

İMAN İHLÂS VE İTİKAT SOFRASI

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ وَلِيِّـيَ اللّهُ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ

Araf – 7 / 196 –ve meali

Benim dostum Kitabı indiren Allah'dır.

O, iyileri dost edinir

Halil İbrahim Kul

Web-

www.halilibrahimkul.com

Yazar
Halil İbrahim KUL

Yayın editörü
Halil İbrahim KUL

Dizgi, Grafik ve Mizanpaj
İsmail KUL

Tashih
Arif SEVGİLİ

Kapak
Fazlı KUL

İstanbul, Mart 2010

Web: www.halilibrahimkul.com
Halil İbrahim Kul

İTHAF

İyi bilmeli ki yüce Mevla'nın ve resulünün sevgisinde samimi olanların işi lâin şeytan ve dostları tarafından zorlaştırılır.

Kişi bu zorluklara katlanır ve niyetinde istikametinde kusur etmez, yolculuğuna devam ederse ameli ve niyeti ile yüce Mevla'yı memnun etmiş olur.

Onun için Kâinatın Efendisi ***"zorlukta rahmet vardır!"*** buyuruyor.

Aksi şekilde işleri kolay olan kişilerin niyet ve gidişatları nefsin ve şeytanın hoşuna gittiği için nefis ve şeytan onlara asla engel, yokuş çıkarmaz. Bu hale sevinenler mana ilminden habersiz kalmış kişilerdir.

Hâlbuki Resulullah Efendimiz ***"Dünyada Mümine rahat yoktur."*** Buyuruyor. Unutmamalıyız ki insanlarda rahatlığı arzulayan nefistir. Nefsin arzusuna sevinenlerde onun esiri mahiyetindedirler.

İnsan insanlık değerini bildiği kadar şeref kazanır.

İnsan kendinde olan nimetleri fark edebildiği kadar yüce Allah'a hamd eder.

İnsan yüce Mevla'nın kendisine olan nimetlerini ve ikramlarını fark edebildiği kadar ona yakınlaşır.

İnsan Allah (c.c) ın şahsına yapmış olduğu kesintisiz hizmetin farkına varabilirse olgunlaşma yoluna adım atmış olur.

Allah kulunun her âzâsına nakışını ve mührünü vurmuş ama birçoğunu gizlemiş. Bazı nakışlarını da merhametinden açığa çıkarmış, kullarının, kendilerini yaradan Allah'ı tanısınlar diye.

Örnek: Allah insanoğlunun eline ismi celali (اللّٰه) ni açıkça nakışlamış ama gafiller düşünmedikleri için göremezler.

Halil İbrahim Kul

DUA

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ للّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِين ا لصَّلاةَ و سَلَامٌ عَلَى رَّسُولنَا مُحَمَّدٌعَالِهِ
وصَحبِه ا جمَعَينَ

Elhamdülillahi Rabbil alemin essalatü vesselamü ala resulina Muhammedin ve alihi ve sahbihi ecmain.

Ya ilahel alemin El hamdülillahi Rabbil alemin (الْحَمْدُ للّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِين) fermanında buyurduğun hamd etme ilmine bizleri aşina eyle.

Ya Rabbi ezelden bu güne kadar sana hamd etme sırlarını bilen ve hamd etme ilmi verdiğin bütün Nebi kullarına ve Nebi kullarını takip eden veli kullarına verdiğin hamd etme ilminden bize de ilim irfan nasip eyle.

Ya Rabbi senin nimet vermediğin kullar asla ve asla hamd etme ilmine ahlakına erişemezler.

Ya İlahi, gönlümüze öyle büyük nimet ver ki en ufak bilinen görünen ve görünmeyen nimetine şükrederek hamd etme gibi büyük nimetlere ulaşa bilelim.

Ya ilahi Errahmanirrahim ve Maliki yevmiddin (الرَّحْمـنِ الرَّحِيمِ مَـلِكِ يَوْمِ الدِّينِ) sıfatlarının muhatabı eyle.

Ya ilahi Sen Rahmansın Yönetir ve hükmedersin. Bizim dünya ve ahiretimizi Rahman sıfatınla yüce zâtına hayran eyle.

Ya ilahi bizi nefsimize bırakma. Sen ikram etmeyi seversin.

Ya ilahi Rahim sıfatınla bütün duygularımızı merhametinle doldur. Şüphesiz ki sen merhamet etmezsen biz helak oluruz.

Ya ilahi bize merhamet eyle; çünkü biz kullarına senden başka merhamet edecek hiç kimse yoktur.

Ya ilahi; Malik sıfatınla bütün zamanlara mekânlara, zaman ve mekân içindekilere sahip yalnız sensin.

Ya ilahi; duygularımızı düşüncelerimizi sahipliğine layık eyle. Eğer sen lutfunla bize sahip olmazsan bize nefsimiz sahip olur. o zamanda hiç şüphesiz helak olanlardan oluruz.

Ya ilahi; Öyle bir akıbetten yüce zatın ın sahipliğine sığınıyoruz.

Ya ilahi; Bizi nefsimizle baş başa bırakma; çünkü o zalim nefis seni dahi tanımadı. Onun şerrinden yüce zatına sığınıyoruz. Gerek nefsimizin gerekse nefsine uymuş olanların şerrinden bizleri ve ümmeti Muhammed-i muhafaza eyle.

İyya kenağbudü ve iyya kenestein (إِيَّاكَ نَعْبُدُ وإِيَّاكَ نَسْتَعِين) fermanında

Buyurduğun ve övdüğün **Yalnız sana ibadet eden ve yalnız senden yardım dileyen**, o bahtiyar kulların gibi bize de yalnız sana ibadet etmeyi ve yalnız senden yardım dilemeyi nasip eyle.

Ya ilahi; bu güne kadar menfaate, şöhrete, maddeye kısacası nefsimizin istek ve arzularına boyun eğdik kul köle olduk. Ya ilahi; bu gün huzuruna gelerek bizi bu gibi dalaletlerin tümünden kurtarmanı, yalnız kendine kul olmayı diliyor ve dileniyoruz.

Ya ilahi; Kulluğunu nasip eyle. Bütün esaretlerden kurtararak yalnız ve yalnız yüce zatına kulluk yapma şerefini bize nasip eyle.

Ya ilahi; yalnız senden yardım dilemek için yalnız sana kul olabilmek gerek. Ya ilahi içimizle ve dışımızla yalnız sana kul olmayı nasip eyle.

Ya ilahi; Bizi sana kulluğa bırakmayan içimizdeki ve dışımızda ki bütün putları devirmeyi nasip eyle.

Ya ilahi; Bu konuda yüce zatından yardım dileyecek ilmi ve ahlakı anlayış ve kemalini bize nasip eyle. Ya ilahi,eğer biz zayıf

kulların duygularımızda tecellini hissedebilirsek, sana gelmeye güç kuvvet bulacağımıza şeksiz şüphesiz inanıyoruz.

Ya ilahi; Bizi yakınlığına kabul eyle.

Ya ilahi İhdinassıradal müstekim (اهدِنَا الصِّرَاطَ المُستَقِيمَ) **Bizi doğru yola ilet** Ya ilahi, Ezelden bu güne kadar zatına varan doğru yolu arzulayanlar hürmetine bize de o doğru ve nurlu yolu nasip eyle.

Ya ilahi, O nurlu yoldan gönlümüzü, duygularımızı kaydırmak, ayırmak isteyen, görünen ve görünmeyen düşmanlara fırsat verme yarabbi.

Ya ilahi, bütün ömrümüzü o nurlu yolda, senin yolunda geçirmeyi nasip eyle.

Ya ilahi, Neslimden (zürriyetimden) kıyamete kadar gelecek olanları da o nurlu yolda dosdoğru yolda yürümeye Muaffak eyle.

Ya ilahi, bu konuda gözümüzü, gönlümüzü aydın eyle; sen her şeye kadir olan yüce Rabbimizsin. Kulunun senden başka sahibi yoktur.

Sıradallezine enamte aleyhim (صِرَاطَ الَّذِينَ أَنعَمتَ عَلَيهِمْ) **o nimet verdiğin kullarının yoluna.**

Ya ilahi, Başta Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimiz olmak üzere her peygamberine ilahi nimetler verdin. Sanıyorum ki, bu nimetlerin en belirgin görünen tarafı senin kullarını senin istediğin cenneti alaya davet ahlakı, cennete davette sıkıntılara tahammül etme ahlakı ve sabrıdır.

Ya ilahi, Onlara ihsan ettiğin sevginden aşkından davetteki nezaket ve sabırlarından gayretlerinden bize (bu günün İslam derdi olanlara) de ihsan eyle yarabbi. Çünkü b u günün ümmeti bu ilahi nimetlere çok, çok muhtaç yarabbi.

Ya ilahi, sen kullarının eksiklerini görüp gözetensin. Gerçi haşa senin tercümana ihtiyacın yok, muhtaç olan biz aciz kullarındır. Onun

için acizliğimizle kapını çalıyoruz; Ya Rabbi, biz bu günün ümmetlerini O nimet verdiğin Nebilerinin şefaatlerine nail eyle.

Ya ilahi, Senin güzel gördüğün bütün güzelliklere biz muhtacız. Ya ilahi, bizi de o güzellerinden eyle. Hiç şüphe yok ki sen güzelsin; güzel olanı seversin.

Gayril mağdu bi aleyhim veleddallin

غَيرِ المَغضُوبِ عَلَيهِمْ وَلا الضَّالِّين

fermanında buyurduğun Nebilerinden ve veli kullarından ayrılmış kendi nefsinin arzularına tabi olmuş ve gazaba uğramış olanların uğradığı akıbetten sana sığınıyoruz; ümmeti Muhammed i ve bizleri muhafaza eyle. Çünkü sen her şeye kadirsin.

Ya ilahi, bütün geçmişlerimize rahmet eyle. Hayatta bulunanlarımıza sıhhat ve afiyetler bahşeyle.

Ya ilahi, Dünyaya gönderdiğin sıfatta (Âdem sıfatında) huzuruna çıkmayı nasip eyle. Çünkü sen Âdem i cennette yarattın Âdem sıfatını muhafaza eden koruyan kullarını cennetine layık gördün.

Ya ilahi, bizden önce yaşamış, huzuruna gelmiş olan büyüklerimize rahmetinle muamele eyle. Çünkü bize İslam nuru onlar vesilesi ile geldi.

Ya ilahi, Bize de bizden sonra ki nesillerimize de kıyamete kadar dini İslam'ı taşımayı nasip eyle. Bizi dini İslam'ın şerefi ile yaşat, dini İslam hizmeti ile ömrümüzü nihayete erdir.

Ya ilahi, Fani dünyada yüce zatına kulluğu ahirette cennet nimetleri ile cemalini lütfunla kereminle inayetinle nasip eyle.

Ya ilahi, senin vermediğini verecek hiç kimse yok.
Senin verdiğine de engel olabilecek bir güç yok
Sen her şeye kadir olan yüce rabbimizsin
Sana yöneldim, sana inandım, sana sığındım.

İMAN NEDİR?

İmanı en güzel bir şekilde tarif eden şu güzel ayetlere biraz olsun kulak verelim

بِسْمِ اللّهِ الرَّحْمـَنِ الرَّحِيمِ

الم (1) ذَلِكَ الْكِتَابُ لاَ رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ(2)

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ (3)

والَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ(4)

أُوْلَـئِكَ عَلَى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُوْلَـئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (5)

Bakara -2 /1-2-3-4-5- ve meali

Elif, Lâm, Mim. Bu, doğruluğu şüphe götürmeyen ve Allah'a karşı gelmekten sakınanlara (inananlara) yol gösteren kitaptır.

Onlar, gayba inanırlar, namazı kılarlar, kendilerine verdiğimiz rızıktan yerli yerince sarf ederler.

Ey Muhammed! Onlar, sana indirilen kitaba da, senden önce indirilenlere de inanırlar; ahirete de yakinen yalnız onlar inanırlar.

İşte rablerinin yolunda olanlar ve saadete erişenler bunlardır.

İman inanmak demektir. Kalbin bir şeye zorla değil kendi isteği ile tereddütsüz bağlanması tasdik etmesidir.

İman: Tasdik ve ikrar olmak üzere ikiye ayrılır**.**

Tasdik:

İmanın esası kalpte bulunan tasdiktir.

Cenabı Hak ayet i kerimede;

O münafıklar ağızları ile inandık dediler hal bu ki kalpleri inanmadı.

Maide suresi 5/ 41

Başka bir ayet i kerimede,

قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنقُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ

Hucurat 49 / 14 – ve meali

De ki iman etmediniz lakin İslam olduk (*dilimizle ikrar ederek dünyada verilecek cezadan selamette kaldık*) **deyiniz.**

İkrar: Kalpte bulunan imanın dil ile söylenmesidir.

Bir kimsenin mümin olduğunun bilinmesi ve ona Müslüman muamelesi yapılması için imanını ikrar etmesi inandığını açıklayıp söylemesi lazımdır. İmamı azam efendimiz fıkhı Ekber de tasdiki şöyle tarif eder: İman dil ile ikrar ve kalp ile tasdiktir buyurmuştur.

İmanın özü, bilsek de bilmesek de inanılması
Gereken emirlere şeksiz şüphesiz inanmaktır.

•

GAYBA İMAN

بسم الله الرحمن الرحيم

اللّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُواْ يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّوُرِ وَالَّذِينَ كَفَرُواْ أَوْلِيَآؤُهُمُ

الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَالظُّلُمَاتِ أُوْلَـئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

Bakara 2 / 257 ve meali

Allah inananların dostudur, onları karanlıklardan ışığa çıkarır. İnkâr edenlerin ise dostları azgın putlardır. Onları ışıktan karanlığa sürükler. İşte onlar cehennemliklerdir, orada temelli kalacaklardır.

İslam dininde makbul olan iman Gayba olan imandır. Yani görmeden inanmak, sadece Allahın ve Resulünün verdiği haberin doğruluğunu onların yanlış haber vermeyeceklerini şüphesiz bir gönül ile tasdik etmeye Gayba iman denir.

Gördükten sonra inanan kişi Allaha ve resulüne değil gözlerine inanmış olur. Böyle bir imanında İslam dininde bir hükmü ve değeri yoktur. Gördükten sonra inananlar yarın mahşer günü şu şekilde feryat ederler.

بسم الله الرحمن الرحيم

وَلَوْ تَرَى إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُو رُؤُوسِهِمْ عِندَ رَبِّهِمْ

رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ

Secde suresi – 32/ 12 - ve meali

Ey rabbimiz gördük, işittik. Artık bizi dünyaya döndür (ve bir fırsat daha tanı) Salih amel işleyelim. Çünkü biz kesin olarak inanan kimseleriz diyecekler.

Fakat bu sözleri kendilerine hiçbir fayda sağlamayacaktır. Gayba imanın aslı amentü şerhinde yazılanların başından sonuna kadar iman etmektir.

Gayba iman akıl yolu ile varlığı ispat edilebilecek olan gayb. Allahın varlığı birliği bu kısmı teşkil eder. Dürüst düşünen kişiler akıl yolu ile Allahın var ve bir olduğunu ispat etmek mümkündür. İnkar etmek mümkün değildir. Bunlar aşağıda izah edilecektir.

Akıl yolu ile sadece mümkün olduğu ispat edilebilecek olan gayb: Meleklerin varlığı, vahiy, ahiret gibi diğer konular bu kısmı teşkil eder.

Bu konuları bir, bir izaha geçelim.

Bu günümüzde iman o kadar basitleşti ki; hiç sormayın.

İman nedir? İnanmaktır. Şartı kaçtır? Altıdır. Doğru babamızdan dedemizden öyle öğrendik.

İman inanmak yani imanın karşılığı Türkçesi inanmak demektir.

Neye inanmak? Allah'a inanmak. Nasıl inanmak? Zorla değil bir insanın kendi isteği ile, kalbiyle, gönlüyle tasdik edecek, dili ile de ikrar edecek. Ben Allah'a varlığına ve birliğine iman ettim. Yani kalp tasdik edecek dil de ikrar edecek. Buna iman diyoruz.

Peki, şimdi hemen soralım kalbin tasdik edip dilin ikrar etmesi için ne lazım?

Yani bir kul kısmen Allah-u Tealanın gücünü, kuvvetini, kudretini idrak edecek. Kısmen diyorum.

Neden? Çünkü bir kulun Allah-u Tealanın gerçek manada kudret ve kuvvetinin nihayetine akıl erdirme şansı yoktur. Hayal etme şansı dahi yoktur. Çünkü hayal edebilse aklıda erişir. İnsanın aklı hayal ettiği yere kadardır. Ondan öteye gidemez. Allah-u Tealanın kudret ve kuvveti akılların hayallerin ta ötelerine gider. Nihayetsizdir.

Bir örümceğin iğneden üç beş kat ince olan o parmaklarına, ayaklarına nasıl güç veriyorsa hiçbir akıl yetmeyecek derecede bir saç teli kadar dahi kalın değil. O saç telinin içerisine hayat koyan kudret

sahibi, Cenab-ı Hakkın böyle mahluklarda ki kudretini aklı ve kalbiyle müşahede ettikten sonra duygularında ister istemez şu hayret uyanıyor.

Ben bu kuvvetin sahibine iman ediyorum. İşte böyle bir imanı ve sahibini Allah-u Teala şereflendiriyor

İslam topluca bir hukuk meselesidir. Allah-u Tealanın tüm dünya insanlarına gönderdiği anayasadır. İman ise bunun şubesidir. Yani

İslam toplumları aydınlatmak için ilahi bir ışıktır, iman ise insanın şahsi duygularını aydınlatan ilahi bir lambanın, ilahi bir cevherin adıdır.

Yani inanan duyguları aydınlığa kavuşturan hakla hakikatı insana gösteren, bulduran ilahi bir kuvvetin, cevherin adına iman diyoruz. Allah-u Tealanın kabul ettiği şeref verdiği iman bu. Duygularımızda olması gereken iman da bu şekilde, bu anlayışta olmalıdır.

Fakat bizim imanlarımız babadan dededen kalma bir miras olduğundan bizim imanlarımız bu ilahi cevheri kaybetmiş bir durumda, maalesef.

Yani bizim toplumumuzun imanı bu cevheri kaybetmiş durumda. Sahibini aydınlatmaya yetmiyor. Yani bir insanın imanının duygularının kendisini aydınlatıp hakla batılı, seçtirmesi için bir insan kendi duygularıyla Cenab-ı Hakkın kudret ve kuvvetini kısmen tespit edecek. Allah-u Tealanın kudret ve kuvvetini tespit eden insanlarda Allaha karşı hayreti artıyor. Allaha karşı sınırsız sevgi bağı ile bağlanıyor. Allaha karşı aciz ve sayısız ihtiyaç sahibi olduğunun farkına varıyor.

Sizlerde takdir ve tasdik edersiniz ki; insan ihtiyaç hissettiğine koşar adım gider. Aksine bir örnek verelim; Mesela televizyonlarda belgesellerde izliyorsunuz, hiç görmediğiniz manzaraları, hiç görmediğiniz hayvanları görünce hayretiniz artıyor.

O manzaranın sahibindeki kudretini görebiliyorsunuz. O hayvanların renga renk yaratılışındaki hikmete bakıyorsunuz.

O hayvanı yaratan zatın kudretini kısmen görüyorsunuz. Renk sanatıyla, şekil vermesiyle, mimari sanatıyla nasıl dekore ettiğini müşahede ediyorsunuz.

Ama insanlarımızın imanı zayıf olduğu için o gördüğü manzaraya hayranlığı artıyor. O manzaranın sahibini unutmuş bir iman, unutmuş bir şahıs olunca, hayranlık manzarayı yaratana değil de manzaraya veya o mahlûka, hayreti artıyor. Kimin? Sahibini (Yaradan'ı) unutan bir şahsın.

Hal bu ki gerçek imanın sahibi her kudretin Allaha ait olduğunu, her gücün Allaha ait olduğunun idraki içerisinde ve o yüzden Allaha iman ediyor.

Yani o kudret sahibine iman ediyor. Yoksa niye iman edeyim ki benim iman etmemde veya senin iman etmende Allah nazarında değer kazanmıyor ki.

Sen Allah'ın zatına ve kudretine iman etmekle Allahın nazarında değer kazanıyorsun. Ben iman etmekle ben kazanıyorum, şeref kazanıyorsun, makam kazanıyorsun.

İman: ikrar tasdik olmak üzere iki sınıfta değerlendirilir.

Önce insan duygularında hakkı tasdik edecek, sonra dil ile ikrar edecek.

Siz tasdik etmediğiniz bir şeyi ikrar etseniz ne olur? Yalan olur veya birine yağcılık yapmış olursunuz.

Mesela arkadaşınız bir elbise giymiş fakat hoşunuza gitmediği halde diyorsunuz ki, ne kadar güzel bir elbiseymiş. Veya bir iş yapmış yaptığı iş hoş da değil ama güzel bir iş yapmış derseniz dilinizle bunu ikrar ederseniz ne olur?

Kalbiniz bu işi sevmediği için o arkadaşınıza yağ çekmiş olursunuz. İşte bir insan Cenab-ı Hakkın kudret ve kuvvetini tasdik etmeden iman ettim demesi yağcılık gibi oluyor.

Buna benzer bir şekildeki iman faydasız yani çok az bir fayda sağlayan bir iman oluyor. Yani faydasız, demeyelim de faydası çok az olan, dünyada pek faydası olmayan ahirette de şefaat hakkını elde edecek bir iman, oluyor fakat kendisini kurtarabilecek güçte bir iman olmuyor.

Bir insanın kendini kurtaracak bir imana sahip olması için tasdik eden bir kalbe, tasdik eden bir gönle, tasdik eden bir duygulara ihtiyacı var.

Duygular ve kalp tasdik ettikten sonra dil zaten ister istemez ikrar ediyor ve ikrar edince de etrafındakini o güzelliğe davet ediyor.

Mesela insanlar birbirine tavsiye ederler; ben işte şu malzemeyi aldım çok güzel sende al, mutfak eşyasın dan olsun oturduğunuz ev eşyasından olsun, ben şu firmanın malını aldım çok güzel memnunum sende al tavsiyesi güvendiğiniz bir arkadaşınıza tavsiye ediyorsunuz.

İhtiyacınız olan eşyayı tavsiye olunan markadan alıyorsunuz ve sevdiğin samimi olduğun arkadaşına da tavsiye ediyorsun.

Peki, bir kul Allaha iman eder o imanı Cenab-ı Hak yüceltir değer verirse o kişi ne yapar?

O zaman onun alameti olarak Cenab-ı Hakkın o güzel cevherini diğer insanlara dağıtmaya gayret eder.

Hatta dağıtmakla kalmaz almış olduğu o ilahi iman lezzetini dağıtmayı kendine sanat edinir. Yani aydınlanan kişi aydınlatır.

Unutmayın. Rahmeti alan gittiği yere rahmet götürür. Bereketi alan gittiği yere bereket götürür. Hidayet alan gittiği yere hidayet götürür. İlim irfan alan gittiği yere ilim irfan götürür, Hakkı alan da Hakkı götürür.

Kalbin tasdik etmediği imanın sahibine fazla bir karı yoktur.

Cenab-ı Hak maide suresinin kırk birinci ayet-i kerimesinde buyuruyor;

- قَالُو آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ

Maide -5 / 41 ve meali

O münafıklar ağızlarıyla inandık dediler hâlbuki kalpleri inanmadı.

Demek ki kalp tasdik etmeyince dilin ikrarı insanı münafıklık hastalığına götürüyormuş. Mutlaka ve mutlaka biz böyle bir münafıklık alametinden, hastalığından kalbimizi, gönlümüzü korumalıyız, vazifemiz bu.

Ben münafık değilim, diyen kardeşim; O kararı sen vermeyeceksin ki. O kararı Allah veriyor.

Sen Allahın verdiği karara uyacaksın. Kararı Allaha bırak sen verme. Ben Allah ile konuşamam ki. Kitabında ne güzel müminleri tarif ediyor, münafıkları tarif ediyor, kâfirleri tarif ediyor. Sende bakacaksın o tarifin hangisi sana uyuyor.

Mümin misin, münafik mısın, kafir misin Allah kelamı olan Hazreti Kur-an'dan öğreneceksin. Kendi kafana göre ben mümínim, Müslüman'ım, cennetliğim demen seni, ne cennetlik kılar ne mümin kılar, ne evliya kılar, ne kâfir eder.

Sadece ve sadece senin kararın seni yolda bırakır. Nefis ve şeytanın oyuncağı yapar.

Ama kitabımızı bir müslüman kendine ayna tutarsa veya ben kitabımı bilmiyorum bilenlerden kitabımı dinleyeyim ve öğreneyim anlayışı ile hareket ederse; işte o zaman o kişi hakkın aynasına bakmış olur.

O aynaya bakınca da kendini görür. Ayna yalan söylemiyor, ayna kişinin kendini gösteriyor.

Siyahsa siyah, beyazsa beyaz, çirkinse çirkin, güzelse güzel, tozluysa tozlu, düzgünse düzgün.

Öyleyse mümin Kur-an aynasına bakacak, Ehlullah aynasına bakacak, âlim aynasına bakacak, kâmil aynasına bakacak. O aynada kendini düzeltecek.

Demek ki bir insan, kalbiyle Kitabı, ayeti, Peygamberimizi ve gabya imanı tasdik etmediyse o insan ağzıyla inandığını söylese de ne oluyormuş? Münafık oluyormuş. Cenab-ı Hak münafıklıktan muhafaza eylesin.

Yine Cenab-ı Hak Hücurat suresinin on dördüncü ayetinde; ağızlarıyla inandık deyip de kalpleriyle tasdik etmeyenleri habibine haber veriyor;

بسم الله الرحمن الرحيم

قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا وَلَٰكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِن تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُم مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

Hucurat 49 / 14 ve meali

Habibim; de ki iman etmediniz. Lakin İslam olduk deyin. İman henüz gönüllerinize yerleşmedi.

Allah-u Teâlâ ya gizli bir şey yok. O gün yoktu bugünde yok. Gizlilik acizlere olur. Bizim gibi acizlere her şey gizli, kapalı. Saklarsınız, aldatırsınız, yanıltırsınız, şaşırtırsınız, sapıtırsınız, acizlik insanlaradır.

Gizlilik, perde insanlaradır. Allah için ne perde vardır, nede gizlilik vardır.

Peygamberimiz (s.a.s.) Efendimiz de buyurmuştur ki; Allahtan başka bir mabudun bulunmadığına ve Muhammed'in de Allahın Resulü olduğuna kalbiyle samimi olarak şahadet eden kimseye Allah cehennemi haram kılmıştır.

Ama insanlarımız nedense bunları hemen nefsine göre anlıyor. Ben "la ilahe illallah" dedim ya bitti.

Mesele o kadar basit olsaydı namaza, oruca, Hacc, zekâta vs. hiç Müslümanlara farz olmazdı.

Bir insan Allahtan başka ilah olmadığına, Rasulullah Efendimizin Allahın elçisi olduğuna inanan, tasdik eden bir insan ne yapar?

Allahın gönderdiğini, habibinin getirdiğini başının tacı eder, emirlerini başının tacı eder.

İşte o zaman Allaha inanmış olur. İşte o zaman Rasulullah Efendimize inanmış ve tasdik etmiş olur.

Kuru bir kelamla Allahın mabut olduğunu, tasdik ettim demekle, Peygamberinin Peygamberliğini tasdik ettim demekle tasdik olunmaz.

Unutmayınız ki, kelime-i şahadet veya kelime-i tevhid kuru bir ifade değildir. Kuşkusuz ve kusursuz itaatle gereğinin yapılmasını ister.

Şöyle bir örnek vereyim; sizin bir bahçede ağacınız var. Meyve vermiyor. O ağacı ne yaparsınız? Bakım yaparak büyütürsünüz.

Meyve ağacının özelliği meyvesini sahibine vermesidir. Meyve vermiyorsa ne yaparsınız? Ya onu aşılarsınız, aşı da tutmuyorsa keser odun eder yakarsınız.

İşte insanlar Cenab-ı Hakkın en güzel meyveleridir. En güzel meyve ağaçlarıdır.

Eğer o insan meyve vermiyorsa ki; insanın meyvesi amelidir, ihlâsıdır, itaatidir, itikadıdır.

Eğer bir insan kendisine verilen vazifeyi tebliğ edilen emri yerine getirmiyorsa o insan (lailahe illallah) diyememiş olur, dememiş olur. Muhammed'ün Rasulallah dememiş olur, diyememiş olur.

Ve o imandaki cevheri de meyvesiz ağaç misali kurumuş olur. Kuruyan ağacı da ne yapıyor? Sahibi kesip yakıyor.

İşte imanını kurutan insanları da Allah-u Teâlâ cehennem ateşi ile yakıyor.

İyi anlamak lazım, bugün toplumun dilinde en çok konuşulan bu hadis-i şerif Rasulullah Efendimiz buyuruyor. “la ilahe illallah Muhammed’ün Rasulullah” diyen cehenneme gitmez.

Söz şüphesiz doğru, ama; mana bugünümüz insanlarının anladığı gibi değil.

Buradaki mana, ebedi cehennemde kalmayacağının haberidir. Çünkü Rasulullah Efendimiz cennetlikler cehennemlikler ayrılıp cennet ehli mahşer günü cennete, cehennem ehli cehenneme gittikten sonra Peygamberimiz yalvaracak Ya Rabbi! Bir kere dahi “la ilahe illallah” demiş olanları bana bağışla.

Bağışlamakta artık Cenab-ı Hakkın işidir. Bağışlar yâda bağışlamaz. Şefaati kabul edilir yâda edilmez. Her zaman her namazın peşinden tesbihten evvel okuduğumuz ayet-el kür sinin bir cümlesinde Cenab-ı Hak;

مَن ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلاَّ بِإِذْنِهِ

Allah izin vermezse size şefaat edecek kim vardır?

Buyuruyor

Her namazın sonunda okuyoruz. Demek ki şefaat Allahın izniyle olacakmış. Allah’da kimlere şefaat için izin verecekmiş? İzine hak kazananlara izin verecekmiş.

Yani şefaat var diye güvenerek tutup da siz kendinizi gafletle cehaletle cehennem ateşine hazırlayamazsınız öyle bir anlayışa sahip bir kişinin imanı kendisini kurtarmaz.

Zaten şefaate iman eden elinde ki fırsatları değerlendirir, dünyada iken ahireti için çalışır ve şefaati dünyada iken kazanır.

İman cevherini gerçek bir iman sahibi olan kişi, tozlandırmaz, paslandırmaz. Yani şöyle diyelim; insanların bir altını, gümüşü oluyor on kat beze sarıp en gizli yerlerde tertemiz saklıyorlar.

Peki, kardeşim senin imanın sakladığın madden kadar değerli değilse, Allah ne diye sana değer versin. Bir insan kendi imanına bir altın kadar değer veremiyorsa o imanın Allah katında elbette ki bir değeri olmaz. Peygamberimize şefaat izni vermez.

Biraz insafla düşünelim. Ama Allah merhametli, Yine Peygamberimize böyle bir kapı açmış ki. Ümmetin, kullarının gafletlilerini bu yolla kurtaracağını vaat etmiştir. Ancak şunu iyi bilelim. Allah-u Teala vaat eder ama kişi hak edemezse, o vaadini de elinden kaçırmış olur. Yani vaad edilen nimetlere erişmekten mahrum kalır.

Hiç bir zaman unutmayınız; vaat teşvik içindir.

O vermeyi de bilir, almayı da bilir. Merhamet etmeyi de bilir, ceza vermeyi de bilir.

Bize düşen vazife, iman cevherini imansızların tozuyla kirletmemektir. Bize düşen vazife iman cevherini korumaktır.

Dikkat edin; belki kimse söylememiştir şu söyleyeceğim sözü; biz söylemiş olalım.

Allah-u Teâlâ nasıl ki canı bedene (kula) emanet ediyor, ta ki son nefese kadar ona müdahale etmiyorsa iman cevheri de kula bir emanettir, emanetten öte hediyedir.

Kirletmesi temizlemesi o kulun üzerine vazifedir ve o kula aittir. Ama Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde buyuruyor; bu kitabı biz indirdik onu koruyacak da mutlaka biziz.

Bakın dikkat edin Allah-u Teala kitabının korumasını üzerine almıştır. Peygamberlerinin korunmasını üzerine almıştır, korumuştur.

Ama imanları koruyacağım diye bir beyanı yok. Çünkü imanları koruma yükünü, sorumluluğunu insanların kendisine yüklemiştir. Bu sorumluluk şahıslara aittir ki.

Yüce Rabbimiz; buyuruyor ki:

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا
وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

Ahzab suresi – 33 / 72 ve meali

Doğrusu biz sorumluluğu göklere, yere, dağlara sunmuşuzdur da onlar bunu yüklenmekten çekinmişler ondan korkup titremişlerdir. Pek zalim ve cahil olan insan ise onu yüklenmiştir.

Mezhep imamımız, İmam-ı Azam hazretleri de imanı tarif ederken şöyle buyurmuştur; iman dil ile ikrar kalp ile tasdikten ibarettir.

Bir insanın imanını kalbiyle tasdikten sonra dili ile ikrar etmezse ona İslam ve iman muamelesi yapılmaz.

Ancak konuşamayan bazı hastalar vardır. Bunlar kalbiyle ikrar etmesi Allah nazarında imanlı oluşunun alametidir. Namaz kılması imanlı oluşunun tasdikinin alametidir. İkrarının alametidir. Hakkı sevenlerle beraber olması imanının ve tasdikin ve ikrarın alametidir. Ona İslam muamelesi yapılır.

Bunlar birbirinden farklı şeyler. Yani özürlüler müstesna. Özür olmaksızın dil ile ikrarı gizleyenin imanına itibar edilmez. İslam muamelesi de yapılmaz.

Demin söyledik kalbinde tasdiki bulunmayanın da zaten sadece diliyle ikrar etmesi münafıklık alametidir. Cenab-ı Hak münafıkların şerrinden muhafaza eylesin.

Yine imanların en efdali, en etkilisi, en hayırlısı gayba olan imandır. İslam dini gayba imana çok değer vermiş.

Zaten gayba imanı olmayanın imanı da yok demektir. Neden? Çünkü Allah-u Teâlâ gayb'dır. Görünmeyendir. Görünmeyene inanmayan zaten Allah (c.c) a iman etmemiş olur.

Allah-u Telayı kabul etmemiş olur. Melekleri de inkar etmiş olur. Cinler gayb dır. Cenab-ı Hakkın yaratıklarıdır. Cinlere iman gerekmez de Cenab-ı Hak ayet-i Kerime de cinlerin varlığına sure indirdiği için onları inkâr etmek de, onların varlığını inkâr etmek insanı imandan çıkarmaya yeterlidir. Çünkü ayeti inkâr sayılır.

Çünkü onları inkâr Kur'an-ı Kerimde bir sureyi inkâr demektir. Bu ayrı bir konu, Gayba iman değerli dedik. İslam dininde makbul ve değerli olan Gayba imandır dedik. Neden? İnsan Gayba iman etmezse gördüğüne, yani gözüne iman etmiş olur.

Bugün toplumumuzda çok söylenir "ben görmediğime inanmam" kelimeleri çok söylenir. Böyle diyen insan da dinden oluyor haberi yok. İmandan oluyor haberi yok. Görmediğine inanmazsan Allaha imanı kaybetmiş olursun. Peygamberlere imanı kaybetmiş olursun. Meleklere imanı kaybetmiş olursun. Cennete cehenneme imanı kaybetmiş olursun. Bunlar görmediğin şeyler.

Demek ki; bu gibiler ne dediğini bilmeyen şuursuz, insanlardır. Bazıları gayba inanmayan yâda imanı çürük olan iman cevherini eritmiş çokları da kaybetmiş olarak ahirete gittiğinde onlar ahirette şöyle diyecekler ahirette ne oluyor görünmeyen kalmıyor. Hak batıl meydana çıkıyor. Cennet cehennem karşılarına çıktığı için onlar şöyle diyecekler

Cenab-ı Hak buyuruyor, onların halini haber veriyor. Ve şöyle feryat edecekler;

وَلَوْ تَرَى إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُو رُؤُوسِهِمْ عِندَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا
وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ{12}

Secde suresi - 32/ 12- ve meali

Suçlular Rablerinin önünde başları öne eğilmiş olarak: Ey Rabbimiz! Gördük, dinledik. Artık, bizi dünyaya geri döndür, bize bir fırsat daha ver.

Bizde salih ameller işleyelim. Çünkü biz kesin olarak iman ettik (diye feryat ederken) derlerken hallerini bir görsen.

Ama Allah-u Teâlâ onların imanını kabul etmeyecektir.

Böyle bir imandan da onlara bir fayda gelmeyecektir. Demek ki ahirete gitmeden iman ediliyor.

Şimdi dikkat ediniz. İhlâs, itikat imanın şubeleridir. İhlâssız ve itikatsız bir imanın insanlara ışığı olmaz. Yani sahibine ışığı olmaz. İhlâssız ve itikatsız bir kişinin imanı insana amel yolculuğu yaptıramaz. İnsana sadakat yolculuğu yaptıramaz.

Yani ihlâssızlık insana bütün amel hazinelerini kaybettirir. İmanı zengin eden, imanı insana nur yapan, insanın duygularını nurlandıran ihlâsın ta kendisidir.

Bugün bizim insanlarımızın en büyük kaybı da ihlâssızlıktır. İhlâs yok. Yani en zayıf müslümandan bu günün en iyi görünenlerine kadar ihlâs dereceleri çok aşağı düşmüş, zayıflamış. İhlâs yoluyla, ihlâs kanalıyla, ihlâs ahlakında insanlarımız çok gerilerde kalmış.

Bizim geçmişteki ecdadımıza bakıyorsunuz, bugün torunlarına bakıyorsunuz kıyaslama yaparsak torunları aklına iman etmiş, ecdat Allah'a iman etmiş. Allah'ın gücüne, kuvvetine iman etmiş, Allahın gönderdiğine iman etmiş.

Ne ile? Allah-u Teâlâ her şeyi bir vasıta ile göndermiş. İmanı da bir vasıta ile göndermiş. Nedir vasıtası? İmanın vasıtası peygamberlerdir. İmanın ışığı Kuran'dır. Kuran'da nuru görenler imanını nurlandırırlar. Kur'an da nuru göremeyenler hafızda olsalar, müftü de olsalar imanlarını geliştiremezler. Çünkü iman ışığını Kuran'ın nurundan alır.

Nur da gözlerle görülmeyecek derecede bir aydınlık olduğu için onu göremeyenler o imanı alamazlar.

Peki, görmeden alan vasıta nedir? Görmeden kula nimeti getiren ihlâstır. İhlâsı olmayanın imanı kurumuş bir ağaca benzer. Viran olmuş bir bahçeye benzer. Sahibini saadete eriştirmez.

İşte onlar ahirete gidince feryat ederler; Rabbim! Beni ne olur geri gönder!

Hal bu ki Allah-u Tela bu dünyada ecel gelene kadar bize fırsat veriyor. Ne kadar isyan etsek affediyor. Hem de basit bir dönüşle. Bunun adına tövbe diyoruz.

Tövbe dönüştür. Yani haksızlıktan Hakka dönüştür. Cahillikten kemale dönüştür. Karanlıktan aydınlığa dönüştür. Tövbe böyledir. Tövbe dildeki Ya Rabbi! Ben tövbe ettim kelimesi değildir.

Tövbe insan hayatının akışını değiştirmenin bir adıdır. Onun için büyükler derki “kuru kuru salâvat gel yanıma yat” olmaz. Salâvat verdiğin zata değer vereceksin. Dilindeki kuru kelama değil. Dilinden kimin ismi çıkıyor ona değer vereceksin.

Allah ismi çıkıyorsa Allaha zatına değer vereceksin, Muhammed ismi çıkıyorsa elçiliğine değer vereceksin, kemaline değer vereceksin. Onunla gönderilen Kuran’a da muhatap olacaksın. İman bu. Duygularda yerleşmiş olan ilahi güzellik bu. Alıcılık buna deniyor. Alamazsınız yoksa Allahın hazinesi, gizliliklerin ta ötesinde. Gayba iman insanı şereflendiriyor.

Gayba olan iman Allah Rasulünden gönderilen ilahi rahmeti, o ilahi tecelliyi kabul eden bir duygu Allah Resulüyle gelenleri almaya muhatap olur, hak kazanır.

Aynı şekilde Allah Rasulünü sevenler, Allah Resulünün kemaline eren Ehlullahın ilmi ile amil olan âlimlerin Cenab-ı hak gönüllerine feyiz ve muhabbet doldurduğu için onların gönlündeki nuru da gönderen Cenab-ı haktır. Kime? Allah’a taliplere. Resulüne taliplere.

İman hakikati Hazreti Adem (aleyhisselam) dan kıyamete kadar insan duygularında devam edecek ilahi bir akımın adıdır bu kesintisiz, kıyamete kadar devam edecektir.

Kimle devam edecek? O ilahi akıma tereddütsüz ihlâsıyla inananlarda ihlâsının neticesinde ihlâsının değeri kadar, kendisine o ilahi cevherden ikram edilecektir. Dünde böyledir, kıyamete kadar da böyle olacaktır.

Örneğin: Hazreti Ebu Bekir Efendimiz de Peygamberimizin yanındaydı, diğer sahabeler de yanındaydı. Ebu Bekir Efendimizin aldığını diğerleri alabildi mi?

Veya Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali (r.a.) Efendilerimiz, bunların her biri diğerlerini hafızanızda siz sayın herkes inandığı kadar aldı. İhlâsı kadar aldı. Tasdiki kadar aldı. Bugün bizim toplum olarak ne kadar ihlâsımız, ne kadar tasdikimiz varsa Allah-u Tealanın gönderdiği nimetlere, nimeti getirmeye sebep olan, vasıta olan o değerli insanlara ne kadar imanımız, itikadımız varsa alacağımızın ölçüsü o kadardır. Yani bizim ilahi hazinemiz inancımız kadardır. Tasdikimiz kadardır. Bizim manevi sınırımız da yine o kadardır.

Neyle? İnanç ve itikadımızla sınırlıdır. İtikatsız bir iman çıplak bir vücuda benzer. İhlâssız bir iman çıplak bir vücuda benzer. Çıplak bir vücuttan hem sahibi utanır, hem de gören tiksinir. Ona göre kendinizi değerlendirin.

Gayba iman bizim dilimizde, halkın dilinde amentüyü sonuna kadar okuyup iman etmek demektir.

Amentü duası ayet değil. Peki, amentüyü inkâr etsek ne olur? Ayet olmadığı halde inkâr edersek dinden çıkar mıyız? Çıkarız değil mi? Neden? Çünkü amentü ayet değil ancak ayetlerin hükmüdür.

Yani Allah-u Tealanın bizden istediği emirlerin, yasakların hükmü. Nasıl inanılması gerektiğini bizlere tarif eden açık bir vesikanın adı amentüdür.

Gayba iman akıl yoluyla da keşfedilebilir. Nakil yoluyla zaten Cenab-ı Hak Kur'an-ı Keriminde bizlere anlatıyor ve bizleri bilgilendirmiş. Şimdi akıl yolu ile Allahın varlığını nasıl bulabiliriz.

Örneğin Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde İbrahim (a.s.)ın çocukluğunu çok açık bir şekilde anlatıyor. Çokları Kur-an-ı Kerimde geçen kıssaları bir hikâye gibi anlatıyor.

Bu gibi anlayışsızlıktan Allah'a sığınırız. İbrahim (a.s.) daha küçük, aklı yeni yetmiş Rabbisini arıyor İbrahim (a.s) harici herkes putlara tapıyor.

İbrahim (a.s) da diyor ki; bu putlar kendisine sahip çıkamıyor bunlar beni Allah'ım olamaz, öyleyse beni yaratan kim diye arıyor.

Önce yıldızlara bakıyor, parlaklığına hevesleniyor diyor ki; bu benim Rabbim olsa gerek. Yıldızlar kaybolunca diyor ki; bu benim Rabbim olamaz oda kayboldu.

Aya bakıyor bu benim Rabbim olsa gerek diyor. Çok parlak daha büyük ay kaybolunca buda benim Rabbim olamaz. Oda kayboldu. Diyor.

Güneş doğuyor güneş daha büyük, daha parlak her halde bu benim Rabbim olsa gerek diyor. Bakıyor oda kayboldu, bunların hiçbiri benim Rabbim olamaz. Benim Rabbim bütün bunları yaratan olsa gerek.

Görüyor musunuz akıl yolu ile hakkı bulmanın bir numunesini Cenab-ı Hak bizlere sunuyor bunları biz bilemiyorduk.

Bizde İbrahim (a.s.) gibi yaratılan dünyadaki tabiatın oluşumunu inceleyip Rabbimizin kudretini, kuvvetini aklımızla tespit etmemizi istiyor Yüce Rabbimiz. Çünkü kul kendisi tespit ederse tasdiki kolay olur. Ama biri tespit ederde size anlatırsa tasdik edemezsiniz. Şüpheler sizi asla huzurlu bırakmaz. Şüpheden kurtulamazsınız. Örneğin şöyle düşünün; evinizde kullandığınız en değerli bir alet düşünün. Mutfağınızda, oturma odanızda veya giyim

eşyanızda en değerli bir şey düşünün ne dersiniz yırtılırsa yenisini alırım.

Bakın bir tasdikiniz yok. Çünkü yenisini alma gibi bir imkân var. Bir başkasının tespit ettiği malzeme sizi Hakka götürmez. Kalbinize inmez. Kalbinize inmeyeni de tasdik edemezsiniz. Tasdik edemeyince de Allah kabul etmez. Onun için bizim aklımızın bir görevi var.

Kâinatın sahibini tanımak ve itaat etmek, tabiri caizse bedeni kurtarmak, Allaha isyandan kurtarmaktır.

Diğer mahlûklar gibi yalnız nefsi için yaşamamak. Nefsinin arzularına göre yaşamamak. Akıl nimetiyle Allah-u Tealanın varlığı, birliği tespit edilir.

Kul Allahın varlığını, birliğini tespit edince o zaman otomatik olarak Allahın gönderdiği melekleri de tasdik ediyoruz. Peygamberleri de tasdik ediyoruz, peygamberlere vahyi getiren kim? Melek. Ömrü almaya, canı almaya gelen kim? Melek. O zaman tasdiki çok kolay.

Yani siz akıl yoluyla Hakkı tespit ettiniz mi tasdiki çok kolay, Hakkı tasdik ettiniz mi gayba iman çok kolay. Dünyayı yaratan, hayal edemediğiniz güzellikte döşeyen Yüce Rabbimiz cenneti niye yaratmasın. Cehennemi niye yaratmasın ki.

Görüyor musunuz kalbinizde hemen tasdik edince kalbinizde, gönlünüzde cennet açılıyor. Allah'ı tasdik eden, Allahın varlığını, birliğini tespit edip, tasdik eden insan gönderdiği peygamberler arasında da hiçbir itilafa düşmüyor. Tasdik itilafı kaldırıyor, görüyor musunuz? İnsanın tabiatı araştırıp kudret sahibini tespit etmesi, ihlâsı insanın duygularına yerleştiğinde itirazlar biter. Vesveseler biter. İnsan, insan olma vasfını, şerefini kazanır.

Bugün insanlarımızın çoğunluğu büyüğü, küçüğü vesveseden bahseder. Vesvese imanı zayıf olanların işidir.

Peki, burada dervişler için bir şey diyelim. Peki dervişlerde de vesvese var. Diğer insanlarda vesvese yok.

Yani dervişlerin imanı zayıfta diğerleri mi daha imanlı diye bir sual soracak olursanız imanı kurumuş bir ağaca dönen bir insan o ağacı yakmaktan başka bir çare bulamaz.

O imanını kurutmuş kendini cehennem odunda yakıyor zaten haberi yok.

Fakat tarikat-ı âliye ye gelip iman ağacını sulamış, o iman ağacı yeşermeye duran insanın yapraklarını hayvanlar yemeye koşuyor.

İman ağacını hayvan yiyor mu? Bunu başka hayvanlar yiyor. Nefis hayvanı yemeye çalışıyor, birde nefsine uyan hayvanlar yemeye çalışıyor. İçten ve dıştan birikimler vesveseye kapı açıyor.

Yani tarikata gelen kardeşlerimiz kendisinde olan zalim nefsin kendisine verdiği zararı fark etme derecesine erişmiş olduğu için vesvesenin farkında; ama diğerleri nefsin esiri durumunda olduğu için vesveselerin farkında değil, ancak onlar korku içindedir ve bir takım şeylerden korkarlar. Eğer insan kalbinde, gönlünde, duygularında kudret ve kuvvetin sahibini tespit ederse o gönle vesvese giremez. O gönülden vesvese uzak olur.

Ama tekrar ediyorum, tespit kendisinin olduğu kadar vesvese kapıları kapanır. Ama tespiti kendi yapamamış bir başkasından tespit almışsa o zaman vesvese kapısını kapatmaya yetmez.

Gayba imanın diğer bir şubesi de Allaha ve peygamberlere inanmak olduğu gibi onların verdikleri haberin doğruluğuna şeksiz, şüphesiz inanmak ve onun zıddı olarak bir şeyi düşünmemek.

Yani Allah ve Resulünün emrinin, sözünün karşısında bir düşünceyi duygularına sokmamaktır.

Hocam geliyor. Gelebilir. Nefsin vazifesi sana kötüyü düşündürmek, senin vazifende nefsi tasdik etmemektir. Zaten Allah-u Teâlâ insanın içinden geçen kötülüklere fiil olmadıkça bir ceza vermiyor.

Ama içinden geçen iyiliklere Cenab-ı Hak karşılık veriyor, o iyiliği yapmış kadar mükâfat veriyor. Kutsi hadisler bunun şahididir.

Efendim Peygamberimiz şunu söyledi de o, o zamandı diyen bir insanın imanı olmaz. O zaman Peygamberimize emir veren Allah bugünde Allah.

Allah değişmez. Değişen insanlardır. Değişen insanların yaptıklarıdır. Kur'an-ı Kerimde şu ayetler bugün günümüzde pek ışık tutmuyor gibi düşünenler öyle faydasız gibi görenlerinde imanı yoktur. Peki, onlar Müslüman olduğu halde nasıl inkârcılar gibi düşünüyorlar?

El cevap

İmansızların yanında dura, dura. Ahlaksızların, edepsizlerin yanında dura, dura onlar da inkârcılar gibi düşünüyorlar. Zaten müslümandan inkârcı doğmaz yâda doğmayacak diye bir ayet yoktur. Böyle bir hadisi şerifte yoktur.

Onun için Cenab-ı Hak Nisa suresinde buyuruyor; sakın Allaha isyan edenlerin yanında oturmayın. Onlar Allaha isyandan ve çirkin sözden vazgeçip Hakkı söyleyene kadar onlarla muhabbet etmeyin. Onlar gibi olursunuz. Allah da kâfir ve münafıkları cehennemde toplayacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللّهِ يُكَفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ مَعَهُمْ
بِهَا فَلاَ تَقْعُدُواْ حَتَّى يَخُوضُواْ فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذاً
مِّثْلُهُمْ إِنَّ اللّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا

Nisa suresi – 4 / 140 ve Meali

Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiği veya alaya alındığını işittiğinizde, onlar başka bir söze geçmedikçe onlarla bir arada oturmayın, yoksa sizde onlar gibi olursunuz.

Şöyle bir örnek de verecek olursak büyük balıklar küçük balıkları yutarlar, çiğneyip ezmezler. Balıklar yuttuğu balıkları sinesinde gün geçtikçe o balıktan bir parça olur.

Yani o diğer balığın eti ona parça olur. Hani insanlar ameliyat olurda vücudunun kaba etinden alır diğer tarafa yamarlar. Zaman geçtikçe bakarsınız o et oradan bir parça olduğu gibi.

İşte küfrün ve küfür ehlinin yanında duran, ahlaksızların yanında duranlar da öyle oluyor. Ahlakı soyuluyor, edepsizin halinden hal alıyor, boyasına boyanıyor. Ve onun haliyle hâllenip imansız kalıyor vesselam…

Gayba iman çok detaylı nihayetsiz bir şey sonu yok. Sohbetimizde dedik ki insan gayba iman ettiği kadar, ihlâsı kadar hazine sahibi olur. Manen zenginleşir. Cenab-ı Hak Peygamberimize hitaben Yasin suresinin on birinci ayetinde

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَن بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيم

Yasin suresi- 36 / 11 ve Meali

"Sen ancak zikre, Kur-an-a tabi olan ve görmediği halde Rahman olan Allahtan korkan kimseyi uyarabilirsin, artık o kimseyi, bağışlanma ve cömertçe verilecek bir ecri müjdele

Peygamberimizin inanmayanları uyaramayacağını Cenab-ı Hak haber veriyor. Dikkat ediniz. Demek ki burada bir insanın bir insana iman verme yetkisi de yokmuş. Dikkat edin. İman alınıyormuş. Kimden, kulu yaratandan alınıyormuş.

Sen ancak zikre, Kur'an a gönül veren, tabi olan, görmediği halde Rahman olan Allahtan korkan kimseyi uyarabilirsin. Hani Bakara suresinde herkes bilir Cenab-ı hak buyuruyor;

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْب

,O müminler ki gayba inanırlar.

وَيُقِيمُونَ الصَّلاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

Namazlarını kılarlar. Zekâtlarını verirler. Görüyor musunuz? O gayba inananlar inandığı kadar Allah-u Teala'dan iman hazinesi alabilirler, Fakat imanı birinin bir başkasına verme yetkisi, şansı yoktur. Öyleyse çalış, sende al kardeşim.

Peygamberimiz buyuruyor; ne verirsen elinle, o gider seninle. Dünya ahiretin tarlasıdır, burada ne ekersen ahirette onu biçersin.

Öyleyse tarlamıza rahmet ekelim rahmet biçelim, bereket ekelim bereket biçelim, irfan ekelim irfan biçelim. Allahın razı olduğu bütün güzellikleri, bizi cennete götürecek nimetleri ekelim orada da biçelim. Mekânımız cennet olsun.

İnsan Allah'ın şahsına yapmış olduğu kesintisiz hizmetin farkına varabilirse olgunlaşma yoluna adım atmış olur.
İnsan Yüce Mevla'nın kendisine olan nimetlerini ve ikramlarını fark edebildiği kadar ona yaklaşır

BANA İMAN LAZIM

Dünya ahirette yârimdir
Onu korumak karımdır
Onunla varlığım şereflenir
Bana lazım iman bana

İmanla Hakka gidilir
İmanla cennet bulunur
İmanla sünnet yaşanır
Bana lazım iman bana

İmansıza değer olmaz
Ehlullah yüzüne bakmaz
Resulü şefaat etmez
Bana lazım iman bana

İman tadı tatmayanlar
Allah adın anamazlar
Cehennemden çıkmazlar
Bana lazım iman bana

İmandır ilahi cevher
Yaradan vermiş ona hüner
Onla insan değerini ölçer
Bana lazım iman bana

İmanla kalbim nurlanır
İmanla nefis daralır
İmanla şeytan kovulur
Bana lazım iman bana

İmansızı karanlık ışıtamaz
İmansıza şefaat olmaz
İmansızı cennet kabul etmez
Bana lazım iman bana

İmansız engel aşılamaz
İmansız dostlarla yürüyemez
İmansız havz-ı Kevserden içilmez
Bana lazım iman bana

Halil. İ, der imansız değer olmaz
Resulü şefaatten pay alamaz
İmansızlar asla felah bulamaz
Bana lazım iman bana

Kim bu fani dünyada imanına sahip çıkarsa
Kıyamet günü de imanı da ona sahip çıkar

İman Allah nazarında o kadar değerlidir ki;
Ona değer verene Allah değer verir.
İmana değer vermeyene Allah da değer vermez

BEN ALLAH DERİMDE KALBİM
Dervişlerin içindeyim
Zakirlerin yanındayım
Allah demeye de hevesliyim
Ben Allah derim de kalbim demiyor, ruhum demiyor
Aman Allah'ım aman ne olur bu halim

Gayret eylerim de gönlüm uyanmaz
Aşkı ilahiye bir dem boyanmaz
Dilim ile kalbim bir lisan olmaz
Ben Allah derim de kalbim demiyor, gönlüm demiyor
Aman Allah'ım aman ne olur sonum.

Derviş oldum amma avare gönlüm
Bülbüle çeviremedim ağız da dilim
Ara sıra dille Allah, Allah derim
Ben Allah derim de kalbim demiyor, ruhum demiyor
Aman Allah'ım aman ne olur sonum.

Ne gece ne gündüz de alışamadım
Kalbi Allah diye çalıştıramadım
Mana göllerinde yüzdüremedim
Ben Allah derim de kalbim demiyor gönlüm demiyor
Aman Allah'ım aman ne olur halim.

Gülleri görürüm hakkın kokusu
Onlardan erişir zikrin duygusu
Dervişlerin gelmez iken uykusu
Ben Allah derim de kalbim demiyor ruhum demiyor
Aman Allah'ım aman ne olur halim.

Biçare kaldım ıssız yollarda
Görmedim rüyam mimi Mustafa
Aşkına düşemedim günde bir defa
Ben Allah derim de kalbim demiyor Ruhum demiyor
Aman Allah'ım aman ne olur halim.

Dervişim naçar nefsin elinde
Sığınamaz oldum Yüce Zatına
Zatından inayet bana erişe
Ben Allah derim de kalbim demiyor, gönlüm demiyor
Aman Allah'ım aman hayreyle sonum.

Ne âşık oldum aşkı esiri
Ne balık oldum derya esiri
Ne zakir oldum zikrin esiri
Ben Allah derim de kalbim demiyor, ruhum demiyor
Aman Allah'ım aman ne olur sonum.

Derviş oldum pirimle görüşemedim
Teeccüte kalksam zikredemezim
Boynumu büksem kalbi dinleyemezim
Ben Allah derim de kalbim demiyor, gönlüm demiyor
Aman Allah'ım aman ne olur sonum.

Halil İbrahim der zikredem Allah'ı
Azalarım zikretsin Yaradan Hakkı
Alamam bu gidişle haktan beraatı
Ben Allah derim de kalbim demiyor, gönlüm demiyor
Aman Allah'ım aman hayreyle sonum.

GÖNLÜM UYANACAK

Zamanı mekânı bilsem
Aşkı ile hep inlesem
Gönlümü ona bağlasam
Benim gönlüm uyanacak

Haber alsam dost halinden
Tutsam tubadan dalından
Ayrılmasam hiç gönülden
Benim gönlüm uyanacak

Hayri ile şerre razı olsam
Nefsin hilesini bozsam
Gönlümü dosta uydursam
Benim gönlüm uyanacak

Feryat ile dilim ötse
Aşkı ile hep söylesem
Gönlüm gönlüne erişse
Benim gönlüm uyanacak

Dostun güllerin tanısam
Dostun hallerin anlasam
Her yerde onu dinlesem
Benim gönlüm uyanacak

Halil İbrahim der derviş olsam
Huzurda boynumu büksem
Gönlümü hak dosta versem
Benim gönlüm uyanacak

İMANIN BÜTÜNLÜĞÜ VE KORUNMASI

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ اللَّهُ الصَّمَدُ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ

İhlâs suresi ve meali

Ey Muhammed; De ki o Allah bir tektir. Allah her şeyden müstağni ve her şey O'na muhtaçtır. O doğurmamış ve doğmamıştır. Hiçbir şey ona denk değildir.

İmanın bütünlüğünü korumak için ne yapmak lazım? Yani Allah-u Teâlâ bizden nasıl inanmamızı istiyorsa o şekilde inanmakla. Nereden bileyim ben Rabbim nasıl inanmamı istiyor diyenlere!

Cenab-ı Hak kitabını göndermiş. O kitabı uygulamak için de peygamberler göndermiş. Bizim kitabımız Kur'an-ı Kerime de tercüman olarak onu hayata geçirme sanatkârı, öncüsü olarak, mimarı olarak Rasulullah Efendimizi göndermiş.

Demek ki bizim Allahtan başka kitaplara, meleklere, peygamberlere, cennete, cehenneme, ölüp de dirilmeye hayrın ve şerrin hak olduğuna inanmamız, imanın bütünlüğünü sağlamak ve korumakmış

Yani ben Allaha iman ediyorum demekle kalmayıp iman ettiğimiz zatı tanımakmış maksat. Kitaplara inanmakta, peygamberlere inanmakta, cennet ve cehenneme inanmaktaki amaç, gaye cennetin, kitabın, peygamberlerin, ezelin ve evvelin, geleceğin ve geçmişin sahibi olan Allah-u Tealayı tanımak içindir.

Mesela biz Allah'ı nasıl tanırız?

Cenab-ı Hak kendini tanıtıyor.

Cenab-ı Hak buyuruyor ki habibim beni soranlara hani müşrikler dediler ki sen Allah'ını bir tarif et de görelim nasıl? Alay ettiler yani çirkin mi, güzel mi, uzun mu, kısa mı?

Cenab-ı Hak da buyurdu ki;

Habibim beni sana soruyorlar. O soranlara: De ki benim Rabbim Allah tektir. Her şeyden müstağnidir ve her şey ona muhtaçtır. O doğurmamış ve doğmamıştır. Hiçbir şey ona denk değildir.

Varlığı kendiliğindendir. Yani birinin vasıtasıyla, yardımıyla olmamıştır. Gelecek için de, geçmiş için de benim Rabbimin nihayeti yoktur. Aklın bunu tarif etmesi, idrak etmesi pek mümkün değildir. Habibim beni böyle tarif et. Beni tanımak isteyenler yarattığım varlıklara baksınlar o zaman beni tanırlar, kudretimi anlarlar. Mesajını vermektedir.

Demek ki biz şimdi hem kitaptan Rabbimizi tanıyoruz; kitabımız bize inandığımız Rabbimizi tanıtıyor, hem de bize yarattığı görünmeyen varlıkları tanıtıyor değil mi?

Mesela cenneti görmedik. Nerden tanıyoruz? Kitabımızdan tanıyoruz. Cehennemi görmedik. Nerden tanıyoruz? Kitabımızdan tanıyoruz. Kitabımızı anlamadığımız yerde de Allah-u Tealanın göndermiş olduğu Peygamberimizin açıklamalarına yani hadis-i şeriflere bakarak cennet hakkında bilgi alıyoruz. Cehennem hakkında bilgi alıyoruz. Kıyamet hakkında, kabir hakkında Rasulullah Efendimizden yardımcı bilgi alıyoruz.

Demek ki Allah Resulüne inanmamızın gaye esaslarından biri de neymiş? Allah'ı tanımak, anlamak içinmiş. Yakınlaşmak ve rahmetinden nasip dar olmakmış, rahmetin sahibini tanımakmış, anlamakmış.

İmanı her türlü şüpheden uzak tutmak,

Tabi buraya gelmeden Cenab-ı Hak imanın bütünlüğü hususunda ayet-i kerimede buyuruyor;

أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ

Bakara suresi – 2 / 85 ve meali

Kitabın bir kısmına inanıyorsunuz da bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?

Demek ki kitabın işimize gelen dünyevi meselelerine inanıp da ahiret için, kıyamet için, cennet v e cehennem için azap için olan kısımlarına inanmayan insanlar varmış. Cenab-ı Hak da bunları bize haber veriyor. Ve onların akıbetine uğramayalım diye Cenab-ı Hak bizleri de uyarmış oluyor, uyarıyor. Cenab-ı Hak uyananlardan eylesin.

İmanı şüphelerden uzak tutmak;

Mesela; bir insanın gerçekten hatırına gelebilir. Gerçekten Allah var mı? Yâda bir mi? Gerçekten kitabın hepsini Allah mı gönderdi. Yoksa birileri ilave mi etti. Gerçekten geçmişte bu kadar Peygamber geldi mi? Gerçekten cennet var mı? Kabir azabı var mı? Gibi sayısız düşünceler geldi hatırımıza. Böyle bir düşünceyi bize fısıldayan sadece içimizde olan nefistir.

Peki, nefis böyle düşünüyorsa bizim imanımıza getireceği zarar nerde? Bakın halkımızın ayıramadığı nokta burada. Ve her müslümanın da çok önemli hayati bir meselesi olan konu. Mesela demin saydığım düşünceler geldi hatırımıza acaba Allah var mı yâda bir mi? Veya kitap gerçekten hepsi Hak kelamı mı bir ilave var mı gibi sualler geldi. Bunların kaynağı insan sırrında gizlenmiş olan nefistir.

Birde Cenab-ı Hak ayet-i Kerimelerde buyuruyor; vesveseci şeytan da insana vesvese verebilir. Demek ki insana vesvese veren iki

şey varmış; bir nefis şeytanı birde şeytan uşakları olan insan bünyesinde yer alabilen cin şeytanı. İnsan bünyesindeki bütün kötülüklerin kaynağı, bunlar.

Peki şimdi şeytan öyle düşünüyorsa yada nefis öyle düşünüyorsa benim ruhum ne olacak. İşte mümin burada kötü düşüncelerin nefsinden olduğunu, şeytandan olduğunun idraki içerisinde hemen Allaha sığınacak ve nefisten gelen o çirkin düşünceleri tasdik etmeyecek.

Eğer o çirkin düşünceleri tasdik ederse işte orada imanını kaybetmiş oluyor. Ama kişi tasdik etmedi Allaha sığındı Ya Rabbi! Şüphesiz bu benim nefsimdendir, şeytandandır. Nefsimden ve şeytan ahlakından sana sığınırım. Allaha sığınma sözlü olarak böyle. Fiil olarak da duygularında aynı şeyi düşünmeli. O zaman şeytan elini o kulun duygularından çekmek zorunda kalır. Çünkü Allah'a sığınanların koruyucusu Allah'tır.

Çünkü Hakka sığınan Hakkın kalesine girmiş oluyor. Hakkın kalesine giren birini de asla şeytan ve nefis mağlup edemiyor. Dolayısıyla temel bilgi olarak şunu bilmeliyiz; gelen bütün kötülükler nefis yoluyla gelir. Ayet-i kerimede de

Cenab-ı Hak buyuruyor;

بسم الله الرحمن الرحيم

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِن سَيِّئَةٍ فَمِن نَّفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولاً وَكَفَى بِاللّهِ شَهِيدًا

Nisa suresi – 4 / 79 ve meali

Size n e kadar hayır gelse Allah'tandır, ne kadar kötülük, şer gelirse oda nefsinizdendir. Seni insanlara peygamber gönderdik şahid olarak Allah yeter.

Demek ki Allah'ın emrine uygun olmayan düşünceler hatırımıza geldiği zaman hemen bunun nefsin bir tuzağı, şeytanın bir oyunu olduğunu düşünerek Allaha sığınmayı kendimize sanat ediyoruz, ahlak ediniyoruz.

Hemen Cenab-ı Hakkın insanlara verdiği kalkanı kullanıyoruz. Bakın nas suresinde, felak suresinde de Cenab-ı Hak bize öğüt veriyor; size nefis, şeytan vesvese verince deki;

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ مَلِكِ النَّاسِ إِلَهِ النَّاسِ مِن شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ

الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ مِنَ الْجِنَّةِ وَ النَّاس

Nas suresi: 114 / 1....6 ve meali

Deki: insanlardan ve cinlerden ve insanların gönüllerine vesvese veren o sinsi vesvesecilerin şerrinden, insanların ilahına, insanların Hükümranına ve insanların Rabbi olan Allah a sığınırım.

Yani böyle deyin kullarım. Buyuruyor.

Böyle demeyi kendinize ahlak edinin. Duygularınıza yerleştirin ki bende o şeytanı, nefsi size musallat olmaktan sizi kurtarayım. Ve siz de kurtuluşa eresiniz. Cenab-ı Hak ilacı vermiş. Ama biz ilacı kullanamıyoruz.

Şöyle de düşünün mesela dünyada o kadar çok ilaç var ki herhangi birimizi götürseler eczane deposuna koysalar oradaki ilaçları biz rastgele kullansak ne olur? Bizi mahveder?

Dikkat edin bir insanda kendi kendine ayetleri hadisleri okusa bir bilenden yardım almasa aynen o şekilde imanını tahrib etmeye vesile olur. Çünkü Cenab-ı Hak kitabı göndermekle kalmamış kitabın tercümanlığını yapacak habibini (peygamberleri) göndermiş.

Eğer kitabı biz anlayabilseydik habibini hiç göndermezdi. Cenab-ı Hak Yasin suresinde ne buyuruyordu?

وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

Yasin- 36 / 2- 3 – ve meali

Habibim bu hikmet dolu Kurana yemin olsun ki sen seçilmiş peygamberlerdensin. Ve senin sırrına bu hikmet dolu kitaba tercüman olacak ilmi, irfanı biz senin duygularına yerleştirdik. Ve biz seni buna tercüman olarak gönderdiğimiz peygambersin.

Demek ki; Allah-u Teâlâ peygamberleri hikmetle doldurarak, ilimle irfanla doldurarak insanlığa yol gösterici olarak gönderiyormuş. Ama biz bu günün insanları işimize geldiği için doktora inanırız, eczacıya inanırız ama Kur-an doktoruna, Kuran eczanesine muhatap olmuş, Kur-an eczacısı olan, Kuran doktoru olan kâmil insanlardan bilgi almaya tenezzül etmiyoruz; kâmil insanlardan bilgi almak her nedense nefsimize çok ağır geliyor. Halk olarak, toplum olarak kendi kafamıza göre fetva vermeyi huy edinmişiz ve buda bizim imanlarımızı tahrib ede, ede bugünkü hale gelmişiz. İnsanlarla konuştuğunuz zaman insanlar hep kendi kafasına göre fetva vermeyi sanat edinmiş.

Sen bunu kimden öğrendin desem yüzüme bakıyor. Bir tecrübesi yok. Sadece duygularını, düşüncelerini hak olarak kabul ediyor. Yani Allah böyle istiyor diye kendi fikrini tabiri caizse ilah edinmiş, kendi düşüncelerini hakikat gören bir insan, bir toplum haline gelmişiz. Buda ne demek oluyor?

Allahın dinini bırakmış kendi kafasına göre bir din planlamış, projesini çizmiş ve kendi çizdiği, projelediği bir dini din edinmiş. Bunun adına ne deniyor? Dinsizlik deniyor. İşte tağut sistemi dediğimiz kendi kafalarına göre kanun yapan insanlar sınıfına giriyorlar. Ve helak olmayı hak eden bir grup, bir toplum oluyorlar. Onun için biz bu hakikatleri öğreneceğiz, öğrendiğimizle

kalmayacağız birilerine öğreteceğiz, Vazifemiz ağır. Yükümüz ağır, hizmetimiz çok. Ama ben âlim değilim diyemezsiniz. İnsan bildiğinin âlimidir. Nefsine göre bildiğinin değil, Hakka göre bildiğinin âlimidir. Bilmediğinin talibidir. Cenab-ı Hak o şüpheciler için, şüphecilerden ayrılanlar için daha doğrusu müminler için Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor; müminler ancak şu kimselerdir ki Allah ve Resulüne iman ettikten sonra şüpheye düşmeyip Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla savaşırlar. Yani bütün zorluklara katlanırlar. İşte onlar imanlarında sadık,imanlarını Allaha ispat etmiş olanların ta kendileridir buyuruyor.

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُوْلَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ۝

Hucurat suresi- 49 / 15 –ve meali

İnananlar, ancak Allah'a ve peygamberine inanmış, sonra şüpheye düşmemiş Allah uğrunda malıyla canıyla cihad etmiş olanlardır. İşte onlar doğru sözlü olanlardır.

Demek ki Allah-u Teala gerçek inanmış müminleri şüpheden uzak olarak bize vasıflandırıyor.

Öyle ise biz şüpheden nasıl uzak olacağız? Elbette ki; Allaha sığınma ilmini kavrayarak. Şüpheden uzak, tutmanın temel esası bu Diğeri de Allah'ın kitabına muhatap olup Allah'ın ehli olarak Hakkı tanıyarak.

Nasıl? Allah kitabında memnun olduğu iman ehlini nasıl tanıtıyorsa öyle olmaya çalışarak.

Peygamberimiz nasıl tanıtıyorsa öyle tanımak. Kafamıza göre tasarladığımız imanın bize faydası olmaz ve bizi kurtaramaz.

Çünkü Allah kimsenin aklına mantığına göre olmadığı gibi; imanda kimsenin nefsi ve mantığına göre değildir.

Hiç kimsenin düşündüğü gibi Allah yok. Yani kimsenin düşüncesine sığmaz Bizim Rabbimiz kimsenin düşüncesine göre değildir. Neden? Öyle olsa biri yaratmış biri projelendirmiş olur. Birinin arzusuna göre olur. Ama o kimsenin arzusuna göre değil. Neden? Çünkü onu yaratan yok. Bir benzeri de yok. Neden? Çünkü onu kimse çizmemiş. Bir mimarın emeği yok. Mimarı da kendi, sanatkârı da kendi, kudret de kendinde, kuvvet de kendinde.

Öyle ise; iyi bilelim ki; varlığı ile hiç kimseye benzemeyen yüce rabbimiz; imanı da hiç kimsenin mantığına göre tain etmemiştir. İman hakikati yalnız ve yalnız yüce Mevla'nın külli iradesi ile biz kullarından istediği ve takdir ettiği ilahi bir inanma şeklidir.

Mesela ırmaklarda, akan sularda basit bir yosun düşünün. Yosunlar canlı biliyorsunuz. O yosunların ne şekil alacağını hiçbir mimar tespit edebilir mi? Hiç bir mimarın onun ne şekil alacağını tespit etme imkânı yoktur. Çünkü o kendiliğinden gelişiyor. Onu yaratan kim? Allah

Bir yosunun nasıl gelişeceğini tespit edemeyen bir mimar, bir bilim adamı, bir dünya insanı Allahın suretini nasıl keşfedebilir.

İmanın şeklini oluşumunu nasıl ayarlaya bilir. Onu ayarlayan ayarlamış kullarına sunmuş; İmanı Allah (c.c)'in dilediği, istediği gibi kabul eden ve itiraz etmeden ihlâsını Allah'ın dilediği iman esasına göre ayarlayan müminler Allah'ın rızasını kazanırlar. Müminin ahlakı, düşüncesi böyledir.

Müminin Rabbi hiç kimsenin hafızasına göre değildir. Mümin kendini Rabbisine göre ayarlamaya çalışan ve bu uğurda gayret eden, gerekirse canını dahi vermeye hazır olan insandır.

Öyleyse biz ayete bakıyoruz. Bizim ayete benzeyen tarafımız var mı? Allah yolunda mücadelemiz, savaşımız var mı? Savaş deyince hemen silahı alıp birilerine saldırmak değil. Müminin savaşı irşatla başlar. Müminin savaşı Hakkı bilmekle başlar. Hakkı bildikten sonra

etrafını uyandırır. Etrafını uyandırdıktan sonra da birlik ve beraberlikle içindeki ve dışındaki şeytanları, düşmanları yok etme gücünü de Allah kendilerine verir.

Ama şimdi biz içimizdeki düşmanı tanımadan, onunla mücadele etmeden, dışımızdaki düşmanı tanımadan nasıl savaşırız ki? Eğer insan içinde ki ve dışındaki düşmanı tanıyamadan savaşırsa yine savaşı kazanan düşman olur.

Neden? Çünkü seni yöneten nefis olduktan sonra başka bir düşmana ne gerek var? Yine düştün düşmanın eline. Onun için Rasulullah Efendimiz Uhud Savaşından döndükten sonra cihadı asgardan cihadı-ı ekbere buyurmuş.

Sahabe diyor ki; Ya Rasulallah bundan daha büyük düşmanımız mı var? Allah resulü: Nefsiniz buyuruyor. İnsan nefis düşmanını tanımadan diğer düşmanları tanıma şansını pek yakalayamaz.

Cenab-ı hak içimizdeki, dışımızdaki düşmanları tanıyıp yenme imkânını, ilmini, ahlakını nasip eylesin.

Bütün bunlar böyleyken bir insanın imandan tat alabilmesi için yani ben iman edeyim, Müslümanlar gibi ibadet edeyim bakayım ne olacak değişiklik olacak mı gibi düşünceyle yapılan imanın yâda ibadetin insana bir şey vermeyeceğini bilmeli. Çünkü Allah-u Teâlâ herkesin niyetini biliyor. İman nerde başlıyordu?

Tasdik ve ikrardan sonra başlıyordu. Hele bir deneyeyim bakayım şöyle müslümanlar gibi Müslümanlık nasılmış, İslam nasılmış diye bir niyet, tasdiksiz bir niyet oluyor. Öyle bir imanı da Allah kabul etmiyor. İmanı kabul edilmeyen bir insanın da ibadeti kabul edilmiyor. Kabul edilmeyen ibadetten de bir ilahi huşu, duygu, muhabbet, huzur bulunmuyor.

Bu halde dervişlerden de örnek verecek olursak mesela derviş kardeşlerimizden cemaate gelen insanlar, çeşitli tarikatlara, şeyhlere intisap eden insanlarda hele bir gideyim bakayım tarikata şeyhler insana ne veriyormuş gibi gelip de tarikattan (bir şeyhten) ders alan

insanlar birkaç ay veya bir iki sene duruyorlar bakıyorlar bir huzur bulamıyorlar. Sonra da burada bir şey yok deyip çekip gidenlerin sayısı da az değil.

Sebebi neymiş? İtikatsızlığıymış. Çünkü insanlarda yanlış anlaşılan bir şey var. Mürşidi kâmil sanki kendi cebinden çıkarıp da dervişe bir şey verecek imajı ve beklentisi var. Hal bu ki İbadetin karşılığını verecek olan kim? Allah. Şefaat edecek olan kim? Rasulullah efendimiz.

Peki, mürşide ne hacet derseniz; Mürşidi kâmil kulların vazifeleri de insanların itikat ve ihlâsında bulunan yanlışlıkları düzeltmektir.

Gönlündeki engellerin aşılması için yol gösteriyor, aklındaki nefsinin verdiği fısıltılar için sana yol gösteriyor, muhabbette yol gösteriyor, sünnette yol gösteriyor, ümmetlikte yol gösteriyor, şeriatta tarikatta sana bilgi veriyor, yol gösteriyor.

Yani mürşidi kâmil cebinden çıkarıp dervişe bir şey vermiyor. Verecek olan Allah'tır, hazine Allahın'dır. Mürşid ise bir kapıdır. Eğer sen kapıdan doğru girersen o girdiğiniz kapı da sizi Hakka götürür.

Ama sen yanlış girersen zaten o kapı seni kabul etmez. Demin dedin ya hocam kabul ediyor. Kabul ediyor da merhametten eğitiyorlar. Ama bir merakla geldi biraz eğitelim inşallah doğruyu bulur diye kabul etmiş gibi eğitiyorlar, Allaha kulluk yolunu öğretiyorlar. Ama o yanlış niyetinden vazgeçmezse kapıdan da kovuluyor.

O kendisi gittiğini zannediyor ama aslında kovuluyor haberi yok. Hani Yunus Emre mübarek; bu kapıdan eğri odunlar içeri girmez diyor ya işte eğriler de dost kapısından içeri kabul edilmiyor. Ama dışarıda da çok iyi bir müslüman gibi görünür. Buda ayrı bir şey.

Demek ki yanlışlığın her türü varmış. Şeriat kapısında, tarikat kapısında, marifet kapısında; yani yanlışlıklar insanın duygularında

var. Bütün bu yanlışlıkları düzeltmek için ne lazım? Bir yol gösteren lazımmış. Tarikata geldik zikirden zevk alamıyorsak kabahat kimin? Bana bir şey vermeyen şeyhimin diye düşünenler şeyhini haksızlık ve adaletsizlikle suçlamış oluyorlar.

Hal bu ki Allah (c.c) hiçbir zaman haksızı veya adaletsiz birini asla dost edinmez. Haksızlık senin fikrinde, zikrinde gizlenmiş ama senin haberin yok. Haberdar edeni de haksızlıkla suçluyorsun; senin halın nice olur, hiç düşündün mü?

Tabi hocam bazı şeyhler var şöyle böyle yapıyorlar, bu gibi bahaneleri geçelim. İyi bilelim ki Müslüman olup ta aklı başında olan biri hiçbir zaman şeyh ile sahte şeyhi tanıyamadın, anlayamadım demesin; bununla ancak kendini kandırır.

Nedenini sorsanız hakkı Müslüman olduğu halde hakkı arayan biri İslam hayatını yaşayan ve yaşatan örnek birini arıyor demektir. Örnek bir dost arayan hayır ve şerri birbirinden ayırma ahlakına sahip biri anlamına gelir. Onun bir şehvet ve şöhret ehline şeyhim demesi nefsinin istek ve arzularının orada tatmin olmasındandır. Bunun başka bir tarifi yoktur.

Zaten haksızlıkta Hakkı arıyorsan sen Hakkı aramıyorsun demektir. Haksızlığı arıyordun gittin haksıza teslim oldun. Niye?

Adam senin sigarana karışmıyor, içkine karışmıyor, kahvene karışmıyor. Sende diyorsun ki bura tam bana göre. Sen haksızı kabul ettin Hak ehlini kabul etmedin ki. Sonradan da diyorsun ki burada haksızlık var. Uyanık olmak lazım, imanı, İslam'ı iyi bilmek, itikadı düzeltmek lazım, yanlış yerde doğruyu arayanların sonları hep hüsranla noktalanmıştır. Aynı hatayı biz yaparsak bizde aynı akıbete uğrarız Allah muhafaza.

Yine imanda ümitsizliğe de yer yok. Onu bilelim. Ümitsizlik ne demek? Bir hataya düştük, günah işledik, hata yaptık Allah beni affeder mi diye düşünmek imanı yok eder yani kişiyi imansız eder.

Kul Allaha dönerse Allahın affetmeyeceği bir günah yoktur. Yeter ki kul Allaha dönsün, dönmeyi murat etsin. Yine aynı şekilde ümitsizliğe yer yok iken mü'min Allahın bağışlayıcı olduğunu bildiği gibi, kabul ettiği gibi gönüllü olarak nasıl olsa Allah günahımı affediyor diyerek hata yapmak da imanı yok eder. Yani Allah merhamet ettiği kadar adalet sahibidir. Suçlunun da suçu için cezayı verir. Allahın gazabından korkacak, rahmetinden ümit var olacak. Mümin bu ikisi arasında bir niyete, düşünceye, ahlaka sahip olacak iman da insanda ebedi olarak kalacaktır.

Tabi Cenab-ı Hak ayet-i kerimede buyuruyor; eğer Allah insanlara işledikleri suçun cezalarını, günahların cezalarını peşin olarak verseydi dünya üzerinde canlı bir mahlûk kalmazdı. Fakat Allah bunları belli bir zamana kadar tehir etmiş geciktirmiştir. Hakikat şu ki; kâfirler grubundan başkası Allahın rahmetinden ümidini kesmez. Demek ki Allah-u Teâlâ günahların, suçların cezasını peşin olarak vermiyor. Neden? Günahsız bir insan yok ki. Hata işlemeyen bir insan yok ki. Demin dedim ya şeriat, tarikat, marifet, hakikat kapılarının her birinde ayrı, ayrı insanların işleyeceği kusurlar, düşeceği hatalar mevcuttur.

Öyle ki bakın Cenab-ı Hak ayet-i kerimede beyan ediyor açıklıyor

بسم الله الرحمن الرحيم

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِن دَابَّةٍ وَلَكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ۝

Fatır suresi - 35 / 45- ve meali

Eğer Allah suçların cezasını peşin olarak verecek olsaydı dünya üzerinde insan değil bir canlı mahlûk kalmazdı. Ama onları belli bir süreye

kadar erteler, zamanı gelince gereğini yapar. Doğrusu Allah kullarını görmektedir.

Yine diğer ayet-i kerimede; hakikat, gerçek şu ki Allahın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Çünkü Allah bütün günahları rahmetiyle yargılar, bağışlar. Yalnız şirkin bu günahlardan hariç olduğu Nisa suresi 48.ayetinde açıklanıyor

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّ اللّهَ لاَ يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاء

وَمَن يُشْرِكْ بِاللّهِ فَقَدِ افْتَرَى إِثْمًا عَظِيمًا

Nisa – 4 /48 – ve meali

Allah kendisine ortak koşmayı elbette bağışlamaz, bundan başkasını dilediğine bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse, şüphesiz büyük bir günahla iftira etmiş olur.

Şirki ancak Allaha karşı savaşan ve Allah'a karşı iftira edenler yapar. Yani sen içkiyi yasaklıyorsun ben içeceğim, içtiğim gibi kullarına da içireceğim. Sen kumarı yasaklıyorsun ben kullarına nasıl kumar oynatıyorum. Bak sen hırsızlığı yasaklıyorsun ben hırsızlığı etrafa nasıl yayıyorum görüyor musun? Sen zinayı yasaklıyorsun ben zinasız bir köşe bırakmadım.

Hadi bana yap bakayım ne yapabiliyorsan, gücün varsa yap diyenler var ya zinayı, fuhşu, hırsızlığı, ahlaksızlığın her türlüsünü dünyaya, ülkesine yayan gruplar bu kapıdandır. Yani bunlar Allaha şirk koşan gruplardır.

Yani bir insan kendi hataya düşmüş, içki içmiş şirk değil bir insanı içkiye teşvik etmek. Allah yasak ediyor ama ben bunu dağıtıyorum. Allah kumarı yasak ediyor ama ben oynatıyorum. Allah fuhşu yasak ediyor ama ben televizyon kanallarından dünyaya dağıtıyorum. Hadi gelsin de bana gücü yetiyorsa yapsın bakalım ne

yapıyormuş gibi hareketler, olaylar, vakalar şirk kökünden olduğu için Allah-u Teâlâ bunları affetmiyor. Bunlar af kapsamında değil, rahmet kapsamında değil, bunlar gadap kapsamında olduğu için, insanları zehirlediği için, müminleri birbirine düşürdüğü için, müminlerin Allaha yaklaşacak evlatlarını elinden aldığı için Allah-u Teâlâ da gadapla tecelli ediyor ve onlardan hesap soracağını, affetmeyeceğini yine bize Cenab-ı Hak ayet-i kerimede haber veriyor.

Rasulullah Efendimizde; şefaatim ümmetimden günah işleyenlere olacaktır buyuruyor. Günahsızlara şefaat yok mu acaba? Tabi çoğu böyle düşünür. Neden şefaatim günahkârlara olacak buyuruyor?

Çünkü günahkârlar cehenneme gidecek Allah Rasulü de imanı olup da cehenneme gidenlere şefaat edecektir. Cennet ehli şefaatini dünyada zaten kazanmıştır. Rasulullah Efendimiz yine buyuruyor; cennet ehlinin en garibi, en düşük derecelisi etrafından on kişiye şefaat edecektir. Yani cehennemlik olan on kişiye. Ahbaplarından, dostlarından veya ailesinden on kişiye şefaat edecektir buyuruyor.

Bu şefaat ne gibidir? Hani şöyle etrafımıza baktığımız zaman o zaman insan diyor ki o zaman ben evlatlarımı, oğlumu, hanımımı, kızımı kurtarırım. Böyle değil. Bu düşünce nefsanî bir düşünce, O zaman şefaat neci?

Dikkat ediniz. Bir insan cennet yolunda ilerlerken akrabalarından beraber gittiği yolda bakın taş atanlar var, bir de beraber olduğu insanlar var. Kimisi cennet yolunda onunla beraber gidiyor güzel ahlakıyla örnek oluyor onun peşine düşüyorlar o akrabası olur veya komşusu olur veya arkadaşı olur veya kendi evlatları olur.

Beraber kim arkadaşlık etmişse bakın dünyada onlardan şefaatini alıyor. Ahiretteki şefaati de ayrı bir şey.O nasıl tecelli eder onu Allah bilir. Ama insanlar hemen otomatik olarak kendi düşüncelerini ortaya koydukları için kitabı ve şefaati anlama ahlakını

kısmen kaybediyorlar. Toplumda bu yaygın, hani çoklarından duyarsınız birilerine, akrabalarınıza ibadet etme hususunda davet ederken derki bizim evde o kadar çok ibadet eden var ki onlar beni kurtarırlar dediklerini duyarsınız.

İşte buda o insanın kitabımızdaki, sünnetteki bilgileri nefsine göre değerlendirmesinin cehalet örneğinin açıkça bir örneğidir onlar. Demek ki şefaat bizim kafamıza göre değil, fikrimize göre değilmiş. Aynı şekilde akrabamızdan bir kişi cehenneme gitse arkasında onlarca akrabamızı cehenneme sürüklüyor onu da bilin. Şöyle tarihe bir bakın mesela Ebu Leheb cehenneme gitmesiyle kalmamış arkasında akrabasından kaç kişiyi cehenneme sürüklemiş.

Eğer tarihe bakarsanız bu gerçeği öğrenirsiniz. Ama bakamazsanız sadece kitapları okursunuz okuduğunuzla kalır kendi anlayışınızla nefis karanlığında kaybolma tehlikesine düşersiniz Allah muhafaza.

Diğer tarafta dini hükümlerin hepsinin bize göre iyi ve bize göre zararlı olan yani bizim nefsimize göre iyi gelen ya da nefsimize göre zararlı gelen gördüğümüz bütün emirlerin hepsini harfiyen kabul etmemiz gerekiyor. Çünkü Cenab-ı Hak ayet-i kerimenin birinde buyuruyor; sizin hayır gördüğünüz toplum için şerdir. Sizin şer gördüğünüz de hikmet vardır. Siz bilemezsiniz. Allah bilir. Onun için Allah-u Tealanın hükmünü, Rasulullah Efendimizin uygulamasını yanlış görme gibi veya faydasız görme gibi bir düşünce yine insanı imandan çıkaran bir düşüncedir.

Canım dün öyleydi bugün böyle. Olmaz kardeşim. Hüküm değişmez. Şekil değişebilir ama hüküm değişmez. Örnek verelim; bizim ilmihal, fıkıh kitaplarımızda sigaranın haram olduğu yok mevcut değil. Neden? Çünkü o gün geçmişimizde fetva verenler sigaranın zararlarını mikroskoplarla, teknik tıp aletleriyle ölçme imkânı olmadığı için sigara hakkında zararlı demişler, ama haram dememişler. (hiçbir âlimde sigaraya helal dememiştir)

Fakat bugünkü teknikle yapılan araştırmalar gösteriyor ki sigara insanları ölüm tehlikesine kadar götürüyor. Ülser, verem, kanser, damar tıkanıklığı, kalp hastalığı v.s. aşırı derecede büyük bir zararı var.

Bütün bu zararları gördükten sonra bugün sigaraya haram diyebilirsiniz. Bakın hüküm değişmiyor, şekil değişiyor. Çünkü o gün büyüklerimiz zaten sigaraya helal dememişler. Hiçbir fıkıh kitabında, hiçbir ilmihalde sigaranın helal olduğu yazılmamıştır.

Zararlı ve mekruh denilmiştir. İsraf kategorisine konulmuştur. Fakat bir çoğunluğu yine haram diyen âlimler olmuş. Ama kesin hükme bağlanmamış. Bugün bakın her şeyiyle sigaranın zararları meydanda, alkolün zararları meydanda. Bugün tutup siz haram dediğiniz zaman nefsine düşkün olan sigara müptelaları veya sigara üreticileri size saldırabilir. Ama bakın insan sağlığını tehdit ediyor. İnsan hayatını tehdit ediyor. Buna benzer yani hüküm değişmez fakat şekil zamanla değişebiliyor.

Dolayısıyla bu fetva yine fıkıh işidir. Âlimlerin fıkıh dalında uzmanlaşan bir ekibe bağlıdır. O ekibin incelemesine bağlıdır. Tutup ta bir insan rastgele bir konuda şu helaldir bu helaldir diye konuşması Allaha iftiradan ibaret olur. Veya Allaha iftiraya kadar gidebilir. Çünkü Cenab-ı Hak Kuran-ı Kerimde buyuruyor;

بسم الله الرحمن الرحيم

وَلاَ تَقُولُواْ لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَـذَا حَلاَلٌ وَهَـذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا

عَلَى ا اللّهِ الْكَذِبَ ا نَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللّهِ الْكَذِبَ لاَ يُفْلِحُونَ

Nahl suresi – 16 / 116.ayet

Diliniz yalana alışmış olduğu halde şu helaldir bu haramdır diyerek Allaha yalan uydurmuş (iftira etmiş) olursunuz. Allaha karşı yalan uyduranlar saadete erişemezler.

Demek ki bilgisizce emin olmadan bir şeye helal, haram demek Allaha iftira oluyormuş. Neden? Çünkü hükmü koyan kim? Allah, Sen hükmü koyana iftira etmiş oluyorsun. Ayrıca hüküm koymada yetkili değilsin, bilgili değilsin.

Demek ki fıkhı kime bırakmak lazım? O dalda uzman olan birine bırakmak lazım. Bizde onlardan faydalanmamız lazım. Yani uzmanların verdiği fetvaları okuyorsak bir başkasına da bunu söyleyebiliriz.

Ama bir uzmandan dinlememişsek, bir uzman kitabından okumamışsak tutup ta kendi kafamıza göre şu helal bu haram dediğimiz zaman Allaha iftira etmiş oluruz. Allah iftira edenlerde herhalde imanlı olarak Allaha iftira edemezler.

Yine demin söyledik başka bir çeşidini söyleyelim. Demek ki; Cenab-ı Hak kati delillerle emretmiş kati delille haramı, helali beyan etmiş, olduğu halde insanların bazı emirleri lüzumsuz, bazılarını lüzumlu gibi görmesi de yine imanı zayi eden bir unsur oluyor.

Ayet-i kerimede buyuruyor;

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّ اللّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالإِحْسَانِ وَإِيتَاء ذِي الْقُرْبَى وَيَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاء وَالْمُنكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

Nahl – 16 / 90 – ve meali

Allah adaleti, iyilik yapmayı, yakınlara bakmayı emreder. Hayâsızlığı, fenalığı ve haddi aşmayı yasak eder. Tutasınız diye size öğüt verir.

Yani Allah benim hakkımda ne emretmişse doğrudur. Neyi yasaklamışsa, oda benim karımadır. Benim nefsim zararlı görüyor, belki, aklım da zararlı görüyor ama beni yaradan Allah benim

hakkımda daima hayırlı olanı emreder düşüncesi imanın bütünlüğünü korumanın en güzel ve en kestirme yoludur.

Benim nefsim beni şerlere, isyanlara ve Allah'a asi olmaya çağırıyor, Rabbim ise beni iyiliklere güzelliklere ve cenneti âlaya çağırıyor, gibi düşünceler de yine imanın bütünlüğünü korumanın en güzel yollarından birisidir.

Allah-u Tealanın muradı da bu zaten seni cehennemden adaletiyle kurtarmak. Şüphesiz Allah adaleti, iyiliği sever. İyilik zor geliyor. İyilik yapmanın kolay olduğunu söyleyebilecek vatandaş var mı? İyiliği, ya bedeninle yapacaksın, ya zamanınla yapacaksın, ya paranla yapacaksın, zahmetini çekeceksin. Buda nefse hoş gelmeyen bir şey. Ama Allah (c.c)bu iyiliği sana emrediyor görüyor musunuz? Kime? Hakkı Hak olarak bilene. Akrabalara iyilik etmeyi, yardımda bulunmayı Allah emreder.

Bizim akrabamız kim? Akraba anlayışı bizde biraz değişik. Mesela Rasulullah Efendimizin akrabası kimlerdi? Ashabı idi. Ebu Leheb'e akrabam (amcam) demedi. Ama amcası Hz. Hamza'ya akrabam değil demedi.

Çünkü Hamza adını anınca Hz. Hamza'nın arkasından ne diyoruz? Radıyallahu (ra.) Veya (anha) diyoruz. Ne demek bu? Allahın razı olduğu o Hamza. Herhangi bir Hamza değil. Peygamberimizin razı olduğu Hamza, akrabası, ashabı, arkadaşı Hamza Allah ondan razı olsun.

Ebu Cehil, Ebu Leheb deyince ne geliyor aklımıza? Peygamber düşmanlığı, Allah düşmanlığı geliyor.

Demek ki akraba, insanın imanına yakın, İslam'a yakın, Kuran'a yakın, edebe yakın, hayâ'ya yakın, yani insanı Hakka davet edenler (iman ehline) akrabadır. O akrabalarınıza yardım edin. Tabi burada anadan babadan doğan akraba yok mu? Var.

Bu akrabalar ondan sonra gelir. O akrabalara yardım da insanlık gereğidir.

Dikkat edin bakın o sizin kan bağı olan akrabalarınıza yardım insanlık gereğidir. Ama sizin mümin olan akrabalarınıza, arkadaşınıza yardım ise Allahın emri gereğidir.

Yine akrabalarınıza yardım nefsanî bir gerektir. Çünkü sizin akrabanızın zelil olmasına nefsiniz razı olmaz. O nefsinizin yardım gerektirdiği bir şeydir. Gurur meselesidir, kibir meselesidir. Akrabanıza yardım oradan gelir. Yani o vesileyle yardım edebilirsiniz. Ama Allah'ı sevenlere yardım nefsin istemediği bir yardımdır. O da Allah-u Tealanın emrettiği, istediği bir yardımdır.

Ve fuhşiyatı size yasaklar. Fuhşiyatı yasakladığı halde fuhşu alabildiğine yayanlarda şirk ehlidir. Ve sizi bundan men eder. Allah azgınlığı ve zulmü size yasak eder. Azgınlığı ve zulmü yayanlarda alabildiğine, Allah ile savaş ilan etmiş olan şirk ehlidir. Allah tutasınız diye size öğüt veriyor.

Tabi bu ayet-i kerimeyle her Cuma günü bizim büyüklerimiz Peygamberimizin uygulamasını bu güne kadar getirmişler, kıyamete kadar da gidecektir. Cuma hutbesinde bize okunan ayetleri sadece anlayabilsek inanın ki hayatımızın tamamı değişir. Yani Allah'ı razı ederiz.

Bizi, hayatımızı yönetecek, cennete götürecek, cehennemden kurtaracak ayetler, emirler, vahiyler her Cuma günü sergileniyor. Keşke Müslüman olarak, toplum olarak uyanık bir kalple, samimi bir gönülle o ayetlerin emrine bir yönelebilsek inanın hayatımız değişir. Bu gerçeği görür ve şahit olursunuz. İnşallah Rabbim o ahlakı, o anlayışı nasip eder.

Ne demek istiyorum? Bir insan Müslüman anadan babadan dünyaya gelmiş bu insan müslümandır. Fakat bu insan müslüman diye kalmamalı. O müslümana İslam'ı öğretmeli, anlatmalı. Yani kendisi anasından, babasından gördüğü gibi olmamalı.

Mesela ben bir yerde Bostancı Suadiye tarafında çalışıyordum. Bu arada namaz kıldım. Beni namaz kılarken gören o evin on beş

yaşına yakın bir kız çocuğu, koşarak annesine gitti. Anne bak, bak usta ne yapıyor dedi. Bende namaz kılıyorum rüku secde ediyoruz ya o on üç on beş yaşlarında annesi telaşla geldi. Baktı ki ben namaz kılıyorum. Kızım; Usta namaz kılıyor dedi.

Kız: Dedi ki anne ben hiç böyle bir şey görmedim!

Dikkat edin ön üç on beş yaşında bir müslüman çocuğu secde eden bir baş görmemiş. Secdenin ne olduğu söylenmemiş. Böyle birine siz nasıl müslüman diyebilirsiniz. İmanı nasıl buna telkin edebilirsiniz. Bu insanın bildiği tek bir şey var ben Müslüman'ım.

Nerden aldın? Bu Müslümanlığı! Anam babam öyle diyor. Hatta bu acı gerçeği Bosna da yaşadık, gördük. Onlar diyorlardı ki; biz sadece müslüman olduğumuzu biliyoruz. Müslümanlar bize yardım edin, gelin bize imanı öğretin. Bize sahip çıkın. Bunları televizyonlardan, gazetelerden çokları okumuştur. Öyle ki bir Elham bilenler müftü yapılmış, hoca yapılmış. İman, İslam unutulmuş. Onlarda hep Osmanlı çocuğu! Belki evliya çocuğu, belki evliya torunu! Görüyor musunuz ne hale geldik. Demek ki bir müslüman dan doğan da kafir olabiliyormuş. İmanını zayi edebiliyormuş. Öyleyse imanı elde tutmak için babadan kalan bir iman değil, imanı aklen öğrenip âlimden ulemadan gereği gibi öğrenip onu amele dökmeye gayret etmek imanı muhafaza etmenin tek ve kestirme yolu. Allah-u Tealanın da kullarından istediği de bu.

Hani zaman, zaman anlatıyorum geçmişte bir memlekete gittik. Emekli hocanın biri sohbetimize geldi.

Dedi ki hocam sizi takip ediyorum sohbetleriniz pek güzel. Bir gün gelinde dertleşelim dedi.

Evine gittim, biraz konuştuk. Dedi ki hocam ben yirmi yedi sene kürsülerden bu insanlara nasihat ettim, emekli oldum, köyüme geldim emekli olduktan sonra köylülerime hizmet edeyim dedim; kime ne söyledimse beni katı ve yobaz olarak suçladı.

Hatta beni düşman olarak gördüler dedi. Ben inan bunalıma girdim şöyle duvar arkalarına oturmaya başladım. Kimseye selam veremeyecek hale geldim dedi.

Dedim ki; hocam demek ki siz fetva vermişsiniz. Ne yapacaktım dedi. Hocam yanlış yapmışsınız dedim.

Niye dedi.

Fetva müslümana verilir.

Hoca efendi

Hocam bunlar kâfir mi? Dedi.

Ben:

Hayır; hocam bunlar kâfir değil müslüman çocuğu deyince hoca inanın oturduğu koltuktan ayağa fırladı.

Hocam Allah sizden razı olsun beni irşad ettiniz dedi.

Doğru; “bunlar müslüman değil müslüman çocuğu” dedi.

Demek ki kardeşlerim müslüman çocuğu değil müslüman olmak gerekiyor. Yani imanı, İslam’ı iyi bilmek, öğrenmek, bilenden talim etmek gerekiyor. Babanın malı evlada kalıyor ama imanı evladına kalmıyor. Bu iman Allahın kula verdiği bir nimet ve büyük şereftir.

Allah kula ne kadar değer ve şeref verir? Ne kadar çalışırsa ne kadar hak ederse o kadarını verir.

Tabi bir insanın ömrünün çoğunu kafir olarak geçirmesi, küfr içinde geçirmesi sonra da iman etmesi küfrünün tamamını yakar, siler, kendisine yeni bir sayfa açılır, defteri taze günahsız bir defter olur.

Niye? Çünkü o zamana kadar Allahtan habersiz yaşadı. Fakat bugün Allahtan haberdar oldu. Ve yönünü Allaha döndü. Allah-u Teâlâ da kendisine döneni günahsız olarak kendisine ilahi bir defterle kendisine muamelede bulunuyor.

Peki, tekrar geri dönerse? Eski işlemiş olduğu günahlarıyla beraber haşrolunur. Peki, kâfire gelince böyle de müslümana gelince böyle değil mi? Babasından, dedesinden kalan imana güvenerek imansızlar gibi yaşarsa, edepsizler gibi yaşarsa, hayâsızlar gibi yaşarsa

fuhuş edenlerin içinde olursa yine onlarla haşredilmesi de muhtemeldir, kaçınılmazdır.

Kabul ederler etmezler bu ayrı bir şey. Ama Allah-u Teala Nisa suresinin 140.ayetinde bu konuyu çok güzel açıklıyor.

بسم الله الرحمن الرحيم

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللّهِ يُكَفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ
بِهَا فَلاَ تَقْعُدُواْ مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُواْ فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذاً
مِّثْلُهُمْ نَّ اللّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا

Nisa - 4 / 140 – ve meali

Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve alaya alındığını işittiğinizde; onlar başka bir söze geçmedikçe, onlarla bir arada oturmayın, yoksa sizde onlar gibi olursunuz. Doğrusu Allah münafıkların ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır.

Size bir gayri müslim geldi, iman etmek istiyor. Sohbet ettiniz, hizmet ettiniz, nasihat ettiniz. Anlattıklarınız güzel bende iman edeceğim dedi. Bu insanı hemen illaki müftüye, diyanet başkanına, bir hocaya götürmeniz şart değil, farz değildir.

Bu insana inandığınız gibi şahadeti telkin edebilir, imanın şartlarını anlatabilir kendisine imanı telkin ettikten sonra bir boy abdesti almasını söylersiniz, daha sonra da onu eğitme vaktiniz eğitirsiniz, yoksa eğiten birilerinin yanına gönderirsiniz veya ona eğitici olarak iman ve İslam'ı anlatan bildiğiniz bir kitabı hediye veya tavsiyede bulunursunuz.

Buda kaçınılmaz bir vazifedir. Hele sen hocaya git derseniz o insan tam yumuşamışken o insanın önüne şeytan çıkarda bırak şimdi hocayı nerden bulacaksın deyip, o insanı oyalarsa, yoldan döndürürse

mesuliyetin bir kısmını da vebalin bir kısmını da üstlenmiş olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirsiniz.

Tabi şunu da Müslümanların iyi bilmesi lazım! Müslüman olmayan bir insanın müslüman olup şahadet etmeden bir müslüman kadınla evlenmesi yasaktır. Bir müslüman kızını şahadet edip iman etmeden, iman esaslarını kabul etmeden bir gayrimüslime veremez bu haramdır.

Ancak bir müslüman erkek kitap ehli olan bir gayrimüslimin kızıyla evlenebilir. Buna da ruhsat verilmiştir. Bu ruhsattır emir değildir.

Allah bana izin verdi ben gayrimüslim bir kızla evlenebilirim, evleneceğim derseniz kısmen gayrimüslimin kültürü de sizin hanenize girmiş olur. Veya çocuklarınızda bir çelişki olabilir. Sıkıntı olabilir.

Peki, Allah emrediyor derseniz. Allah emretmiyor ruhsat veriyor. Müslümanlar gayrimüslimin kızlarıyla evlenebilirler. Buna ruhsat veriyor, evlenin demiyor.

Siz bir işyeri açarsınız. İşyeri ruhsatı alırsınız ama çalıştırmazsınız. Veya bir bina için izin alır, ruhsat alırsınız fakat bina yapmazsınız. On kat ruhsat aldınız da üç kat yaptınız. Size neden bunu on katı yapmadınız diye hesap soran olmaz.

Çünkü ruhsat verilmiş. Kullanırsınız veya kullanmazsınız o sizin elinizdedir. Size bırakılmıştır. Maddi ve manevi böyle, yani ruhsatı bu yönde değerlendirmek lazım gelir.

Ruhsat emir olarak değerlendirilirse yanlış olur. Onun için Kuran-ı Kerimdeki emirlerin bir kısmı ruhsat, bir kısmı emirdir.

Bunları birbirinden ayırmak için Kur-an ehli olmak lazım. Biraz olsun, Kur-an ehlinin yanında talim görmek lazım.

Kur-an ehlinin yanında duranlar iman esaslarını iyi anlayıp iyi idrak edenler kitabını okuyamasa da kitabının ehli olmuş olurlar.

Dikkat ediniz bakınız her iman ehli Kur-an-ı Kerimi okuyamayabilir. Fakat imanını iyi öğrenirse o insanın adı Kur-an ehli

olur. Hatta gayret eder çalışır Evliyaullah sıfatına da erişmesi mümkündür.

İmanlı birinin Evliyaulllah mertebesine erişmesi daha yücelmesi o konuda yüksek kademelere erişme kapısı açıktır. Kadın olur, erkek olur. Efendim kadınlar veli olamaz. Doğrudur. Ama evliya olurlar. Allah'ı razı ederler. Allahın razı olduğu kul olurlar.

Velilik bir kademedir, bir görevdir, yöneticiliktir. Allah-u Teâlâ yöneticiliği ve halifeliği Âdem'e ve Âdem (a.s.) ın çocuklarına vermiştir. Kadınlara yöneticilik vasfını vermemiştir. Buda ilahi bir kudrettir ve büyük hikmettir.

Ama bugün dünya kadınlarına bakıyorsunuz Allah bunu bana vermedi ama ben yönetici olacağım, ben falan olacağım……

Kadın erkek eşittir diye iddia eden bir takım gruplar ise yine imanı kaybetmiş sınıfta yerlerini alırlar. O kendi meseleleri. Yani Allah'ın meselesi değil. Allah-u Teâlâ meseleyi beyan edip açıklamıştır.

Bize düşen vazife o çerçeveye, o projeye uymaktır. Uyma yolunda gayret etmektir. Ben hep yapamıyorum. Yapamamak imanı zayi etmez. İtiraz imanı zayi eder. Bunu da çok iyi bilin.

Mesela bir insan namaz kılmıyordur, fakat ben namaz kılmıyorum diye üzülüyordur. Bu insan iman ehlidir. Ama bir insan namaz kılsam ne olacak kardeşim kılanları görüyorum ne oluyor ki dediği zaman otomatik olarak imanı zayi eden bir küfür ve kâfir sınıfına düşmüş olur. Cenab-ı Hak imanını muhafaza edenlerden, imanın bütünlüğünü koruyanlardan eylesin.

İnsan ana raminde iken dünyanın genişliğine inanmadığı gibi dünyada iken de Ahiretin varlığına ve hesabına İnanmayı nefsine kabullendiremez ama ahiret dünyadan daha büyük ve daha gerçektir.

Bu gerçeğe inanmayanlar yaratılışındaki incelikleri neden görüp de ibret almazlar.

Bir damla meniden insan yaratan ve şekil veren dil verip konuşturan, semayı, dünyayı, denizleri
Kara parçalarını bir boşlukta tutan dünya ve ahiretin sahibi Allah'ın kudretini görmezler mi?

BİZ RAHMETİNİN MUHTACIYIZ

Yağar rahmetin cihan âleme
Varlıklar şenlenir hep rahmetinle
Rahmetin alanlar durur zikrine
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

Gönlümüzde sen ol devran edelim
Muhabbetin ile bayram edelim
Münkir münafığı hayran edelim
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

İsyanımız çoktur tutar her yanı
Sen âlimsin buna ey kerem kânı
Sen şenlendirirsin bütün âlemi
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

Esirge bizleri koru şerlerden
Hem münkir münafık gibi kullardan
Kalbimiz uyandır gaflet uykusundan
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

Muhabbet eylegil özlerimize
Muhabbet karıştır sözlerimize
Yaklaşalım bizler yüce zatına
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

Arifler, âşıklar rahmetinle güzel
Rahmetinle âşıklar okurlar gazel
Rahmetin almayan olamaz güzel
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

Bu cihana geldik isyan içine
Gark oldu gönlümüz suçlar içine
Cehaletimizden çok çektik çile
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

Amelimiz zayıf kalmışız darda
Bırakma bizleri köşe kenarda
Uğrarız yoksa biz hepten ziyana
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

Gönlümüzde sen ol devran edelim
Muhabbetin ile bayram edelim
Münkir münafığı hayran edelim
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

Halil İbrahim merhametine dilenci
Dini İslam'a eyle sen hizmetçi
Zahir batınında eyle imana nöbetçi
Biz rahmetinin muhtacıyız biz

İMAN **AMEL İLE** BAHSİ

بسم الله الرحمن الرحيم

والْعَصْرِ (1) إِنَّ الْإِنسَانَ لَفِي خُسْرٍ (2)

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ

Asr suresi ve meali

1-Asra ve ikindi vaktine and olsun ki, (2) insan hiç şüphesiz hüsran içindedir. (3) ancak iman edip Salih amel işleyenler, birbirine gerçeği Hakkı tavsiye edenler ve (musibetlere karşı) sabrı tavsiye edenler (zarar edenlerin) dışındadır.

Bugün iman ile amel arasındaki farkı beraber görelim. İman neydi? İnanmaktı. Neye inanmak? Kâinatın sahibine yani Allaha ve Allah-u Tealanın inanmamızı emrettiği peygamberlere, kitaplara, meleklere, ölüp de dirilmeye, hayır ve şerre iman edeceğiz.

Güzel, ama iman hiç meyvesiz İman olur mu? Yani şöyle diyelim; bahçeye bir ağaç diktik ama meyvesi yok.

Öyleyse Cenab-ı Hak ayet-i kerimelerin çoğunda iman ile ameli beraber zikrediyor. Hani Müslümanların çoğu bilirler

Cenab-ı Hak يَا أَيُّهَا الَّذِينَآمَنُوا **Ey iman edenler!** deyince arkasından وَيُقِيمُونَا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَ **Namazınızı kılın**, sonra ◌َ **Zekatınızı verin** yani namaz ile zekatı Cenab-ı Hak çoğunlukla

Kuran-ı Kerimde bir arada kullandığı gibi ikisinin de Allah nazarında büyük bir değeri ve bu ikisine değer verenlerin de Allah nazarında değerli olacağını Cenab-ı Hak bizlere ayet-i kerimelerde bildiriyor.

Fakat bu okumuş olduğum sure-i şerifte ise Cenab-ı Hak

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

"**illezine amenu**" iman ettikten sonra "**ve amilüssalihati**" salih amel, işlememizi emrediyor.

İman ile, salih amel ikiz kardeş gibi kuranı kerimde daima beraber kullanılmıştır.

Demek ki imanın gereği neymiş? Salih amel işlemekmiş. Salih amel nedir? Yaptığımız her işi Allah için yapmak.

Kur'an-ı Kerimin pek çok yerinde iman ile amel beraber zikredilmiştir. Beraber zikredilmesi ise imanın amelden ayrı bir şey olmadığını Cenab-ı Hak bizlere vurguluyor. Hatta çoğu mezhep sahipleri de mezhep imamları da amelsiz insanın kafir olduğunu beyan etmişler, amelsizlik insanı kafir eder demişler ve toplumu, inananları uyarmışlar.

Rasulullah Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde buyuruyor; **münafıklarla bizim aramızdaki ahd, fark, söz namazdır. Kim namazı terk ederse kâfir olur buyuruyor.** Hadis-i şerif Tirmizide geçiyor. Kim namazı terk ederse kâfir olur.

Öyle dedik mi bütün halk bize düşman olur. Ben demiyorum ki kardeşim Peygamberimiz diyor. Bende Peygamberimizin mübarek sözünü siz ümmetim diyenlere aktarıyorum. Peki kardeşim namaz kılmayan kafir olur diyene kızacağınıza namazı kılın kafir olmaktan kurtarın desek yâda ben namazımı kılayım da küfre düşmekten kurtarayım demeniz bir din adamına, size Hakkı söyleyene kızmaktan daha hayırlı değil mi?

Öyleyse müslüman hayırlı olanı yapar. Şer olandan kaçar.

Yine Peygamberimiz (s.a.s) Efendimiz buyuruyor;

Zina eden Mümin olduğu halde zina etmiş olmaz. Yani zina eden bir insan kâfir olarak zina eder, küfre düşmüş olarak zina eder. Yani zina eden bir insan mümin olarak zina etmez. Yine hadis-i şerif devam ediyor; **Hırsızlık edende mümin olduğu halde hırsızlık edemez. Yani küfre düşmüş olarak, imandan çıkmış olarak hırsızlık eder. Yoksa bir müminin hırsızlık etme şansı yoktur. Hırsızlık mümine yakışmaz. Hırsızlık ancak küfür ehline yakışır.**

Yine Rasulullah Efendimiz buyuruyor;

Mümin, Mümin olarak bir mümine, müslümana çatmaz. (kötülük etmez, çekiştirmez)

Müminin çatacağı yer bellidir. Küfürdür, küfür ehlidir. Müminin savaşacağı mekân bellidir. Tutup da mümin Allah diyenlerle savaşmaz. Allah diyenlere karşı çıkmaz. Allah diyenlere çatmaz. Allah diyenlere çatan mü'min olduğu halde çatmaz buyuruyor

Peygamberimiz (s.a.s.) efendimizin hadis-i şerifi devam ediyor;

Şarap içende mümin olduğu halde şarap içmez. Ne olarak içer? İmansız olarak şarap içmiş olur. Tabi bu hadis-i şerif de bizlere gösteriyor ki; bir müslüman asla günaha batarken mümin olarak günaha batmış olamaz.

Diğer cepheden baktığınız zaman günah ve isyanlar, hatalar insan imanını kemiren bir kene gibi ya da eskiden marangozlar bir ağacı inceltmek için törpülerlerdi. Törpü vardı, dişleri eğeden biraz daha kalın şimdi pek kullanılmıyor. Onunla ağacı törpülerlerdi. Ağaç incelirdi.

Aynı şekilde amelsizlik veya isyan veya hata insan imanını kemiren, sömüren, insan imanını zamanla küfre çeviren bir oluşumdur (bir mikroptur)

Hani şöyle diyelim; evinizde bir ateş yanıyor o ateşe odun atmazsanız zamanla o ateş nasıl söner ise amelsiz bir imanın da yok olmaya mahkûm olduğunu bilmek ve kabul etmek lazım.

Hatta yine büyüklerimiz şöyle diyorlar; İnsan bir cümle ile iman ettiğine nasıl inanıyorsa (Eşhedü enla ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammed en abdühü ve rasulüh) yani bu ilahi cümleyi söylemekle nasıl iman sahibi olduğuna inanıyorsa yine bir cümle ile imansız kalabileceğine müslüman inanmalı ve bilmeli. Ona göre de tedbirini almalı.

Nasıl olsa ben imanlıyım, nasıl olsa benim imanım var diyerek günah işlemek birtakım hatalara bile, bile düşmek müslümanın imanını tahrib eder, kökünden yok eder. Hani şöyle bir örnek verelim; hepimizin evleri var. Evimizin eşyaları var. İşte o evimizi bir gün süpürmesek Belki çok şey fark etmeyebiliyor. Ama evimizi şöyle bir iki gün süpürmesek, temizlenmese, tozları alınmasa o güzelim evlere bakıyorsunuz kapıların, televizyon üzerinde, vitrinler üzerinde toz; parmağını sürsen onun üzerine yazı yazılıyor.

Fazla değil bir hafta geçse eviniz tozdan geçilmiyor. Eşyanın yüzüne bakılmayacak hale geliyor. Halılarınız tozdan görülmez hale geliyor. Amelsiz imanda böyle tozlana, tozlana paslana, paslana iman kayboluyor. İmanın yerini inkâr alıyor, küfür alıyor.

Kaybolan bir imanda küfrü kabullenmeye mahkûm oluyor. Şöyle diyelim; bir duvar kirlenmiş o duvarı nasıl boyayarak temizliyorsanız o kiri kaybediyorsanız veya kirlenen bir malzemeyi yıkıyorsunuz o kir nasıl kayboluyorsa işte ibadette de imana da konan tozları, lekeleri, pasları silip süpüren, temizleyen ilahi bir güçtür.

İbadeti böyle kabul edin. Hani bazı kardeşlerimiz ibadet eder hele şu namazı kılayım da kurtarayım der. Sanki bir nefret vesilesi, sanki onun sırtında bir yük, sanki ona bir ağırlık, sanki Allahın o namaza ihtiyacı var gibi hele şunu yapayım da kurtarayım gibi çoğu kardeşlerimizde böyle bir anlayış eksikliği var. Anlayış zayıflığı var.

Hâlbuki Peygamberimiz buyuruyor dikkat edin; “**Temizlik imandandır**”.Yine büyüklerimiz buyuruyor “aslan yatağından belli olur”.

Eğer sizin ameliniz imanınızı temizleyemiyorsa, eğer ameliniz sizi zinadan, sizi faizden, sizi içkiden, sizi kumardan, sizi Allahın sevmediği şeylerden alıkoyamıyorsa demek ki o namazınızın, ibadetinizin, zikrinizin enerjisini kaybetmişsiniz. O enerjiyi bulamamışsınız. Enerjiyi kim verecek? İbadet ehline enerjiyi verecek olan imandaki ihlâstır.

Bir insanın ihlâsı tozlarla, paslarla zayıflarsa imanında değeri kalmıyor. Ağma bir insana benziyor. Nasıl ağma bir insan yola gidemiyor birinin elinden tutması gerekiyorsa işte o imanı zayıf olan ibadetten ilahi akımı alamayan, ilahi akımı yakalayamayan müslüman kardeşlerimizde aynı şekilde bir ağma misali zavallı olarak geziyor, Allah-u Tealanın amel ile kendisine verdiği imandaki cevheri göremiyor, idrak edemiyor.

Demek ki bizim ibadetimiz imana enerji vermek, imandaki cevheri artırmak içinmiş. Yoksa Allah-u Tealanın namazımıza ihtiyacı yok, zekâtımıza ihtiyacı yok, haccımıza veya zikrimize ihtiyacı yok. İhtiyaçlı olan bizleriz.

Şöyle düşünün; bütün araçlarda akü var ama akü şarj etmediği zaman, araçta şarj motoru olmadığı zaman veya şarj motoru görevi yapmadığı zaman akü bir aracı bir gün taşımaz. Ancak şarj edildiği zaman akü o aracı (otomobili) yıllarca taşıyabiliyor.

Çünkü akü ona destek veriyor, enerji veriyor. Aynı şekilde bir insanın imanı babadan dededen kaldığı zaman o iman sahibini buluğ çağından ileriye geçiremez.

Fakat o imana cevher dediğimiz, akım dediğimiz, ilahi kuvvet dediğimiz ibadet ile o imanı süsler temizlerse, amelle imanını beslerse o imanda onu mahşere kadar götürdüğü gibi yanındaki arkadaşlarına da lamba olur, enerji olur. Kendisiyle beraber olan arkadaşlarını da kurtuluşa erdirir. En azından kurtuluşa erdirmeye basamak olur.

Onun için iman deyince ameli, amel deyince imanı ve ihlâsı unutmamak lazım. Amel, iman, ihlâs birbirinin üçüz kardeşleridir.

Yâda şöyle diyelim kardeş biraz ayrı da iman kalp diyelim, amel ciğer, ihlâs ise beyindir. Böyle bir algılama yaparsanız ne beyinsiz bir insanın değerini bulabilirsiniz, ne kalpsiz bir insanı yaşatabilirsiniz, nede ciğersiz bir insanı yaşatma şansınız yoktur.

Onun için imanı amel ile süslemeliyiz, ihlas ile süslemeliyiz. Toz ve paslarını da amel ile her gün temizlemeliyiz, silmeliyiz.

İmanın amelden olduğunu söyledik. Amelsiz imanın zayıf olduğunu amelsiz imanın mecalsiz kaldığını amelsiz imanın sahibini aydınlatmayacağını ayetlerde ve hadislerde görmüş olduk.

Fakat birde amel ile imanı ayıran âlimler mevcut. Tabi bunu ayıranlarda şu şekilde ayırıyorlar. Cenab-ı Hak iman edenlere namaz kılınız buyuruyor, amel ediniz buyuruyor. Dolayısıyla amelde imanda ayrılmış oluyor. Şimdi amel ile imanı ayıran âlimler kimler için ayırmışlar? Halk ikiliğe düşmesin, amelsizler kendini kafir zannederek iyice küfre gitmesin öyle bir tehlike dâlalet olmasın gayretiyle, niyetiyle ayırmışlardır.

Allah-u Teâlâ merhametlidir. Bunların yine amelsiz olanların imanı mevcuttur. Yani mahşerde şefaat alacaktır onu bilelim. Amelsiz insanlar şefaat alacaktır. Fakat işimiz ahirette şefaate kalırsa dünyada şefaati alamazsak, şefaat alma gayretinde olmazsak kabir azabı kaç bin sene çekeriz onu bilemiyoruz.

Mesela Hazreti Adem (a.s.) dan bugüne kaç milyon yıl olmuş. O gün ilk insanların isyan edeni Allahın emrine karşı gelen Kabil bugüne kadar kabir azabında bizim imanımıza göre. Peki, kaç milyon yıl olmuş? Peki, bugünden kıyamete kadar ne kadar zaman geçecek onun sayısını bilen var mı? Hayır. Öyle ise bütün bu hakikati bilebilen tek Allah'tır.

Peki, bugün biz amelsiz kalarak imanı korumuş olsak dahi yani inkâr etmeden insan imansız olmuyor. Peki, imansız sadece çıplak bir imanla kalsak kabir azabında kaç bin sene kalacağımız belli değil. Kabir azabı da çok şiddetli; Peki kabir azabından sonra imanı çıplak

olanlar, amelsiz iman sahipleri birde cehennem azabını tadacak peki cehennemin ateşinin hararetini bilen var mı? Bilemiyoruz.

Ancak Rasulullah Efendimiz cehennem ateşini şöyle tarif ediyor; **Nefsim kudret elinde olan Allaha yemin ederim ki cehennem ateşinden şöyle bir çıngı çıksa (iğne ucundan daha küçük bir parça) dünyaya yeryüzüne bir ateş parçası çıksa dünyanın tamamını yakar, kül eder buyuruyor.** Artık cehennemin hararetini siz düşünün.

Başka bir hadis-i şerifte Rasulullah Efendimiz buyuruyor; **Cehennem ateşi kırmızı idi. Bin yıl yandı beyaz oldu. Bin yıl daha yandı simsiyah oldu buyuruyor.**

Bakın o cehennem ateşinin aydınlığı da yok. Hani kırmızı olsa yanıyor etrafı aydınlatıyor. Fakat cehennem ateşinin aydınlığı da yok. Sadece hararetinden beyinleri kaynatıyor. İnsanı öldürmüyor.

Başka bir yönüyle bakalım Cenab-ı hak kutsi hadiste buyuruyor ki;

Ben cehennem ehlini meleklere insan olarak göstermekten hayâ ederim. Yani cehennemde hiçbir varlık insan suretinde değildir kim olursa olsun. Bakın cehenneme giren insan suretini kaybetmiş olarak cehenneme giriyorlar.

Buna benzer bir hadis-i şerif nakledelim. Rasulullah Efendimiz buyuruyor;

Bir gün Cebrail (a.s.) ile beraberdim. Cehennem bana gösterildi. Cehennemde bir kuyu gördüm.O kuyunun içerisinde kurbağalar yanıyordu.

Sordum "Ey Cebrail kimdir bunlar?"

Cebrail (as) dedi ki

"Ey Allahın Rasulü bunlar senin ümmetlerindir"

Dedim ki "Ey Cebrail bunlar benim nasıl bir ümmetimdir? Hangi günah işledi de bu cezaya duçar oldular? "

Cebrail (as) dedi ki

“Bunlar senin dünyada zina eden bekâr ümmetlerindir ki bu zina karlara verilen cezaların en hafifidir.”

Yani zina edenlerin zinasına karşılık olarak verilen en hafif cezadır.

Ne sıfatında? Kurbağa şeklinde cehennemin ateş kuyusunda ceza çekiyorlar. Kimler zina kar olanlar.

Demek ki insan ibadetsiz ve itaatsiz olunca sıfatını kaybederek cehenneme girme mahkûmiyeti varmış.

Bu başka bir sıfatta olabilir. Kedi de olabilir, tilki de olabilir, domuz da olabilir, yılan da olabilir, fare de olabilir olur olur, olur.

Hatta yine bir gün Rasulullah Efendimiz miraç-ı şerifte Cebrail (a.s.) ile gidiyordum.

Yine bir takım tabutlar gösterildi bana. O tabutlar içerisinde cehennemde acı çeken fare başlı birtakım yaratıklar gördüm.

Sordum “Ya Cebrail kimdir bunlar?”

Cebrail (a.s.) dedi ki;

“Ey Muhammed! Bunlar senin ümmetlerinden dünyada namazı terk eden idarecilerdir” buyurdu. Görüyor musunuz fare başlı insanlar. İnsanın başını kaybederse bedenini tanıyabilir misiniz? İnsanlık şerefini kaybediyor.

Dikkat edin ameli kaybeden insan; vasfını, şerefini, değerini kaybediyor. Onun için amel deyip geçmeyin. İnsanı insan eden, insanın insan sıfatını koruyan insana Allah-u Tealanın buyruğu olan ameldir. Amelsiz bir insanın imanı koruması cehennemden kurtuluşu, mümin sıfatına erişmesi asla mümkün değildir. Bunu duygulara yerleştirmeliyiz. Duygulara yerleşmeyen iman elinizden alınır.

Şöyle düşünün; önümüzde gördüğümüz kapıya bakıyoruz veya mobilyaya bakıyoruz. Cilacı cilayı yapmış mobilyayla bir olmuş. O cilayı mobilyadan ayıramazsınız. O cilayı mobilyadan ayırayım diyebilmeniz için o kapıyı veya mobilyayı öldürmeniz gerekir.

İşte bir insanın sinesine duygularına iman yerleştimi o insandan imanı hiçbir düşmanın söküp alma şansı yoktur. Belki o insanın canını alırsınız, ama imanını alamazsınız.

İman da ne ile sineye yerleşiyor? Amel ile yerleşiyor. İhlas ile yerleşiyor. İtikat ile yerleşiyor. Salih arkadaşlarla yerleşiyor. Sohbetle yerleşiyor. Cemiyetle cemaatle yerleşiyor. İmanı duygulara yerleştirmenin başka bir şeklini bulamazsınız. Onun için Peygamberimiz "Din nasihattir. Din nasihattir. Din nasihattir. Nasihati olmayanın dini olmaz" buyuruyor. Onun için, fasıklar bizim nasihatimizi elimizden aldılar. Bu ümmetin nasihatini elinden aldılar.

Bakın dikkat edin birileri Türkiye Cumhuriyetini tanımazken ve onlar hakkında hiçbir soruşturma yapılmazken bölücü olmuyor. Ama biz şöyle insanlara nasihat ediyoruz, Hakkı anlatıyoruz, hakikati anlatıyoruz, sevgiyi muhabbeti anlatıyoruz, Allah ile kul arasındaki muhabbeti anlatıyoruz; ama bizim adımız bölücü oluyor. Bizim adımız vatan haini oluyor. Kime göre? Vatansızlara göre. Kime göre? İmansızlara göre.

Onun için imanınızı imansıza vermeyin. Vermemek içinde imanınızı amel ile süsleyin. İmanın enerjisi olan kaynağı; ameli sakın ihmal etmeyin. Amelsiz iman kuru ağaca benzer. Onu da yakamadan değerlendiremezsiniz.

Zaten demin anlattığım hadis-i şeriflerde onu gösteriyor. İmanı olan cennete mutlaka girecektir. Ne zaman? Amelsiz imana sahip olan kişi günahı nispetinde yandıktan sonra, ateşi gördükten sonra cennete girecektir.

Ateşi görüp de düzelmeyin. Ateşi görmeden rahmet ile düzelin, muhabbetle düzelin, amelle düzelin, itikatla düzelin, itaatle düzelin, ihlâsla düzelin. Ateşi bedeninize korlarsa o zaman düzelme zor olur. Şefaatle cehennemden çıkanların bir adı var biliyor musunuz? Şefaatle cehennemden cennete alınanların bir ismi var. Nedir onların ismi? Cehennemlik olan cennetlikler. İsmi bu. Sınıfları ayrı. Öyleyse

sınıfınızı cehennemlikler sınıfına geçirmeyin. Şahsınızı değersizlere bırakmayın. Değerlendirenlere değer verin. Şahsınızı değerlendirenlere, imanınızı değerlendirenlere, ihlâsınızı, itikadınızı değerlendirenlere değer verin ki Allah da size değer versin.

Tabi iman cephesine bu cihetle bu yönle bakınca toplumumuzun imanda ne kadar zayıf olduğunu perişan olduğunu görüyoruz içimiz yanıyor. Rabbim toplumunda, şahsımızın da imanlarına güç kuvvet nasip eylesin.

Amelle imanı birleştirme gayreti, şuuru nasip eylesin. Allah-u Teâlâ Kur'an-ı Kerimde hiçbir şeyi eksik bırakmamış. Bunu herkes söylüyor.

Cenab-ı Hak Tahrim suresinin altıncı ayet-i kerimesinde buyuruyor ki;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحً

Tahrim – 66 / 8- ve meali

"Ey iman edenler! Tam bir sadık hulusu kalp ile tövbe il e Allaha dönün"

.Sadık bir iman ile tövbe ile Allaha dönünüz. Şimdi dikkat ediniz Allah (c.c) kime dönün diye emir veriyor? İman eden kullarına değil mi? Allaha dönmek ne ile oluyor? Allaha dönmek Rasulullah Efendimizi takip etmekle oluyor. Rasulullah Efendimizin yönü Hakka dönüktü. İstikameti Haktı. Sözleri Haktı. Yani Hakka dönen bir insanında açık alameti ne olmalı? Gittiği yere Hakkı götürmeli, konuştuğu zaman Hakkı konuşmalı, dinlediği zaman Hakkı dinlemeli. Tabi böyle deyince hemen münafıklar şöyle derler;

Kardeşim, biz her şeyi hak için yapalım da, kendimiz aç mı kalalım? İşini konuşurken de Hakkı konuşuyorsun. Eğer sen dürüst bir iş yaparsan yalansız, haramsız, başkalarının hakkını gasp etmemek gayretiyle çoluk çocuğunun rızkını kazanmak için ticaretini yapman

ibadettir. Ama fasıkların böyle bir ibadetten haberi yoktur. Münafıkların böyle bir ibadetten haberi yoktur. Münafıklar ibadeti sadece camide zanneder. Münafıklar ibadeti sadece Kur'an okumak zannederler. Onun içinde hem ibadetten hem de ibadet edenlerin hallerinden korkarlar.

Hal bu ki müminin istikameti Hak olunca alıp verdiği her nefes da ibadet olur. Alıp verdiği bütün nefesi zikir olur. Yaptığı bütün işler zikir olur. Kur'an olur. Çünkü mümin doğru bir iş yapıyorsa Allah için başkasının malını gasp etmiyorsa o kimin emridir? Allahın emridir. Nereden öğrendi? Kuran'dan. Kimden öğrendi? Rasulullah'tan O şekilde yönünü Allaha dönmüş olan müminin bütün hayatı ibadet oluyor.

Ama münafıklar bu hakikati kavrayamadığı için bazı gerçekler onlara anlatılınca hemen müslümanlar da, İslam da hata arıyorlar; Ve şöyle diyorlar; ya bak kardeşim şu müslümanlar insanın yaşamasına, çalışmasına bile hak tanımıyorlar. Ekmek yemeyelim mi? Aç mı kalalım diye hemen Müslümanlara saldırıya geçiyor.

Müslümanların nefislerine hitap ederek, nefislerini ele alarak müslümanı kendilerine asker ediyorlar.

Dikkat edin müslüman işsiz tembel, tembel gezmeyeceği için aç kalmaz. Müslüman tembel olup kahve köşelerinde yatmaz. Mümin kumarhanelerde kumar oynamaz. Onu yapan münafıklardır, fasıklardır, hırsızlardır, haksızlardır. Zaten bir fasığında müslüman olduğunu söyleyemezsiniz. Bir münafığında müslüman olduğunu söyleyemezsiniz. İman ehli olduğunu söyleyemezsiniz. Çünkü Kur'an-ı Kerimde Cenab-ı Hak münafıkların cehennemin en alt tabakasında yanacaklarının haberini vermektedir. Kâfirlerden daha şerli onlar. Neden? Ümmetin içerisinde ümmeti ateşe çağıran bir gruptur o münafıklar. Ümmetin Allaha giden yolunu kesen bir gruptur onlar.

Münafık dendiği zaman anlayın ki o şeytanın dilidir. Münafık dendiği zaman insanların nefislerine göre konuşan, insanların nefislerini körükleyen, insanları Allah karşı, ibadete karşı soğutan bir grubun düşüncenin adıdır münafık. Yoksa kimsenin alnında münafık yazmıyor. Kimsenin alnında kâfir de yazmıyor. Artık açıktan puta tapanda yok ki diyesiniz ki bu adam kâfir. Dünyada böyle birini göremezsiniz. Kalmadı gibi.

Onun için münafıkların alametlerini iyi bilelim. Fasıkların alametlerini iyi bilelim. Bilelim ki şerrinden korunalım ve emin olalım. Şerrinin de önüne geçmeye gayret edelim. Cenab-ı Hak münafıkların şerrinin önüne geçecek cemiyeti bize nasip eylesin.

Bu çok önemli dikkat edin!

Münafıkların şerrinin önüne geçilmezse dünya fesada gider. Bakın bütün dünya fitneye fesada gitti. Onun için dileyelim dilenelim Cenab-ı Hak münafıkların şerlerinin hilelerinin önüne geçecek bir cemaati, cemiyeti ülkemize ve bütün dünya müslüman kardeşlerimizin bulunduğu ülkelere nasip eylesin.

Yine hadis-i şerifte Rasulullah Efendimiz buyuruyor ki;

Her faziletli ve her günahkâr müminin ardında namaz kılınır.

Demek ki mümin dediğimiz zaman mümin açıktan günah işleyen değildir onu bilin. Açıktan günah işleyen günahkârdır. Açıktan günah işleyen fasıktır. Açıktan günah işleyen münafıktır. Müminler hataya düşerek günah işler, ama isyan etmez.

Dikkat edin! Mümin'i birisi kandırır onun tuzağına düşer hata işler. Aksine diğerleri gibi kasten bir günaha batmaz. Veya şerlinin şerrine rast gelir. Birtakım hadiseler olur. Mümin günahkâr gösterilir.

Bunların en açık en belirgin olan olaylardan birisi de Muhyiddin Arabî Hazretleri kürsüde vaaz ederken mübarek sizin taptığınız benim ayağımın altında buyurmuş. Sizin taptığınız Allah benim ayağımın altında dememiş.

Meseleyi çok iyi anlayın. Cahiller diyor ya sizin taptığınız Allah benim ayağımın altında dedi.

Öyle demedi. Sizin taptığınız benim ayağımın altında dedi. Ehlullah bu. Hal bu ki ayağının altında altından bir hazine varmış.

Yani nasihat ettiği kürsünün altında hazine varmış. O zamanın devrin münafıkları kıskandıkları için ne yaptılar bunu? Mürted ilan ettiler.

Ve Allah'ı ayağının altına aldı katli vacip dediler. Ve biliyorsunuz İslam da recim (idam) edilecek birine son arzusu sorulur.

Muhyiddin-i Arabî hazretlerine son arzun nedir diyorlar. Mübarek diyor ki şu caminin yani benim vaaz ettiğim caminin mihrabına sın ile mim harfini yazın. Sın ile mim birleştiği zaman benim sırrımı çözer buyuruyor. Ve Muhyiddin Arabî Hazretleri idam ediliyor.

Aradan tam kırk yıl geçiyor. Yavuz Sultan Selim geliyor. Camide namaz kılıyor. Bakıyor ki; mihrapta hiç görmediği bir şey var. Sın ile mim. Buda hiç alışılmadık bir yazı olduğu için,

Yavuz Sultan Selim: Soruyor; bu nedir? Ben hiçbir camide böyle bir yazı görmedim. Bunun hikmeti ne bu camiye hem de mihraba böyle bir şey yazdınız. Bunun anlamı nedir diye soruyor.

Yavuz Sultan Selim'e cevap olarak diyorlar ki; Efendim burada kendini beğenmiş bir din adamı (bir sapık) vardı. Yüce Allah'ı ayaklarının altına aldı. Ve şöyle dedi. Sizin taptığınız Allah benim ayağımın altındadır.

Onun için biz de onu idam ettik. Son arzusu (vasiyeti) buydu. Biz de yerine getirdik dediler.

Yavuz Sultan Selim; O kişi bunu yazdırırken size ne dedi, diye sorunca onlar da

Sın ile mim bir araya gelirse benim sırrımı çözer. Dediler.

Biraz düşünün bakalım sın la mim ne oluyor. (**Selim**) Yavuz Sultan Selim de evliya öyle basit bir adam değil ki. Mübarek diyor ki

nerede bu adam? Birde mezara da koymamışlar çöpe atmışlar. Diyorlar ki çöpe atıldı. Mübarek gidiyor kazdırıyor çöpü. Bakıyor ki mübareğin derisi dahi zarar görmemiş. Dipdiri duruyor.

Soruyor bu fetvayı kim verdi? O fetvayı veren sağ olanları buluyor. Ve nerede söyledi bu sözü? Kürsüde, o sözün söylendiği kürsüyü kaldırttırıyor orayı kazdırıyor. Kazılan o kürsünün altından altın çıkıyor.

Yavuz Sultan Selim; Diyor ki buradan bir altın alacaksınız evinize gideceksiniz. Geleceksiniz bir daha götüreceksiniz. İki altın götürmek yok. Diyelim sabah namazında başlandı. Öğlen olmuş herkes altın taşıyor. İkindi olmuş herkes altın taşıyor. Akşam olmuş herkes altın taşıyor. Yatsı olmuş tekrar sabah namazına kadar yani yirmi dört saat altın taşımış o köylüler o fetvayı verenler. Ve hiç kimse namazda kılmamış. Yirmi dört saat dolunca demiş durun bakalım. Ve bu adam ne demişti. Sizin taptığınız benim ayağımın altında. Bakın sizin taptığınız Allah değil işte bu maddeydi. O da onu söyledi. Fetva verenleri kestiriyor. Yani o mübareği astıranları kestiriyor.

O gün, kürsüler de hakkı söyleyenlerin sözünü, kendi dilleriyle halka ve idarecilere yansıtan münafıklar, bu günde aynı çaba içinde müslümanın (din adamının) sözlerini değiştirerek ve halkı ve halkı idare edenleri de din adamının dava adamının, kısacası hakkı söyleyen her hak sahibinin başına olmadık çoraplar örüyor ve çeşitli iftiralarda bulunmayı hiç ihmal etmiyorlar

Muhyiddin Arabî ve Muhyiddin-i Arabî gibileri harcadıktan sonrada; böyle büyük veliydi diyerek sevenlerini de aldatma yolunu tutuyorlar. Hallac-ı Mansur öyle. Nesimi öyle.

Dikkat edin münafıklar hem ticaret ehlinin içinde olur, hem âlimler içinde olur, hem amel eden Müslümanların cami cemaatinin, tekke cemaatinin, Kur'an kursu cemaatinin içinde olabilir. İdarenin

içinde de olur. Siyasetin, ticaretin tümünün içinde münafık olur. Münafığın girmediği yer yoktur.

Müslümanın vazifesi münafığı tanıyıp şerrine karşı tedbir almaktır. Münafığın şerrinden korunmak için müslüman müslümana güvenmelidir. Dikkat edin münafığın şerrini engelleyecek en büyük kalkan, silah müslümanın müslümana güvenmesidir. Müminin mümine güvenmesidir.

Eğer müslüman müslümana güvenmezde, makam ehline güvenirse, eğer müslüman yağcıya güvenirse işte o zaman münafığın ağına düşmeyi hak eder. Müslüman müslümana güvenecek.

İşte münafıklar bizdeki güveni yıktılar. Öyle yıktılar ki iftiralarla yıktılar. Hocanın dediğini yap yaptığını yapma. Dediğini tut gittiği yola gitme. Hocanın gittiği yol nereydi? Allah yolu. Sen hocanın gittiği yola gitmezsen nereye gideceksin? Şeytanın gittiği yola. Hocaları filmlerde hep rüşvetçi gösterdiler o filmlerden akıllara, gönüllere girdi ve insanlarda din adamlarına nefret başladı. Din adamına karşı nefret başlayınca Kâinatın Efendisi Rasulullah (s.a.s.) buyuruyor ki;

Bir millet âlimleri yani din adamlarını hakir görürse dinden olur. Din adamlarını şuanda hakir görmeyen çok az bir grup var.

O koca dünyayı titreten, dünya bir hükümdara çok iki hükümdara az diyen Yavuz Sultan Selim âlimlere o denli değer vermiş ki âlimin atının ayağından sıçrayan çamuru şeref bilmiş. Ve o kaftanını da vasiyeti üzerine türbesine koydurmuş. Hala türbesindedir. Ama bugün onu gölgelemişler, kaybetmişler.

Âlimlere değer verin. Bakın Fatih Sultan Mehmet (Allah rahmet eylesin) İstanbul'u ne ile fethetti? Hocasına sadakatle fethetti. Herkes Fatihi anlatıyor ama Fatih olmayı nedense hiç arzulamıyor. Herkes Yavuzu anlatıyor ama Yavuz olmayı hiç arzulamıyor. Bugün insanlar hafızlara hiç değer vermez bir hale geldi.

Hal bu ki; Yavuz Sultan Selim Mısırda gece gündüz Kur'an okuyan kırk hafızdan biridir Yavuz Sultan Selim biliyor musunuz?

Gece gündüz Kur'an okuyan Kurra hafızlardan bir tanesi. Bugün hafız hafızlığından nefret ediyor. Hafıza da değer vermeyen bir toplum var. Sen hafızlığınla şeref duy, gurur duy. O devleti Allah sana nasip etmiş. O devleti kaybetmemeye çalış. O devletin kıymetini ancak imanı sadık olan bilir. İmanı kirlettiği zaman o hafızlıktan da nefret eder. Hocalıktan da nefret eder.

Ama sen öyle ol ki müslüman; hafızlığınla, hocalığınla, sarığınla, cübbenle gurur duy. Eğer hanımsan çarşafınla, başörtünle, pardüsenle gurur duymalısın.

Saçlarını sallayıp boyayıp gezenlere özeniyorsan işte imanın gitti, zayi oldu. Çünkü bir insanın gönlü isyankâra özeniyorsa mutlaka yarın isyan eder. Takip edin görün. İsyankâra bugün özenen yarın mutlaka isyan eder. Sarhoşa özenen yarın mutlaka şarap içer. Âlime özenen yarın âlim olur. Kamil bir insana özenen yarın kâmil bir insan olur.

Amel imanın bakımı, onarımı ve kalkanıdır.
Öyle ise imanınızı amel kalkanı ile koruyunuz

Bu dünyada, iman cevherini eriteni yarın
Mahşer günü cehennem ateşi eritir

DUA

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ للهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ا لصَّلاةَ و سَلاَمٌ عَلَى رَسُولِنَا مُحَمَّدٌعَالِهِ

وصِحبِه ا جْمَعَينَ

Ya ilahel âlemin. Korktuklarımızdan emin eyle. Umduklarımıza nail eyle. Her türlü afattan, felaketten, maddi ve manevi musibetten Ümmet-i Muhammedi ve bizleri muhafaza eyle.

Ya Rabbi imanımızda sadık olmayı nasip eyle. İkrarımızda sadık olmayı nasip eyle.

Ya Rabbi imanımızı imansızlara çiğnetmemeyi nasip eyle.

Ya Rabbi itikadımızı itikatsızlara çiğnetmemeyi nasip eyle.

Ya Rabbi neslimizi nesilsizlere çiğnetmemeyi nasip eyle. Ya Rabbi bizleri dini İslam'a hizmetçi eyle. İmana nöbetçi ve bekçi eyle. Ya Rabbi her türlü isyandan muhafaza eyle.

Ya Rabbi bizler imanlı itikatlı anneden babadan dünyaya geldik. Ya Rabbi bu imanı neslimize, neslimizin nesline kıyamete kadar taşımayı nasip eyle.

Ya Rabbi yolda kalmıştan, yolda kalmaktan, yolda kalmışlıktan muhafaza eyle. Ya Rabbi imanımızı ebediyen baki eyle. İtaatimizi baki eyle. Sohbetlerimizi daim eyle. Rızana layık eyle.

Ya Rabbi bizler bu dünyada isyanı çok olan memlekette içkinin su gibi içildiği, fuhşun helal gibi görüldüğü bir toplumda yaşıyoruz.

Ya Rabbi bütün isyanlardan kaçmaya çalışıyoruz. Fakat ne kadar kaçsak da isyanların çoğunluğu bize bulaşıyor, gönlümüz kirleniyor, imanlarımız kirleniyor, ihlâsımız bozuluyor, itikadımız zedeleniyor.

Ya Rabbi böyle bir toplumda bizleri lütfedip huzuruna getirdiğin gibi Ya Rabbi imanımızı paklamayı, rızana layık etmeyi nasip eyle.

Ya Rabbi biz İslam ile iman ile İslam'ın ve imanın gerekleri ile huzuruna gelmeyi diliyoruz. Ya Rabbi bu konuda bizleri muvaffak eyle. Ya Rabbi bizleri imandan ayırmak isteyen, İslamdan ayırmak isteyen, ibadetten, itikattan, itaatten ayırmak isteyen zihni bozuk fikri bozuk cinsi bozuk, aslı nesli bozuklara fırsat verme.

Ya Rabbi. Ya Rabbi bu vesileyle cümle geçmişlerimize rahmet eyle.

Ya Rabbi hayatta bulunanlarımıza sıhhat afiyetler bahşeyle. Ya Rabbi kulluğuna ve rızana cümlemizi ilhak eyle.

Ya Rabbi zalimlerin zulmünden, kâfirlerin küfründen, yaramazların şerrinden, şerre layıkların şerrinden Ümmet-i Muhammedi ve bizleri muhafaza eyle.

Ya Rabbi dini İslam'ı bizden, bizi dini İslam'dan ayırmak isteyenlere fırsat verme

Ya Rabbi güç senin, kuvvet senin, kudret senin Ya Rabbi biz gücünle yürümek istiyoruz. Bizi gücünden mahrum etme.Ya Rabbi, Ya Rabbi biz senin lütfunla imana verdiğin nurunla, tecellinle imanlarımızı koruyabiliriz.

Ya Rabbi imanımızdan tecellini eksik etme Ya Rabbi. Ya Rabbi duygularımıza düşüncelerimize ilmini, irfanını, inamını ihsan eyle.

Ya Rabbi. Ya Rabbi bizi Sensiz bırakma. Ya Rabbi bizi habibinsiz, bizi dostlarınsız bırakma. Bırakmak isteyenlere fırsat verme Ya Rabbi.

Ya Rabbi bu konuda gözümüzü, gönlümüzü aydın eyle. Bizi kulluğuna ve rızana ilhak eyle. Ahir ve akıbetimizi hayır eyle. Dünyevi, uhrevi müşküllerimizi halli ve asan eyle. Kendine kul, habibine ümmet olma şerefiyle cümlemizi şereflenenlerden eyle Ya Rabbi. Allah'ım Affedicisin affı seversin. Bizleri de affeyle Ya Rabbi

İnsan, insanlık değerini bildiği kadar şeref kazanır

Bir insan Allah'ın kendisine kesintisiz hizmetini
fark etmedikçe kulluğun değer ve şerefine aşina olamaz

Kim ibadeti kendine kolaylaştırmak istiyorsa, Yüce Rabbinin, kendisine olan sayısız ikramlarını düşünsün

Kim vesveseden kurtulmak istiyorsa, imanda ki Çürüklüğünü gidersin (onarsın)

İnsanın alacağı şefaat, iman ve ahlakını Koruduğu kadar olacaktır.

BEN DERDİMİ DOSTA DERİM

Bahar olur çiçeklerim açarsa
Rey ha kokularını saçarsa
Geçilmez engellerim görülürse
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Evliyaullah tan kovam dolarsa
Aşkın çöllerine bizi salarsa
Ferhat misali dağı del derse
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Muhabbet Mevla'dan feyiz akarsa
Merhemi yaraya ilaç olursa
Âlemi irşada dost salarsa
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Cemal yüzünü gösterirse
Muhabbet levhine baktırırsa
İlmin hikmetini okutursa
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Gönül evinde çeşmem olursa
Muhabbet havzına beni alırsa
Hasret yaralarımı da sararsa
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Bir balık misali göle salarsa
Dertlileri ile inle der ise
Pazarı muhabbet bul derse
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Bazen hasretine yandırır ise
Aşkın sularından içirirse
Bir divane gibi gezdirirse
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Acıyla tatlıyı bir verir ise
Bazen ağlatıp, güldürürse
Düşürüp hasretine yandırırsa
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Mihman bilmişsem onu gönlüme
Dert ortağım olur ise özümde
Ağlayan olur iken gözümde
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Nakşî tarikinde bekleyip durdum
Yolculuk sırrını orada gördüm
Bakıp dostlarına ibretler sezdim
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Sevenlerle sermayemiz ortakta
Evliyaullah'la gönül mutlakta
Feryadı olursa gönül yurdumda
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

Bünyamin üstadım gönül dermanım
O gönülde kurulmuştur kervanım
Halil İbrahim der gayriye demem sırlarım
Ben derdimi dosta derim yâda demem ki.

BENİM GÖNLÜM GARİP BENİM

Okuyup, hakkı, bilmedim
Şefaat payım almadım
Ben sadık bir kul olmadım
Ondan gönlüm garip benim.

İlmi irfana ermedim
Ağlayıp yaşımı dökmedim
Ömrümü ikrara vermedim
Ondan gönlüm garip benim.

İmanı sırrına ermedim
Manevi murad almadım
İlahi aşka dalmadım
Ondan gönlüm garip benim.

Dostun gönlüne girmedim
Orada yuva yapmadım
Sevenlerle bir olmadım
Ondan gönlüm garip benim.

Aşk lezzetini tatmadım
O sır şehrine varmadım
Ledünlü ilmi almadım
Ondan gönlüm garip benim.

Dervişim, deme dalmadım
Kervanı resulde olmadım
Ağlayıp özden yanamadım
Ondan gönlüm garip benim.

Cevri cefalara ermedim
Ben dostumu göremedim
Himmetini alamadım
Ondan gönlüm garip benim.

Âşıkları sadıkları
Bulmadım bağrı yanıkları
Göremedim tabipleri
Benim gönlüm garip benim.

Dervişlerle kervanına
Eremedim piranıma
Nazar almadım gönlüme
Benim gönlüm garip benim.

On iki tarik pirine
Yar olamadım birine
Almadım Aşkı ilham özüme
Ondan gönlüm garip benim.

Halil İbrahim der bu gönlüm
Dost ile dost olmadı özüm
Aşkına yanmadı can bülbülüm
Ondan gönlüm garip benim.

Aşığın gönlü Maşuk-u ile olmazsa kendini fukara sayar.

BENDE YARADANIN AŞKI OLSAYDI

Özüm bağlanırdı, piri üstada
Gönlüm yanaşırdı benim maşuka
Hacetim kabul ederdi, Yaradan Huda
Bende Yaradanın aşkı olsaydı.

Cahil cüheladan daim kaçardım
Engel manileri bir, bir aşardım
Allah, Allah diye hakka koşardım
Bende Yaradanın aşkı olsaydı.

Allah yollarında durmaz koşardım
Ya hu diye, diye özden coşardım
Hakkı sevenlerle birlik yaşardım
Bende Yaradanın aşkı olsaydı.

Ehlullah cemaatine bende olurdum
Orada canımı feda kılardım
Her kelamdan bin, imla çözerdim
Bende Yaradanın aşkı olsaydı.

Zikrederdim daim gani hüdamı
O verirdi benim gönül gıdamı
Sulardı her zaman iman bağımı
Bende Yaradanın aşkı olsaydı.

İhlâsım amelle bire bağlardı
Gözlerim hak için durmaz ağlardı
Karşıdan görenler deli sanardı
Bende Yaradanın aşkı olsaydı.

Gözümde gönlümde rahman olurdu
Her kelamıma benim hikmet dolardı
Yaradan'ın rahmeti özüme yağardı
Bende Yaradanın aşkı olsaydı.

Halil İbrahim der, âşıklarında
Deryasında yüzen balıklarında
Olurdu yaradan damarlarımda
Bende Yaradanın aşkı olsaydı.

Allah kendini beğeneni ve övüneni sevmez.

Hadid – 57 / 23

OKUYUN DÜŞÜNÜN

Bir insanda yoksa sevgi ya da keder
İnsan gelirde dünyaya ot gibi gider

Bir insanda yoksa irfandan eser
Her beraber olduğu dostunu kırar da gider

Eğer bir insanda yoksa meyli muhabbet
Onun gönle girmesi imkânsız olur elbet

İnsanda olmaz ise Allah için tasa
Erişmesi zordan zor olur vahdete

Bir insan düşünmezse dostunu kendi gibi
Mana sırlarından olur nasibi yok gibi

Bir insanda yoksa eğer insana merhamet
Allah'ı seviyorum demesi yalandır elbet

Bir insan görmüyorsa kendini kullukta asi
Lazım gelir onun her saniye tövbesi

Bir insan gördüğünden almaz ise ibreti
Arif olduğunu söylemesi onun cehaleti

Bir insan diyorsa sır esrara vakıfım

O insanın şerrinden Allah'a sığınırım

Bir insan olmaz ise emri hakka amade
Mutlak esir olur melun şeytana

Keşfedemez ise eğer insan kendi halini
Başkasını keşfe erişemez asla ilmi irfanı

Bir insan olmaz ise dost bülbülü
Kendini bülbül göstermesi cehalet olur

Ezel ervahı anlatıp saçmalayacağına
Kendi vazifeni bilsen daha iyi olmaz mı?

Büyükler ezel ervahtan söz etmişler ama azizim,
Hakkın verdiği haberi kuluna vermişler, laf değil

Allah, c.c. her kuluna ayrı, ayrı dallarda anlayış vermiştir
Kula düşen vazife onu bulmak ve kendini geliştirmektir.

AMEL İMANIN GIDASIDIR

بسم الله الرحمن الرحيم

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ

Tin – 95/ 6 - ve meali

İman edip salih amel işleyenlere kesintisiz mükâfat vardır.

İman ile amel arasındaki ilişki, münasebet ehl-i sünnet âlimleri ittifakla iman ile ameli bir görmüşler, değerlendirmişler. Ayrı görenlerde olmuş bunlar ayrı şey. İmanın güçlenmesi, gelişmesi bakımından amele çok acil ihtiyaç vardır.

Hani şöyle diyelim; insanın midesi aç kaldığı zaman nasıl ki gücü kalmıyorsa hatta iki gün, üç gün aç kalan insan neredeyse yerinden kalkamayacak bir duruma geliyor. Bedeni kendisine yük olur.

Şöyle on, on beş gün aç kalsa zaten artık iflah olmaz bir hale gelir. Yediğimiz gıda bedeni güçlendiren bir sebep olduğu gibi yemediğimiz aç kaldığımız zaman beden işe yaramaz bir hale geliyor.

Amelde imanı besleyen, imanı güçlendiren, imanı süsleyen Allah nazarındaki imanın cevher değerinde, nur değerinde olan o imanı nurlandırmaya ya da o nura toz kondurmayan ilahi bir kalkanın adına amel diyoruz.

Aç insanın yaşayamayacağı gibi aç bir canlının yaşayamayacağı gibi amelsiz bir imana da sahip olan kişinin ahirete imanla göçme imkânı yok gibidir. Yok demiyorum. Yok gibidir. Allah-u Teâlâ dilerse sebeplendirir bu ayrı bir şey.

İstisnalar kaideyi bozmaz. Ancak biz Peygamberimiz (s.a.v) Efendimizi örnek alıyoruz. Nasıl ki; Fatıma Validemizi sabah namazına çağırıyor ışıklarını yanmıyor görüyor ve gidiyor,

Ey kızım Fatıma! Baban Peygamber diye sakın ola ki gaflet etmeyesin. İbadette tembellik etmeyesin. Amelin olmazsa seni ben dahi kurtaramam; buyuruyor.

Yani amelsiz olursan seni bende kurtaramam. Böyle bir şansım da yok buyuruyor.

Tabi hadis-i şerif devam ediyor aslında hep böyle yarısını bu müslüman kardeşlerimiz biliyor da hadis-i şerif devam ediyor; Fatıma Validemiz diyor ki;

Ey Allahın Resulü! **Üzme kendini. Biz Ali ile beraber kalktık. Namazımızı kıldık da yattık** diye cevap veriyor.

Efendim tabi ki amelsiz imana sahip çıkma (koruma) imkânı pek yok. Örnek verelim; şöyle topluma baktığımız zaman dünya genelinde, Türkiye de toplumlara baktığımız zaman eğlence merkezlerinde insanların şad olmalarına bakın; nasıl şen şakrak geziyorlar.

İbadet meclisindeki isteksizliğine bakın ve sayılarının azlığına bakın burada da amelsiz imanın imkânsız olduğunu görmek çok açık bir şekilde mümkün.

Büyüğü küçüğü isyana davet edildi mi ailece koşar adım gidiyor. Çalgılı düğün salonları olsun, eğlenceler olsun v.s. Allahın sevmediği her şeyde ailece hatta sülalece hatta köylüce katılım oldukça fazla. Ama bir ibadete, itaate davet edildik mi katılım çok az.

Neden? Amelsiz kalan insanların amelleri kendisini Allaha getiremiyor. Gücü yetmiyor. Yani nefse gücü yetip de iman bahçesine getiremiyor, irfan bahçesine getiremiyor, itikat bahçesine getiremiyor. Gücü yetmiyor.

Demek ki iman gücü nereden alıyormuş? İbadetten alıyormuş. İbadetin diğer adı da itaattir. Demek ki biz bu gücü kullanabilmek için

ya da imanı güçlendirebilmek için amele, amel eden arkadaşlara, ameli iyi bilen ilim sahiplerine (buna ilmi ile amil olan âlim) diyorlar. İşte bizim ilmi ile amil olan ibadetiyle, itaatiyle bize örnek olacak bir âlime ihtiyacımız var. Cemaate ihtiyacımız var. İmanı geliştirmek için, kuvvetlendirmek için çıplak iman ile kalmayıp imanı amel ile süsleyerek Allah-u Tealanın rahmetine, rızasına eriştirmek için hem âlime hem cemaate ihtiyacımız var.

Cenab-ı Hak ayet-i kerimede buyuruyor;

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمـٰنِ الرَّحِيمِ

وَاسْتَعِينُواْ بِالصَّبْرِ وَالصَّلاَةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلاَّ عَلَى الْخَاشِعِينَ

الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلاَقُو رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Bakara 2 / 45-46- ve meali

Sabır ve namaz ile Allah a sığının. Ondan yardım dileyin. Muhakkak namaz kılmak zor bir iştir. Ancak Allahtan korkanlar için çok kolaydır.

Demek ki Allahtan korkmak için Allahtan korkan bir cemaate bir topluma ihtiyacımız var. O toplum bize Allah korkusunu öğretecek. Bunun haricinde eğer bir insan isyan ediyorsa isyan etmesini öğrenir. Eskiden bizim nenelerimiz ben hatırlıyorum yoldan giderken bir erkek çocuk görse önünden geçmezlerdi. Erkekleri büyük kabul ederler saygı duyarlardı. Ama bugün büyüğünde küçüğünde o saygı var mı? Yok.

Neden? Çünkü o saygıyı, o edebi ona kim öğretmişti? Bir toplum öğretmişti. Ondan büyükler öğretmişti. Bugün insanlarımız ne görüyorsa, gördüklerini yapıyor.

Onun için demek ki bir insan iman ile kalmayıp amel etmeli. Amel edebilmesi için de arkadaş edinmeli.

Cenab-ı Hak kutsi hadiste buyuruyor;

Ey Musa! Kötüleri terk et sana salihleri yoldaş kılayım. Siz salihlerle arkadaş olma gayretinde olursanız ya da kötüleri bırakırsanız arkadaşınız salih olur. Salihlerle olanlarda Otomatik olarak Salih olur. Geceden kurtardınız mı gündüz güneşle muhatap oluyorsunuz. Güneşi kaybederseniz karanlıkla muhatap oluyorsunuz.

Salih arkadaşlarınız olursa Hak ile ve ibadetle muhatap oluyorsunuz. Arkadaşınız isyancı olursa siz de isyan ile ve haksızlık ile karanlıklar ile muhatap oluyorsunuz baş başa kalıyorsunuz.

Yine iman ile amel Allah-u Teâlâ nazarında bir emirdir. Mesela Allah-u Teâlâ ayet-i kerimelerde iman etmeye kulu ne kadar davet ediyorsa aynı şekilde amel etmeye de bir o kadar davet ediyor.

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلاَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

Bakara 2 / 3 – ve meali

Ey iman sahibi iman ettiğin gibi namazını kıl. Zekâtını ver.

İyiliği emret kötülükten alıkoy. Bu konuyu Tövbe suresi yetmiş ikinci ayeti de çok geniş bir şekilde anlatıyor. Buna benzer ayet çoktur.

Demek ki; Allah-u Tealaya iman edince Allah-u Tealanın emri bitmiyor. Allah-u Teâlâ kulu yaratmakla görevi bitmiyor. Kulun ihtiyacı bitmiyor Kulu büyütüyor. Onu koruyor, ona güç veriyor, kuvvet veriyor, akıl veriyor, idrak veriyor, konuşma becerisi veriyor. Yani kendisine lazım olan tüm levazımatı hiç esirgemeden ikram ediyor.

İman eden bir insan da Allah-u Tealayı kabul etmiş yeni doğan bir çocuk misali o imanın yürümeye ihtiyacı var, konuşmaya ihtiyacı var, gezmeye ihtiyacı var, dertleşmeye ihtiyacı var, gıdaya ihtiyacı var, ilgiye, hizmete ihtiyacı var.

Aynı şekilde biz imanımıza lazım olan levazımatı ağız yoluyla veremiyoruz. Ne ile veriyoruz? İbadet yoluyla, itikat ve ahlak yoluyla,

inanç yoluyla inandığın Allaha imanın gereği olan amelleri yapmak gayretiyle imana gıda verebiliyoruz.

İman gıda alınca onu kimse haksızlığa, hırsızlığa götüremez. Ya da onu sizden kimse çalamaz. Eğer imanınız gelişirse onu sizden kimse alamaz.

İman öyle bir varlık ki insan derisi ile etlerin nasıl birbirine kaynaşmış, yapışık bir halde ise gıda almış bir iman duygulara yerleşen sökülmesi mümkün olmayan kaynak misalidir.

Kaynağı kesersiniz ama sökemezsiniz. Çünkü o kaynak demirden bir parça oluyor. Ama belli bir yerinden kesebilirsiniz. Fakat sökme şansınız yok.

İmanda öyledir. Duygulara kaynayan ilahi bir kaynak misalidir. Yani o imanı bir başkasının çalma imkânı, şansı yoktur. Eğer bir başkasının imanı çalma şansı olsaydı o zaman cennet ve cehenneme gitmede bir dengesizlik olurdu.

Peki, burada şu soruyu soralım; şeytan imanı çalamaz mı? Çalamaz. Allah-u Teâlâ o yetkiyi vermemiştir. Kandırıyor ya hep? Esasen şeytan insanı kandırmıyor. Şeytanın bir vazifesi var.

Eğer şeytan imanları çalacak güce sahip olsaydı, çalma kudretinde bir yaratık olsaydı Allahın karşısında ikinci bir güç olurdu.

Öyle olmadığına göre, Şeytan vesveseleri ile insanların içindeki çürüklüğü meydana çıkaran bir varlıktır.

Şeytan vesvese veriyor insanların içindeki çürük meydana çıkıyor. Şeytanın davet ettiği yöne gidiyor.

Zaten Cenab-ı Hak buyuruyor;

إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

Nahl – 16 / 99 – ve meali

Benim salih kullarım,(mümin) kullarım üzerinde senin hiç bir etkin yoktur. Sen ancak sana tabi olanları aldatırsın buyuruyor.

Şeytan sadece vesvesesiyle fısıldar. Kandırma yetkisi yoktur. Sadece isyana davet eder, itaatsizliğe davet eder, hayâsızlığa davet eder, teşvik eder, ama aldatma şansı yoktur.

Peki, şeytana arkadaş olmamak için ne lazım? Salih arkadaşlar lazım. Ve dikkat ediniz buraya kadar gelmişken şunu söyleyeyim; mesela şeytan insanı aldatamıyor ama insan şeytan olunca etrafındakileri aldatıyor.

İnsan nasıl şeytan olur? İnsan ne zaman şeytana tabi oldu ise, işte o zaman şeytandan daha zalim ve daha aldatıcı olur.

Cenab-ı Hak ayet-i kerimede buyuruyor ki;

بسم الله الرحمن الرحيم

لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَمَن يُعْرِضْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا

Cin-72/ 17 Meali

Rahmanın zikrinden yüz çevirenlere biz şeytanı musallat ederiz. O ona arkadaştır.

Şimdi şeytanla arkadaş olan insan da Allaha giden arkadaşını engelliyor. Gördünüz mü? İnsan şeytan olunca işte onun önüne geçmek çok zor oluyor.

Öyleyse siz, siz olun, ne şeytan olun ne şeytan olmuş insanlarla arkadaş olun. Yâda şeytan olmamak için şeytan sıfatlı şeytani isteklerin sahibi olan arkadaşımız mı, komşumuz mu her kimse ondan uzak olmak lazım.

Şeytana oyuncak olmamak için aldanmamak için şeytanın fikrini fikir edinmiş şeytan ahlakını huy edinmiş insanı isyana çağıran kim ise siz insandan uzak olun. O zaman şeytan sizi asla aldatmaya fırsat, imkân bulamaz.

Ama siz şeytan sıfatlı insanları, tanımazsanız şeytanda sizi rahatlıkla avlar. Ondan sonra da arkadaşım öyle istiyor ne yapayım? Ben yalnız mı kalayım? Arkadaşsız mı kalayım? Herkese düşman mı

olayım diye kendinizi aklamak için; Allaha da iftira etmeye başlarsınız.

Yani Allaha karşı kim kendini haksız olduğu halde haklı göstermeye çalışıyorsa bu insan Allaha karşı bir savaştadır. Haberi olsun.

Çünkü sen kendini Allaha karşı aklama gayretiyle Allah'ı haksız kendini haklı göstermeye çalışıyorsun. Ama haberin yok. Öyle bir amelde insanı şeytanın oyuncağı ettiği gibi imansız kalmasına sebep oluyor.

Demek ki imansız kalmak sadece açık bir inkârdan ibaret değilmiş. Ona açık kâfir deniyor. İmansız kalmak ayrı bir şeydir.

Kur'an-ı Kerimde iman edenleri amel etmeye çağıran yüzlerce ayet vardır. Rasulullah (s.a.s.) Efendimiz;"**Cennete iman ile girilir.** Fakat orada dereceler vardır. İman kuvvetine göre insanların dereceleri, sınıfları cennet-i alada ayrılacaktır" buyuruyor.

Yine amel ile ilgili olduğu için okuyorum. Peygamberimiz (s.a.s.) Efendimiz buyuruyor;

"Cennette Reyyan; denilen bir kapı vardır ki oradan kıyamet günü ancak oruç tutan müminler girecektir. Onlarla beraber hiç kimse giremez. Yani oruç tutanların haricinde kimse giremez. Oruç tutanlar nerede gelsin diye bir münadi seslenir. Oruç tutanların en sonuncusu o kapıdan içeri girince o kapı kilitlenir. Ve artık o kapıdan içeri başka kimse giremez."

Demek ki cennetin dereceleri, güzellikleri insana amel ile açılıyormuş. Amel de ihlâs ile yapılıyor. İmanın kuvveti ile yapılıyor. Zayıf kalmış bir imanın amel etmeye gücü yetmez. Zayıf kalmış bir iman cennette derece kazanamaz. Zayıf kalmış bir iman cehennem ateşine girmeden cenneti göremez. Bakın bunlar çok önemli.

Demek ki dünyada fırsat elimizde ve bu imkanı değerlendirmeliyiz.

Cenab-ı Hak ayet-i kerimede

بسم الله الرحمن الرحيم

فَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

Zilzal – 99 / 7 – 8 ve Meali

Kim zerre kadar hayır işlerse mükâfatını görür. Kim zerre kadar şer işlerse onunda cezasını görecektir. Buyuruyor.

Demek ki biz cenneti de cehennemi de kendimiz kazanabiliyoruz. Allah-u Teâlâ kulu cennetlik olarak yaratmış kul isyanıyla cennetlik olmaktan mahrum kalıyor cehennemlik oluyor. Yine ameliyle, ihlâsıyla, tövbesiyle gayretiyle cennet-i alayı kazanıyor. Fakat gayretsiz amelsiz biri de cennetlik yaratıldığı halde cehennemlik olmaya mahkûm oluyor. Cenab-ı Hak muhafaza eylesin.

Her zaman söylüyoruz yine tekrar, tekrar söyleyelim.

İslam âlimleri de bunu tespit etmişler, beyan etmişler. Bir müslüman, bir insan inandıktan sonra ben İslam dinine giriyorum. Yani Allaha inanıyorum, peygamberine inanıyorum, kitaplarına inanıyorum, ölüp de dirilmeye inanıyorum diye iman ettikten sonra mümin olan inandığı Allaha kul olduğunu amelleriyle ispat etmelidir.

Her mümin kendi şerefini düşündüğünden fazla imanının İslam'ının şerefini düşünmek ve korumak mecburiyetindedir.

Dini hakkında, söz söyleyenlere fırsat vermemek lazım, Yani amelsizde yaşanıyor ya sen amel ettin de ne yaptın? Sende benim gibi bir insansın diye ukalaca konuşanlara değer vermemesi, sözlerine kulak vermemesi mümkünse onu susturması gerekir. Ona karşı amelsizliğin çirkinliklerini, Allah-u Tealanın emirlerini, Rasulullah Efendimizin açıklamalarını bildiği kadar anlatmalıdır.

Dinlerse; Dinlemezse onu konuşturmamak gerekir. Bu İslam âlimlerinin fikridir, zikridir. Konuşsun ne olacak derseniz Rasulullah

Efendimiz buyuruyor; iki söz bir büyü gibidir. İnsanı o doğrultuda yönlendirebilir.

Mesela zaman, zaman oluyor dervişlerin içerisinde oluyor genelde. Dervişler sigara içmez. Neden? Çünkü Allah sevmez. Sigara içmeyince dervişlerin içerisinden sigara içen birini gördü mü hemen o diyor ki şu sigara içiyor muhabbeti var. Ben içsem ne olur diyor. Bir bakıyorsunuz o da o (sigara) pisliğe, kire boyandı.

Derviş olarak unutmayınız; eğer bir insan sigara içerse maneviyat onun gırtlağından aşağı inmez haberi olsun. Bu erkek olsun kadın olsun. Sigara içen birinin yanına ne Allah rahmetiyle yaklaşır ne Peygamberimiz şefaatiyle yaklaşır nede evliya himmetiyle yaklaşamaz.

Çünkü pisliğe rahmet haramdır. Sigara tütünü hakkında Rasulullah Efendimiz buyuruyor; **O şeytanın sidiğidir**.

Yine sigara hakkında Efendimiz buyuruyor;

Canlı varlıklardan Allah'ı zikretmeyen bir domuz vardır. Cansız varlıklardan da Allah'ı zikretmeyen bir sigaranın yaprağı vardır.

Ve onda şeytan sidiği vardır buyuruyor.

Ben tütünü görmediğim için zamanıyla tütün yetiştirilen bir memlekete gittim. Yaprakları iplere takmışlar, dizmişler. Sordum bu nedir? Sigara yaprağı, tütün yaprağı dediler. Ve Peygamberimizin hadis-i şerifi aklıma geldi. O tütün yaprağına elimle baktım. Böyle yapış, yapış. Sanki şerbet dökmüşsünüz gibi. Kokladım inanın o pislik neredeyse beni bayıltıyordu.

Yani ben orada Peygamberimizin mucizesini gördüm. Yani şeytanın sidiği var dediği açıkça ortada. Hele, hele tütün yaprağının yaşını bir görün; Peygamberimizin hadis-i şerifini canlı olarak göreceksiniz.

Şeytanın sidiğinde Allah'ın rahmeti ne arar? Peygamberimizin şefaati ne arar? Evliyanın himmeti ne arar.

Ve kim sigara içiyorsa, içerse maneviyatını bitirmiş olur haberiniz olsun. İçenler çok bize ne kardeşim. Maneviyatından haber verin.

Hani bu sözlerimizi duyanlar falana filana çatıyor derler, diyorlar da biz Hakkı söylüyoruz. Kimseye çatmıyoruz. Sen haksızsan o haksızlıktan vazgeç kardeşim.

Sigara seni ölüme götürüyor. Bunu bilmeyen yoktur. Hiçbir âlimde geçmişte buna helal dememiş. Harama yakın mekruh demişler; ama hiçbir âlim helal dememiş. Sanıyorum bu gün sigaranın zararlarını bilmeyen ve kabullenmeyen aklı başında bir bilgin ve aklı başında bir kişi yoktur.

Bir de tarikat-ı âliye dediğimiz yüce Mevla'ya yakınlık okulu; bu okulun vazifesi insanın Allah'a karşı görünmeyen kusurlarını kula göstermek ve kulu Allah(c.c) a yaklaşmaya engel olan hallerden kurtarmaktır.

Hal bu ki sigara içen biri açıktan görünen hatasını kabullenmiyor ki görünmeyen hatalarını düzelte bilsin. Ayık ve uyanık; birazda insaflı olması lazım kardeşim.

Demek ki insan imanını koruma hususunda canını korumaktan daha aktif olacağını İslam bilginleri beyan ediyor.

Çünkü canı nasıl olsa vereceksin. Yani gençte olsanız yaşlıda olsanız Azrail kapınızı çalacak. Ölüm varlığı gelecek o emanet olan canı alacak. Yaşlı olana da kabre konunca soruyorlar; sen ne kadar dünyada kaldın? Yaşlı olan yani altı yüz sene yaşayanda diyor ki; birkaç saat kaldım. Genç olanda diyor ki; birkaç saat kaldım.

Hiç kimse bir ay kaldım, beş ay kaldım, bir yıl kaldım diyemiyor. Ne kadar yaşarsanız yaşayın bunun adı nedir? Yalan dünya. Yüz yaşına gelin yüz yaşında gerinize bir dönün bakın ya da yüz yaşındaki insanlara sorun; sizin ömrünüz ne kadar şöyle bir geçmişinize bir bakın deyin o size diyecektir ki; on saniye veya bir dakika.

Bütün ömrünü gözden geçirsin yaşadım mı yaşamadım mı belli değil. Kendinize de aynı şekilde bakın şöyle bugüne kadar kaç yaşındaysanız geçmişinizden bugünü bir hesap edin. Başınızdan geçen onca çileler, sıkıntılar yalan gibi. Yaşadım mı yaşamadım mı belli değil.

İşte yalan dünya dedikleri bu. Geçmişimize baktığımız zaman yaşayıp yaşamadığımız belli değil.

Ama onu da iyi bilin ki; dünya insan için bir yalan değildir. İnsan için bir imtihan hanedir. Dünya insan için yalan değildir. Ameliyle, ihlâsıyla kul yaratanı razı etmek için dünyaya gelmiştir.

Ne zaman insan dünya hayatının kıymetini bilmezse ahirette ebedi hayatını kaybederek ebedi cehenneme düçar olur. Bu dünya hayatının değerini kıymetini, verilen iman cevherinin değer kıymetini, Allah-u Tealanın değer kıymetini ne zaman bildiyse o zamanda cennete efendi olur, cennete sultan olur. Köşkler, saraylar, huriler, gılmanlar onun olur.

Bugün bir insana bakın bir tane köşk sahibi olmak için bir ömrünü veriyor. Binlerde bir insana köşk nasip oluyor, villa nasip oluyor. Ama Allah-u Teâlâ cennete girene sayısız köşk veriyor.

Ebedi elinden alanda yok. Ama bu dünyanın köşkü yetmiş, seksen yaşında elli, atmış yaşında nasip oluyor. İçinde üç beş yıl kalmak nasip olmuyor. Azrail kapıyı çalıyor.

Onun için imanını canından daha değerli tutmadıkça imanını koruma şansın kayboluyor. Canından aziz tutacaksın. Çünkü o oldukça yani iman cevheri sende oldukça sen değerlisin. O iman cevheri eridikçe seninde değerin eriyor. Kıymetin kalmıyor.

İnsanlık vasfın kalmıyor, meziyetin kalmıyor. İnsanlık vasfı, meziyeti olan insanlar kedilerin köpeklerin yaptığı gibi parklarda birleşirler mi? İnsanlık vasfı olanlar televizyon ekranlarında v.s. yerlerde yani canlı yayınlarda ahlaksızca bütün çirkinliğini

sergileyebilir mi? İşte insanlık vasfını, meziyetini kaybedenlerin açık alametleri.

Öyleyse bu iman cevherine sahip çıktığımız kadar değer verdiğimiz kadar Allah-u Teâlâ da bize değer verir. Bunu söylemişken şunu da söylemiş olalım.

İyi bilelim ki güzelliklerin tümü bize Allah-u Tealanın emanetidir, hediyesidir. Mesela can emanet olduğu gibi iman da hediyedir. İman emanet değil hediyedir. İhlâs hediyedir, itikat hediyedir, ilim, irfan hediyedir.

Emanetle hediyenin farkı çok farkı var. Emaneti sahibi gelir alır fakat hediyeyi almaz O sende kalır. Hatıra diyoruz buna. İster kirlendirirsin istersen bu benim falan dostumun ahbabımın hediyesidir bana hatırasıdır onunla yaşayayım dersin onu aziz tutarsın. Arkadaşında gelip hediyesini gördüğü zaman ona değer verilmiş o zaman o da size değer verir.

Allah-u Teâlâ iman gibi cevheri, ihlâs gibi, itaat gibi buna benzer insanı süsleyici ilim, irfan gibi güzellikleri hediye etmiş. Ve bunu kirlendirenlere de cezası müstahaktır. Ama onu aziz tutmuş başındaki saçı gibi yıkamış, tozlandırmamış, tertemiz tutmuş o zaman sahibi de değer verir.

Şöyle düşünün insanın başına şöyle bir toz gelse rahatsız oluyor, yıkamadan duramıyor. İmanlarınıza da toz konduğunu bilin. İmanınıza gelen tozları da saçınıza gelen toz gibi elbisenize gelen tozu gördüğünüz gibi görmeye çalışın. O zaman iman sahibi olursunuz. O zaman imanınızla cennet-i alada dereceler kazanırsınız, güzellikler kazanırsınız.

Tekrar ediyorum sizin Allah katında ki, değeriniz imanınızı koruduğunuz kadardır. Onun ötesinde bir değer bulamazsınız.

İman ile amel konusunda başta Peygamberimiz olmak üzere Peygamberimize inanan sahabelerde iman ile ameli bir tuttuklarını amelsiz bir insana değer vermediklerini açıkça görüyoruz.

İslam büyükleri de yine amellerine sımsıkı sarılmışlar. Bunu her haliyle ispat etmişler. Hatta ve hatta ameli gittiği her yere taşımışlar. Şeyhimiz Bünyamin Yıldırım Efendi Hazretleri de her zaman buyururdu ki. İnsanlar sevdiğini daima yanında taşırlar. Kimisi kıra çıkar topuyla gider. Kimi kıra çıkar şehirden öteye dostuyla gider ahlaksızlık yapar. Kimisi de gittiği yere ibadetiyle gider. Gittiği yere Allah'ın rahmetini götürür, Peygamberinin şefaatini götürür, evliya himmetini götürür. Gittiği yerleri nura gark eder rahmetle şenlendirir.

Büyüklerimizde gittiği yerlere hep İslam'ı götürmüşler. Mesela öyle ki büyüklerimiz musiki yapmışlar tasavvuf musikisi diyorlar. O musikiyi dinlediğiniz zaman Allah'ı unutmanız mümkün değil. Sizin duygularınızda ilahi bir coşku zuhur ediyor. Tasavvuf musikisi diyoruz dikkat ediniz. Bugünkü televizyonlardaki musikiden bahsetmiyoruz. Bir musiki insanın kalbinin derinliklerinde ilahi bir duygu hissettiriyorsa onun adı tasavvuf musikisidir.

Ama bir müzik de insan bedenini şöyle coşa getirip hareketlendiriyorsa bunun adı isyandır bunun adı itaatsizliktir bunun adı edepsizlik, hayâsızlıktır.

Yani bedeni oynatan bir çalgının adı haramdır ve isyandır. İnsanı isyana sürükler

Amel ile imanın birleşmesinden söz ettik. Tabi kardeşlerimiz haliyle sorabilirler; amelsiz bir insan cehenneme mi gidecek? Ya da imansız mı gidecek diye sorabilir.

Şimdi şöyle düşünmek lazım, ölüm anı tehlikeli bir andır. Ölüm anı çok, çok tehlikeli bir andır. Şeytan bu anı fırsat bilir. İmanını çalmak için salih olana da gelir. Cahil olana, zalim olana da gelir.

Zalimin yanına da müslümanlar gidiyorlar, diyorlar ki salâvat getir tevhit getir belki imanlı gitmesine vesile oluruz, niyeti ile yanında Kuran okuyorlar. Okunmasın mı? Okunsun bir şey demiyorum. Ayrı bir konu, Kuran okuyorlar şeytan da diyor ki olur ki

bunun kalbi yumuşar da tövbe ederse işte o zaman ben mahvolurum. Bunu söylemişken şunu da söyleyeyim bilginiz olsun.

Şeytan diyor ki günah işlettiğim insan tövbe ederse ben perişan oluyorum. Niye? Çünkü işlettiğim günah boşuna gidiyor. Tövbe etti ya işlediği günah yandı. Allah affetti şeytan da tek başına kaldı, uğraşı boşa gitti. Onun için Cenab-ı Hak ayet-i kerimede "**Allah tövbe edenleri sever**" buyuruyor.

Yani tövbe edenler şeytanın emeğini boşa veriyor. İşte son nefesinde de daha son nefesine gelmemiş, son nefeslerini vermek üzere olan bir insana siz şahadet getirttirdiğiniz zaman tövbe ettirdiğiniz zaman o insan da mağfiret olunuyor.

Öyle derken bizim insanlarımızın birçoğu madem bu kadar kolay son nefesinde tövbe ederim diyor ya işte o zaman da şeytan musallat olunca o isyan eden dile salâvatı söyletmiyor.

Devamlı isyan eden bir dil "la ilahe illallah" diyemiyor. Nefis, şeytan dedirtmiyor. Katılaşıyor. İnsanlarımızın aldandığı konu bu bilemiyorlar. Nasıl olsa (la ilahe illallah) derim. De bakayım. Her yiğide nasip olmuyor.

Bir gün Yavuz Sultan Selim ölüm anında hastalanmış. Evliyaullah tan kerametleri açık görülmüş bir zat. Veziri yanında Yavuz Sultan Selimin duyacağı şekilde salâvat getiriyor. Vezirin salâvatını duyan Yavuz celalleniyor.

Diyor ki ey vezirim benim Allah ve Rasulünden ayrı olduğumu ne zaman gördün ki şimdi sen bana Allah'ı Rasulünü hatırlatıyorsun?

Vezirde aklı başında tabi diyor ki sultanım biliyorum siz hiçbir zaman Haktan ve Rasulünden ayrılmadınız ama bu anlar başka bir andır. Bu zaman başka bir zamandır, diğer zamanlara benzemez diyor.

İşte şeytan ölüm anında salihe de gelir, zalime de gelir, abide de gelir, cahile de gelir. Öyleyse o ölüm anında dilinizi döndürebilmek için bugün fırsat elimizdeyken dilimize "Allah", "la ilahe illallah", "sübhanallah", "Essalatü vesselamu aleyke ya Rasulallah" demeyi şiar

edineceğiz, öğreteceğiz. Bu dil fırsat var iken Allahın esmasını çekerse ölüm anında da Allahın esmasını çekmekle şereflenir.

Ama dil genişte isyan ederse darda da itaat fırsatı verilmez. Mesela; ayet-i kerimelerde mevcut. Firavun denizde gark olurken helak olurken ben Musa ve Harun'un Rabbine inanıyorum dedi. Ama Cebrail (a.s.) ağzına kum çakıllarını attı. "La ilahe illallah" dediremedi. Müsaade etmedi. Niye? Çünkü zalimdi o, Nice Müslümanlara zulmetmişti.

Yine bizim derviş kardeşlerimizden birinin kayınvalidesi vefat ederken komşular gelmiş. Bacı "la ilahe illallah" de, diye bir hayli uğraşmışlar, ama başarılı olamamışlar.

İsim vermiyorum, vefat etmek üzere olan hanım onu tövbeye salâvata ve tevhide davet edenlere demiş ki; boşuna uğraşmayın.

Dedirmiyorlar ki demiş. O kaynana çarşaflı gelini alıyor, soyuyor. Askılı badi giydiriyor. O dereceye getiriyor. Müslümanla iman ehliyle savaşıyor. Allah da ona son nefesinde imanı nasip etmiyor.

Kelime-i tevhidi nasip etmiyor, söyletmiyor. Onu söylerse rahmete gark olacak. Allah rahmete layık görmüyor ki dil dönsün.

Dil Allahın emrindedir. Dil kendi mi konuşuyor zannediyorsunuz. Hak tecelli etmesin bakayım diliniz konuşabiliyor mu?

Onun için Hak asla haksıza tecelli etmez bunu bilin. Allah'ın adaleti var. Gece gündüz ibadetinde olan bir insan ölüm anında şeytan musallat oluyor.

Cenab-ı Hak meleklerini gönderiyor. Ben o kulumu imanlı istiyorum. Niye?

Çünkü o gece demedi gündüz demedi, soğuk demedi sıcak demedi, yaşlıyım demedi gencim demedi sıcak yatağını terk etti. Allah'a ibadette, secdede, itaatte bulundu. Allah-u Teâlâ da adaletiyle geldi onu melekiyetiyle imanını selamete erdirdi.

Ama öbürüsü de itaatsiz artık akıbetini Allah bilir. O yönde fazla bir şey söylemeyelim. Söylersek çoklarının düzeni bozuluyor. İhlâs ehlinin de ihlâsını bozuyorlar.

Çünkü ulema fazla bir şey söylememiş. Bizde o konuda söylemeyelim.

Ancak şunu bilelim imanını amelle süslemeyen, kuvvetlendirmeyen bir insan cehennem ateşinde yanmadan, cehennem ateşiyle günahları yakılmadan o insana cennet yoktur.

Ben cehenneme girmeye razıyım diyenler amel etmesinler, tavsiyemiz olur. Cehenneme razıyım diyenle meselemiz yok. Çünkü amelsizlik cehenneme razı olmaktır. Amelsiz bir insan cehennem ateşine razı olmuş demektir.

Sen cehennem ateşine razı olduktan sonra bizim diyeceğimiz bir şey yok, narı da hak, nuru da hak. Yani cenneti de haktır, cehennemi de haktır. Sen cehennemi seçmişsen biz ne diyebiliriz ki? Yetkimiz yok. Ancak akrabamızsan Allah hidayet etsin der dua ederiz.

Bakın dikkat edin Rasulullah Efendimiz buyuruyor; insanlar arasında fitne ve fesat çıkaracak şekilde söz taşıyan kişi cennete giremez buyuruyor.

Bu nedir? Fetvadır. Kimin fetvası?

İslam dinini bizlere tebliğ eden Allah Rasulü Muhammed (s.a.s.) Efendimizin fetvasıdır. Sen deki şöyle, böyle de. O senin meselen. Bak Allah Rasulü notu vermiş.

Yine bakın dikkat edin Rasulullah Efendimiz buyuruyor; Kalbinde zerre ağırlığınca kibir duygusu bulunan kişi cennete giremez.

Üç kişi vardır ki kıyamet günü Allah onlarla konuşmaz onları temize çıkarmaz, onlar için acıklı bir azap vardır. Zina eden ihtiyar insanlar, yalancı idareciler, kibirli fakirler.

Yine Efendimiz buyuruyor;

Şerrinden komşusunun emin olmadığı kimse de cennete giremez. Bu insan şerlidir. Bu insan bana dokunmasın da ne isterse veririm gibi şerrinden korkuluyorsa bir insanın; o insan cennete giremez buyuruyor.

Demek ki Rasulullah Efendimizin bu şekilde tespitleri, ümmetlerine ikaz ve irşatları böylece açık.

Allah-u Teâlâ isyandan kaçan, imanı amelleri ile birleştiren ve güçlendirenlerden eylesin. Âmin.

Unutmayınız ki; İman: Amel ve ihlas ile güçlenir. Eğersiz imanı amel ve ihlas gücünden mahrum bırakırsanız, dünyada nefse esir yaşar, ahirette perişan olursunuz

İman, Allah'ın ihlas ehli kullarına hediyesidir.

İman: Eşsiz olan güzelin, güzelliği arayana
Sunduğu, bitmez tükenmez ilahi bir hazinedir

ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İSİMLERİ HAKKINDA

بسم الله الرحمن الرحيم

لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى

En güzel isimler Allah'ındır

Allah-u Tealanın isimleri. Allah-u Tealanın bin bir ismi mevcut. Fakat bizim ülkemizde ve levhalarda (Esma-ül Hüsna) Allahın güzel isimleri adıyla,

Allah-u Tealanın doksan dokuz ismini yazılı ve hafızlarımız bu güzel isimleri yine Allah'ın lütfuyle ezberliyorlar. Cenab-ı Hak manalarıyla, sırlarıyla, hikmetleriyle beraber, bize de ezberlemeyi nasip etsin

Yalnız Allah-u Tealanın öyle bir ismi var ki Allah'ın o isminin Allah'ın zatından başka hiçbir şeye kullanılamaz. O isimin çoğulu da yoktur. Tek olarak kullanılır.

Evet; O mübarek isim, Allah ismidir. İşte biz ikilikten münezzeh olan eksiklikten ve muhtaçlıktan münezzeh olan Allahın kuluyuz Elhamdülillah.

Diğer isimlerinin her birinin ayrı, ayrı özelliği olduğu gibi bu ismin özelliği ise yalnız zatında kullanılır. Mesela; Rahim ismi kadınlarda da kullanılıyor erkeklerde kullanıyor. Kadir, Adil, Samet, Aziz, Celil, Cebbar (v.s.) isimleri insanlarda kullanılabiliyor.

Fakat Allah ismi hiçbir şahsın ismi olarak kullanılamadığı gibi Allah isminin hiçbir dilde de Allah zatından başka bir dile çevrilemiyor. Mesela; bir İngilizce de bunun karşılığı yok.

Fransızcada, Almanca da, Türkçede yani Allah isminin Allahtan başka karşılığı yok. Özel bir isim.

Cenab-ı Hak kendi zatını Kur'an-ı Kerimde İhlâs suresinde tarif ediyor;

Habibim! Beni soranlara deki Allah tektir. Her şeyi yaratan O dur. Yaratılmaktan münezzehtir. Doğmaktan doğrulmaktan münezzehtir. Varlığı kendindendir.

Yani Allah ismi, zatı yaratıcı demektir. Yani neyi yaratıyor? Var olan hiçbir malzeme kullanmadan yoktan var etme kudret sahibi. Hiç bir yaratılmış bir varlığı kullanmadan olmayan bir şeye ol diyor oluyor.

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

Yasin - 36 / 82 ve meali

Yani Cenab-ı Hak bir işi yapacağı zaman) (Var olan hiçbir şeyi kullanmadan) ona sadece ol demesi kâfi, gelir.

Büyüklerimizde buyuruyorlar ki;

Ol dedi bir kerre var oldu cihan,
Olma derse mahvolur ol dem heman.

Yani kâinata, dünyaya bir kere ol demiş dünya olmuş. Bu kadar güç, kuvvet yani sınırsız kuvvetin sahibi, Allah (cc)

Tabi bu ismin diğer bir adına da ne diyoruz? Lafz-ı Celal diyoruz. Lafza-i Celal diyenlerde var.

Tarikatlarda da zikre başlayan her dervişe Allah zikri talim ettirilir. Niye? Kâinatı yoktan var eden Allah imini zikreden bir dervişin, duygularında da var olanın varlığından haberdar olma şansı olur.

Demek ki Allah ismiyle zikre başlamanın sebebi, temeli, neymiş? Kudret sahibinin varlığından haberdar olmakmış.

Nereden haberdar olacaktı? Sağda solda değil kendi damarlarındaki Yüce Rabbisinin kudret ve kuvvetinden haberdar olacaktı. Kendi varlığındaki Hakkın yakınlığından haberdar olmayan bir insanın kâinattaki kudret sahibini görme imkânı pek yoktur.

Çünkü Cenab-ı Hak kutsi hadiste buyuruyor; ben insanlara şah damarından daha yakınım. Yani kendisine yakın olanı tespit etmek için dervişler yaratan kudret sahibinin ismini tekrar, tekrar zikrediyorlar. Yaratan kudret sahibinden gafil olmayayım diye.

Demek ki ehlullah dervişlere neyi verdiğini, niçin verdiğini biliyormuş. Ama zikredenlerin çoğu maalesef zikrinden haberdar olmuyormuş, gafil kalıyormuş. Onun için büyükler der ki; derviş şeyhine ölünün teslim olduğu gibi teslim olacak.

Ne demektir? Bir sözün, bir meselenin aslını bilmese de şeyhinin ağzından duymuşsa bunun hikmeti vardır ihlâsı duygularına yerleşecektir. Yani ölü gibi teslim oldum meselesi budur. Mesela eğer siz evliyaya bu denli teslimiyetiniz olursa Peygamberimizin mübarek hadis-i şeriflerini duyup da anlamadığınız zaman ne dersiniz? Mutlaka Allah Rasulü doğru söyler. Ama ben bu sözü henüz anlayış kabiliyetine, karakterine, ilmine sahip değilim diyerek Allah Rasulünü tasdik etme ahlakı sizde oluşur.

Zaten Allah dostlarının gayesi de bir müslümanın Allaha ve Resulüne karşı olan duygularındaki yanlışları, hataları düzeltmektir. Allah dostlarının hedefi budur.

Yani buna ne diyoruz? Ümmeti Rasulullaha layık etme mücadelesi, kulu Allaha layık etme mücadelesi. Hedef bu. Kul ümmet olursa zaten cennet kazanıyor. Kul zaten kul olunca da cennet vacip oluyor. Onun için evliyaullahın sanatı kulu Allaha yaklaştırmakmış. Yaklaşman ne ile oluyormuş? Duygularındaki itirazları kaldırmakla, itiraz nerden geliyormuş?

İtiraz insanın kendi düşüncesinden, nefsini beğenmesinden, nefsine mağlup olmasından ve bundan da haberdar olmadığından itirazlar meydana çıkıyormuş.

İşte Allahın dostları büyüklerimiz o itirazları fark ettikleri için dervişlere de fark ettiriyorlar. Dervişlere de haber veriyorlar, haber vere, vere zamanla bakıyorsunuz ki dervişler birçok nimetlerden haberdar oldu. Cenab-ı Hakkın ikramlarına mazhar oldu.

Cenab-ı Hakkın ikramı deyince insanlarda hemen böyle gözle görülen bir şey istiyorlar. Cenab-ı Hakkın ikramı nedir biliyor musunuz? Umumi olarak insanlara bir hayat bahşetmiş. Bu umumidir. Fakat Cenab-ı Hakkın ikramının en güzeli hususi olanı, Cenab-ı Hak bir kuldan razı oldu mu, o kula kendini tanıyacak ilmi verir.

Bir kuldan razı olursa o kulun duygularına ilahi huzur verir. Sabır verir, sadakat verir, diğer insanlar gibi hırçın olmaz. Diğer insanlar gibi, ufak şeyde isyan etmez. Allahın kula ikramı bunlarla ölçülür. Yoksa Allah-u Tealanın ikramı bütün insanlığa değil de bütün varlığa canlı, cansız her varlığa ikramı var. Büyütüyor, yaşatıyor, yeşertiyor, sarartıyor, yani her şeyde ikramı mevcut.

Fakat biz Allahın ikramını ağaç misali alırsak, bir ağaç gibi büyürde bir işe yaramaz, bir hale geliriz ve insanlığımızı kaybetmiş oluruz.

Ama biz kendimizdeki noksanlıkları ehlullahın terbiyesinde, muhabbetinde âlimin, ulemanın nezaketiyle terbiye edersek o itirazları tespit eder kaldırırsak ağaçla bizim farkımız sema ile yer arası kadar olur. Dünyadaki bütün ağaçları, kuşları toplasanız bir insanın bir tırnağı etmez.

Eğer insan insanlığını bilirse dünyadaki ağaçları, kuşları, taşları, toprakları toplasanız bir insanın bir parmağı etmez.

Ama insan eğer insanlık vasfını kaybeder Allahın rahmetinden haberdar olmazsa o zaman bir ağaç o insandan çok değerlidir. Neden?

Çünkü insan şerli olur. Ağaç ise şerli değildir. Ağaç insanlara hizmettedir.

Allah-u Tealanın isimleri Kur'an-ı Kerim ayetlerinde çok geçer. Mesela bunları sanıyorum en çok sıra, sıra geçtiği ayetlerden biri de lev enzelna diye tarif ettiğimiz yani her akşam namazında imam efendilerin okuduğu üç ayet

Allahın isimleriyle Allah dua eden yalvaran, yakaran insanların dualarının kabul olacağını da Rasulullah (s.a.s.) Efendimiz haber vermiştir. Biz şimdi Allahın isimleriyle yalvaralım ama şöyle yalvaralım.

Mesela; Rahman dediğimiz zaman yani o yakardığınız ismin ne manaya geldiğini kısmen düşünür tasavvur edersek, o yönde duamızın kabulü olur. Mesela; Rahman hükmeden idare eden demektir.

Mesela duygularından haberdar olmayan bir insan veya düşmana karşı aciz olan bir insan devamlı Rahman ismini zikretse o zaman; Ya Rabbi! Sen idare edensin. Hükmedensin. Benim niyetimi de biliyorsun onun niyetini de biliyorsun. Benim niyetim senin emrini hâkim kılmak onun niyeti senin emrine tabi olanı ortadan kaldırmak.

Ya Rabbi! Sen güç sahibisin. Hüküm sahibisin. Hikmet sahibisin. İdare sahibisin. Beni inkârcıya ve inkârcılara karşı galip eyle. Mağlup eyleme. Yani yaptığınız bir duada o ismin hangi mana taşıdığını kısmen bilmeniz size yol göstermede duanızın etkisinde size yardımcı olacaktır.

Ve yine İsmi azam dediğimiz bir dua var müminlerin dilinde. İsm-i Azamı okursanız duanız kabul olur, sözü ve inancı var.

Peki; İsmi Azam duasını nasıl okuyacağız? Nerde bulup da okuyalım? Hepimizin aradığı o ama bulamıyoruz.Cenab-ı Hak İsmi Azamını Kur'an-ı Kerimde gizlemiş. Kadir gecesini Ramazanda gizlemiş. Niye gizlemiş? Merhametinden gizlemiş.

Niye? Kullarım o rahmete erişmek için arasınlar bende onların her gecesini Kadir yapayım. Kur-an-ı Kerimi okusunlar bende onlara aradığı İsm-i Azamın bereketini vereyim. Merhametinden gizlemiş.

Mesela biz Kur-an-ı hatim yapıyoruz, aslında İsmi Azamı arıyoruz; ama okuyanın niçin okuduğundan haberi yok. Yani İsmi Azam duasıyla dua etmek için biz hatim yapıyoruz.

Ve yine İslam büyükleri buyuruyor ki; İsmi Azam Esma-ül Hüsna içindedir. Yani Allah-u Tealanın mübarek isimleri arasındadır. Ama şu isimdir diyen yoktur.

Neden? Çünkü Allah-u Tealanın bir ismi diğerinden büyük veya küçük değildir. Hepsi de büyüktür hepsinin de hikmetleri ayrı ayrıdır. Yani bu sıfatlar, isimler zatı özeldir onu da bilin. Ama bu saydığımız isimler sıfatlarıdır. Mesela; Rahman bir sıfattır, Rahim, Kadir, Kerim, Kayyum, Celal, Cebbar, Mütekebbir, Musavvir, Zül Celali Vel İkram, Aziz gibi v.s. bütün isimler, sıfatlardır. Ama Allah-u Tealanın zatı tektir ve onun ismi de Allah'tır. Hiç bir başka ismiyle mukayese edilemez başka bir şeye çevrilemez. Hiç kimseye böyle bir isim takılamaz.

İslam büyükleri Esma-ül Hüsna ya çok değer vermişler. Bu isimleri bir müminin ezberlemesi ezbere bilmeyen müminin günde bir defa okuması veya haftada bir defa veya ayda bir defa senede hiç olmazsa ömründe bir defa Esma-ül Hüsna ya şöyle bir değer verip benim Rabbimin güzel isimlerini bir zikredeyim diyen bir kalp ile gönül ile Esma-ül Hüsna yı saygıyla, muhabbetle okursa buda günahlarının affina sebep olur diye İslam büyükleri bizlere numune sunmuşlar.

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّ وَلِيِّيَ اللهُ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِين

Araf – 7 / 196 –ve meali

Benim dostum Kitabı indiren Allah'dır.

O, iyileri dost edinir

BEN ACİZ BİÇARE
Ne derdi bilirim nede dermanı
Ne kelam bilirim nede selamı
Veremezim bile Habibine güzel selamı
Ben aciz biçare sana yöneldim

İlmim yoktur ki ayet okuyam
Gönüllere mahfi fidanlar dikem
Bu günah yığınıyla nereye sığınam
Ben aciz biçare sana yöneldim

Her yanım yaradır baştan aşağı
Gönlüme erişmedi dostunun nuru
Bulamadım bile henüz huzuru
Ben aciz biçare sana yöneldim

Şu fanide bildim dostlar bulunmaz
Senin dostlarından gayri gül olmaz
Sevenlerin yolda asla yorulmaz
Ben aciz biçare sana yöneldim

Kabul et kulum de bayram edeyim
Kulluğuna kabul etmezsen kime gideyim
Gayri nice kimlerden dileneyim
Ben aciz biçare sana yöneldim

Hikmeti bildirip aşkına düşür
Yüce dağlardan yel gibi geçir
Marifet bağına gülüne eriştir
Ben aciz biçare sana yöneldim

Kullukta zayıfım çoktur isyanım
Rızanı kazanmak durur niyetim
Çokça mevcuttur hata ile isyanım
Ben aciz biçare sana yöneldim

Sevdiğin dostlar içün bağışla beni
Sevgi muhabbetinle demle sinemi
Aşkın ile söylettir ağız dilimi
Ben aciz biçare sana yöneldim

Halil kulun ağlar suçlarına hep
Aşkını kıldır affına sebep
Şefaat eyleye bir lütlfu sebep
Ben aciz biçare sana yöneldim

بسم الله الرحمن الرحيم

لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ

En güzel isimler Allah'ındır
ESMAÜL HÜSNA

HÜVALLAHÜLLEZİ LA İLAHE İLLAHÜ: ER-RAHMANÜ– ER-RAHİMÜ- EL-MELİKÜ – EL-KUDDUSÜ- ES-SELAMÜ- EL MÜ'MİNÜ-

EL- ÜMÜHEYMİNÜ- EL AZİZÜ- EL- CEBBARÜ- EL-MÜTEKEBBİRÜ- EL-HALİKU- EL-BARİU- EL-MUSAVVİRU- EL-GAFFARU- EL-KAHHARU-

EL-VAHHABU- ER-REZZAKU- EL-FETTAHU- EL-ALİMU- EL-KABİDU- EL-BASİTU- EL-HAFİDU- ER-RAFİU- EL-MUİZZU- EL-MUZI LLU- ES-SEMİU-

EL-BASİRU- EL-HAKEMU- EL-ADLÜ- EL-LATİFU- EL-HABÎRU- EL-HALÎMU- EL-AZÎMU- EL-GAFURU- EŞ-ŞEKURU- EL-ALİYYÜ- EL-KEBÎRU- EL-HAFZU- EL-MUKÎTU- EL-HASÎBU- EL-CELİLÜ- EL-KERİMÜ- ER-RAKİÜ- EL-MUCİBU- EL-VÂSİU- EL-HAKİMU- EL-VEDUDU- EL-MECİDÜ- EL-BAİSÜ- EŞ-ŞEHİDÜ- EL-HAKKU- EL-VEKÎLÜ- EL-KAVİYYU- EL-METÎNÜ-

EL-VELİYYÜ- EL-HAMÎDÜ- EL-MUHSÎ- EL-MÜBDİU- EL-MUİDÜ- EL-MUHYÎ- EL MUMÎTÜ- EL-HAYYÜ- EL-KAYYÛMU- EL-VACİDÜ- EL-MUKTEDİRU- EL-MUKADDİMU- EL-MUAHHİRU- EL-EVVELÜ- EL-ÂHİRU- EZ-ZÂHİRU- EL-BAD-TINÜ- EL-VÂLİ- EL-MÜTEÂLİ- EL-BERRÜ- ET-TEVVÂBÜ-

EL-MÜNTEKİMÜ- EL-AFÜVVÜ- ER-RA^ÜFÜ- MALİKU'L MÜLKİ- ZÜLCELÂLİ- VEL-İKRAMİ- EL-MUKSDU- EL-CÂMİU- EL-GANİYYU- EL-MUĞNİ- ED-DÂRRU- EN-NAFİU- EN-NÛRU- ELHÂDÎ- EL-BEDÎU- EL-BÂKİ- EL-VÂRİSÜ- ER-REŞÎDÜ- ES-SABURU.

(Celle celalühü)

KAPINA GELDİM YALVARIYORUM

İşim, sıhhatim, hayatım dünyada memur,
Ama bulunmuyor gönlümde asla huzur,
Benim her halimde çok isyan ile kusur,
Kapına geldim Ya Rab yalvarıyorum.

Dünya fani ebediyet onda kazanılır,
Benim irfanım fanide hep azalır,
Korkarım böyle akıbetim kararır.
Kapına geldim ya Rab yalvarıyorum.

Ya rab dileğim odur ki kulum diyesin,
Merhamet edip gel eyleyesin,
Aşkınla dolu bir bade veresin,
Kapını geldim Ya Rab yalvarıyorum.

Usul bilmeyen cahil, gafil ve asiyim,
Dilerim ki nuru rahmetinle paklanayım,
Mahkeme-i Kübra’da lütfunla aklanayım,
Kapını geldim Ya Rab yalvarıyorum.

Halil İbrahim zatından dilenci,
İnayetinle fethettir nefis kalelerini,
Mahşerde kara çıkarma onun yüzünü,
Ya Rab kapına geldim yalvarıyorum.

BEN ALLAH'IN MÜCRİMİYİM

El zanneder ben aşığım
Dost deryasındaki balığım
Sanarlar haliki bulmuşum
Ben Allah'ın mücrimiyim

Sanarlar beni bir veli
Hakkın söyleyen dili
Sevmiş zatı peygamberi
Ben Allah'ın mücrimiyim

Sanarlar beni bir ermiş
Adımı koydular derviş
Sanıyorlar muradına ermiş
Ben Allah'ın mücrimiyim

Sanarlar beni kervanbaşı
Nefislere açmış savaşı
Ebu Bekir'in bir sırdaşı
Ben Allah'ın mücrimiyim

Sanarlar çıkmış miraca
Ermiş dertleri ilaca
Yaklaşmış hak yaradana
Ben Allah'ın mücrimiyim

Sanarlar gönüle girmiş
Orda Mevlamsına bulmuş
Abu Kevsersinden içmiş
Ben Allah'ın mücrimiyim

Halil İbrahim der ayık ol
Seni sevenlere layık ol
De yaradanım rahmetin bol
Ben Zatının mücrimiyim

Ya Rabbi: Nazar kıl kara yüzüme, sevgini sermaye eyle gönlüme, mahşerde ak yüzle çıkayım huzuruna

GÖNLÜM DOSTLARI ARZULAR

Bahtım karardı bu yerde
Sorarım âşıklar nerde
Önüme gerdiler perde
Gönlüm dostları arzular

Gerçi gönlümde yarenler
Ayrılmaz dostu bilenler
Gönlü mihmana erenler
Gönlüm dostları arzular

Gözlerim bakar ırağa,
Düştüm epeyce merağa,
Kelamı hak olanlarla,
Gönlüm dostları arzular.

Beraber yürüyen bizle yolu,
Uzatan bizlere tubeden dalı,
Bize veren güzel halleri,
Gönlüm dostları arzular.

Sevgileri hep gönlümde,
Aşk-ı ilahi mektebinde,
Söylerim her kelamımda,
Gönlüm dostları arzular.

Tüm ihvan kardeşlerimi,
Severim özden onları,
Hakkın sevdiği gülleri,
Gönlüm dostları arzular.

Halis cümle dervişleri,
Özledim hep sevenleri,
Sevdirdi Mevla sizleri,
Gönlüm dostları arzular.

Hasretiniz düştü bana,
Ismarladım yaradan,
Ayrı değiliz biz amma,
Gönlüm dostları arzular.

Kederiniz bilin kederimdir,
Bu imtihan Mevla'mdandır,
Hasrete ilham yakındadır,
Gönlüm dostları arzular.

Bir gül ile bülbül gibi,
Bir ağaçla yaprağı gibi,
Bir âşıkla yâri gibi,
Gönlüm dostları arzular.

Halil der dostsuz cennet olmaz,
Dostsuz bağda bülbül ötmez,
Dostu olmayanlar gülemez,
Gönlüm dostları arzular.

YA RABBİ

Ya Rabbi: insanlıkta asilerin ölçüsüyüm.
Ya Rabbi: Salihlerle kılavuzla beni.

Ya Rabbi: Cehaletin hat safhasındayım.
Ya Rabbi: Bilip bilmediğin cahillikten kurtar beni,

Ya Rabbi: Ömrümü bey hu boşa harcadım.
Ya Rabbi: Sonumu hayır eyle ne olur beni.

Ya Rabbi: Ne sevebildim nede sevdirebildim zatını.
Ya Rabbi: Ziyana uğratma ahir sonumu.

Ya Rabbi: Merhametinle cümle mahluku rızıklandırırsın.
Ya Rabbi: Beni cemali pakin ile rızıklandır.

Ya Rabbi: Rahimsin, Rahmansın cümle varlığa,
Ya Rabbi: Rahmeyle gönlümü ihata eyle aşkınla.

Ya Rabbi: Kendimi keşfedip aslımı bilemedim.
Ya Rabbi: Yaradılış gaye ve meramdan ayırma beni.

Ya Rabbi: yaşantım o kadar naçar ki malum zatına.
Ya Rabbi: Habibin Mustafa için ilet doğru yola.

Ya Rabbi: O kadar bataktayım ki nasıl anlatayım kelamla.

Ya Rabbi: İnayet bekliyorum zatından gündüz ve gece.

Ya Rabbi: İşe yaramazım zahir batında
Ya Rabbi: Yüzü kara çıkarma yüce zatına.

Ya Rabbi: Kuşlar ötüşür, uçuşur yuva yapar.
Ya Rabbi: Rızana uygun bir amel işleyemedim.

Ya Rabbi: Âdemoğlu idi nebiler ve cümle veliler,
Ya Rabbi: Benim hayatım gaflet cehaleti heceler.

Ya Rabbi: Halil İbrahim'e kullukta karar kıldır.
Ya Rabbi: Gülmeyen yüzünü mahşerde güldür.
(Amin)

HİKMET HAKKINDA ÖRNEKLER

بسم الله الرحمن الرحيم

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِن تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ

Hac 22/ 46 ve meali

Yeryüzünde dolaşanların; orada olanları akledecek kalpleri, işitecek kulakları olsun. Ama yalnız gözler kör olmaz, göğüslerde olan kalplerde körleşir.

Firavun ve Nemrut'un helakini anlatıp da ibret Almayanla boşuna zaman kaybetmeyiniz

İnsanoğlu Allah-u Tealanın varlığı ve birliği hakkında bilgi sahibi olabilmesi için Cenab-ı Hak peygamberler göndermiş, kitaplar göndermiş.

Bir de açık alamet dediğimiz varlıkları yaratmış. Bakıyoruz sema bir alamet, yani bir ayet, dağlar bir ayet, denizler bir ayet, sıra, sıra dizilmiş varlıklar kuşlar, ormanlar v.s. bunların hepsi bir (ayettir) açık alamettir.

Ancak bunlar vahyolunan bir ayet değildir. Yani bizim anladığımız halkın anladığı vahyolunan Kur-an ayeti değildir.

Vahy edilen ayet Cenab-ı Hakkın hususi kelamı buna lafz-ı kelam diyoruz.

Hususi lafz-ı kelamı peygamberler zinciriyle Cenab-ı Hak dilediği peygamberlerine ayetler vahyetmiş bunun adına da toplamına da kitap diyoruz.

Bizim peygamberimize vahy edilen Kur-an-ın tamamıdır.

Bu kitaplar haricindeki alametlere bakıyoruz, sıra, sıra dağlar her dağın ayrı bir rengi, her dağın ayrı bir insana hizmeti var.

Mesela kimi dağın altında kömür madeni gizli, kimi dağın altında benzin madeni gizli, kimi dağın altında doğalgaz madeni gizli, kimi dağın altında tuz gizli, kimi dağın altında daha çeşitli madenler gizli (v.s)

İşte bütün bu madenleri o dağların altına koyan kim? O dağlara şekil veren kim? Bu kudret acaba kime ait? Biraz olsun kul şöyle insan için yaratılmış olan Allah-u Tealanın yarattığı varlıkları inceleyince kul hayrete düşer.

Rabbim bana ne kadar hizmet ediyor. Bende kendi namazımı, orucumu, haccımı hizmet sayıyorum, zannediyorum. Hal bu ki benim Rabbim bana kesintisiz hizmet veriyor, diyecektir. Ve Allah'ın var ve birliğini hiç şüphesiz kavrayacaktır. Bu şahıs dünyanın neresinde olursa olsun sonuç aynı olacaktır.

Mesela şu oksijene bakın bilginler % 21,5 oksijen var diyorlar normal havada boşluğunda. Bu % 21,5 oksijen % 20 ye düşse veya % 24 e çıksa insan hayatı üç beş dakikada biter.

Dünyada insan kalmaz. Bakın kesintisiz bir hizmet. Bu hizmeti Allahtan başka kim yapabilir? Ondan başka hiç kimsenin gücü yetmez.

Diğer tarafta bilimsel olarak olaylara baktığımızda Allah-u Tealanın zatını düşünmek insanı sapıtır. İnsan yaratılanlardan ibret alarak yaratanın gücünü tasdik etmelidir.

Bilimsel olarak Cenab-ı Hak bir karpuza, bir kavuna, bir şeker pancarına, toprağa attığımız bir çekirdeğe tat ve hayat veriyor.

Bu toprakta şeker yok, şekerli su yok bal yok. Karpuza, kavuna bu şekeri atan kim? Bilimsel olarak diyorlar ki bunun genlerinde var. O tat bunun genlerinde. Diyelim ki doğru. Genlerinde var ama o genlere o tadı, tuzu, lezzeti koyan kim?

Acaba Allah-u Tealanın hangi melekleri getirdi. Hangi melekleri o tadı vermekte? Hangi melekleri ya da kaç melek onu büyütmekle görevli? Veya kaç melek ona şekil vermekle görevli?

Bakın en ufak bir yiyeceği, bir sebzeyi, meyveyi düşündüğünüz zaman Allah-u Tealanın sonsuz kudretinin sonsuzluğunu görebiliyorsunuz.

Kul zaten böyle bir atmosferde, bilimsel olarak olaya baktığı zaman daha Rabbisinin kudretini acaba ne kadar diye düşünmeyi aklından siler. Düşünemez! Neden?

Bir kavunun, bir karpuzun, bir limonun hesabını yapamayan bir insan bu kadar kudretin kâinatta ki varlıkların sayısını sayamayacağımız kadar çok olan nebatata, varlıklara hayat veren bir kudret sahibinin kudreti nasıldır diye düşünmekten hayâ eder.

Dolayısıyla Allah-u Tealanın yarattığı varlıklarda Allah-u Tealanın tecellisini, kuvvetini, kudretini idrak eder. Ve o kuvvetin sahibine kul olmayı arzu eder. İşte o zaman kul kul olmuş olur.

Derece almakta ondan sonra gelir. Yani Allah nazarında derece almak, mesafe kat etmek, bir rütbe sahibi olmak işte bu anlayıştan sonra gelir. Bugün günümüzde çoğu dervişlerin aklında, meziyetinde daha bu sırlara erişmeden hemen Cenab-ı Hakkın cemalini, Peygamberimizin cemalini müşahede etme arzuları var.

Bunlar esasen nefislerin arzusudur ve tehlikeli arzulardır. Böyle konuştuğun zaman adam diyor ki sen tasavvufa inanmıyorsun. Bir kulda tasavvuf; Allahın nimetini fark ettikten sonra başlar. Yani tasavvuf basamağı Allahın nimetlerini fark edip idrak ettikten sonra atılacak adımın adına tasavvuf diyoruz. Onun ötesinde mesafe kat edebildiğin kadar edersin. Bu ayrı bir şey

Büyüklerimiz ne güzel buyurmuşlar; Niyazi Mısri mübarek Allah rahmet eylesin şefaatine de nail eylesin. Mübarek buyuruyor ki;

Çocuk gibi binmişsin ağaca ta,
Denizlerden öte seyranı arzularsın,
Daha derde düşmeden dermanı arzularsın,
Henüz hayvanı geçmeden insanı arzularsın.

Yani Allah-u Telanın kuvvet ve kudretini mahlûkatlarında veya cansız varlıklarda veya sebze meyvelerde bakıp da kudreti, tecellisini göremeyen bir insanın Peygamberimizin cemalini hayal etmesi tamamen nefsanî bir düşüncedir. Nefsanî bir arzudur, o arzunu değişmelisin. Yine mübarek buyuruyor;

Her eşyadan esma görünür,
Her esmadan müsemma görünür,
(Eğer görebilirsen) Bu Niyazi'den de Mevla görünür.

Olur mu? Bu adam kendini Allah etti diye de hokkabazlık etme?

Bir karpuzdan Hakkı göremeyen, kudretini göremeyen, bir sebze içerisinde Hakkın tecellisini göremeyen şeyhini ve şeyhinde ki hakkı nasıl görecek?

Bir kulun hakkı görme karakter ve kabiliyetleri birden bire gelişmez, kademe, kademe ilerler. Bu ilerlemede kişinin anlayış ve insafına bağlıdır.

Büyüklerimiz buyuruyorlar ki; İhvan ihvanda faaldir. İhvan ihvanı tanımazsa şeyhini tanıma gücüne sahip değildir. Çünkü büyükler buyuruyor ki; bütün ihvanı toplamışlar adına mürşit demişler. Yani evliyaullahın nazarı, hikmeti, kerameti dervişlerde zaman, zaman tecelli eder. Siz ihvanda şeyhinizin kemalini göremezseniz şeyhinizdeki kemali bulamazsınız. Yani o dervişteki gücü kuvveti göreceksiniz, o gücü kuvveti görünce şeyhinizin muhabbetine hayran olacaksınız.

Şeyhini tanıyan insan da Rasulullaha hayran olur. Onun için fena fil ihvan, fena fişşeyh, fena firrasul, fenafillâh diye yolculuğu dörde bölmüşler. Dört kademede sınıflandırmışlar. Siz mümini sevmeden Rasulullahı sevme, kokusunu alma bahtiyarlığına erişemezsiniz.

Çünkü müminlerin tamamından Rasulullah Efendimiz şefaat eder. Müminlerin diyorum Müslümanların demiyorum. Müminler Allah Resulüne ümmet olmuş, Cenab-ı Hakka kul olmuş insanlardır. Onlarda Rasulullah Efendimizin şefaat nazarı vardır, muhabbet nazarı vardır. Müminlerde bu muhabbeti bulamayan, tadamayan bir insan Rasulullah Efendimize yol bulamaz.

Onun için Peygamberimiz buyuruyor;

Benim sahabelerim gökteki yıldızlar gibidir. Hangisine tabi olur, uyarsanız o sizi Hakka götürür.

Niye? Onlar mümindi kardeşim. Her biri bir evliyaullahdı Mümin kimdir? Evliyadır. Mümine cennet âşıktır.

Siz cennete gidene evliya diyemez misiniz? Cennet ehlidir evliya. Mümin olup da cehennemde yanan var mı? Göremezsiniz. Öyle bir şey yok. **Hatta Peygamberimiz buyuruyor;**

Müminler sırat köprüsünden geçerken cehennem feryat edecek. Ya Rabbi bu kullarına söyle çabuk geçsinler yoksa bunların nurundan ateşim sönecek.

Mümin olmak kolay mesele değil. İnsan müminliği özlemeli. Mümin olmadan dervişlik olmaz. Mümin olmadan evliyalık olmaz. Mümin olmadan cennete girilmez. Önce mümin olmayı deneyeceksin. Mümini bilmeden Rasulullah bilinmez. Rasulullahı bilmeden Hak bilinmez.

Bilimsel olarak da Hakkın yarattığı varlıkları bilmeden o tecellilere göz nuru dökmeden aklı onlar üzerinde yormadan da Cenab-ı Hakkın güzelliklerinden, kudretinden, varlığından haberdar olmakta pek mümkün değildir.

Tabi burada şunu da hatırlatalım; insanlar Allah-u Tealanın nimetlerindeki sırları, hikmetleri, iyi düşünüp anlamaya çalışmalı, mesela karpuzdan örnek verdik. Bir karpuza Cenab-ı Hak ne kadar büyük sırlar ve hikmetler gizlemiş, biz kullarına hiçbir zaman sahip olamayacağımız hizmet ve nimeti vermiş, renk vermiş ve karpuzun tamamı su, yiyorsunuz hararetiniz gidiyor. Birçok hastalığa da şifa, ve şunu da söyleyeyim; her mevsimde ayrı, ayrı meyve yetişiyor, her mevsimde yetişen sebze ve meyve her mevsimdeki mikropları kırma özelliğini taşıyor.

Her mevsimin meyvesi insan bedenindeki hastalıklara yol açacak mikropları kırma özelliği taşıyor. Onun için doktorlar sık, sık tembih ederler sebze ve meyveyi ihmal etmeyin.

Şimdi bu sebzelerdeki güzelliği düşünerek meyvelerdeki güzelliği düşünüp tefekkür ederek o meyveyi yerseniz o zaman sonunda, **Ya Rabbi şükür elhamdülillah.**

Eğer düşünmeden yiyorsanız o şükür değil. Babanızın dedenizin öğrettiği sözdür. Bir karpuzun, kavunun tadını bana kim verebilir ki? Böyle bir nimeti acaba cebimdeki bütün paramı versem ya da evimi satsam da böyle bir nimete sahip olmak istesem olabilir miyim?

Bunu bana Allahtan başka hiç kimse veremez? İşte o zaman şükreden bir kul oluyorsunuz. Şükreden bir kulda müminler sınıfına geçmeyi hak ediyor.

Şükretmek aynı zamanda dikkat edin büyük bir ilim gerektirir. Şükür kolay bir ifade değildir. Yani Ya Rabbi şükür demenin adı şükür değildir. Bu bir sözcüktür. Bunu şükreden de söyler şükretmeyen de söyler.

Mesela; siyasilere bakın. Seçim zamanlarında Allaha Peygambere karşı olanlar Kur-an kursu cami yaptırma sözü veriyorlar. Niye? Oy alacak seni beni kandıracak. Biride öyle ikisi de öyle. Çünkü onların babaları ve dedeleri de öyle yapmıştı.

Demek ki bizim kalbimizde, gönlümüzde, aklımızda öyle bir tasavvur olmalı ki o meyveyi, sebzeyi inceden inceye inceleyelim ve onun içerisindeki kudreti görüp şükredelim.

Şükür diğer bir ifade ile hamd kapısını kula açtıran ilahi bir anahtardır. Çünkü hamd etme ilmi çok özel bir ilimdir. **Hamd etme ilmi peygamberlerin ilmidir.** Herkes hamd etme ilmine aşina değildir. Kısmen hamd ettiğiniz zaman ehlullahtan olursunuz. Hamd etme ilmi basit değildir.

Zikir zikreden bir kula şükür kapısını açar.
Şükür de şükreden bir kula hamd kapısını açar.
Ve böylece kul cennet bağına konuk olur.

Bu anahtarı elimize almadan hamd kapısını açamayız. Demek ki Peygamberimiz de Allah-u Tealanın nimetlerini inceleyin kelamıyla, sözüyle yani Allaha hamd etmek için, Allahın kudretini biraz olsun kavrayabilmek için bu anahtarı kullanın buyuruyor.

O anahtarlarda Zikir Fikir ve şükür anahtarları imiş. Bu ilahi anahtarlar kulu hamd ilmine, Hamd ilmide kulluğun zirvesine çıkmış oluyor.

Yani hamd ilmi kulluğun zirvesidir, Onun için Kur'an-ı Kerime hamd ile başlıyoruz. Hamd ile kapatıyoruz. Fatiha Kur-an-ın kapısıdır, anahtarıdır. Neyle başlıyor? Hamd ile başlıyor, okuyoruz yine Kur-an-ı hamd ile kapatıyoruz.

Yani her Kur-an-ın sonunda ne diyoruz?-Fatiha diyoruz.-Yani başı ve sonu hamd. Bu sırra agah olmak varlıkları inceleyerek kudret sahibinin kudretini kavrayan bir öze, nihayetsiz bir kudret sahibine hamd etme duygularına yoluna götürüyor.

Nimetleri inceleyip şükretmek,

Kendi sırrımıza gelelim. Mesela meyveden örnek verdik. Doğrudur bütün meyveleri inceleyebilirsiniz. Aynı kapıya çıkar. Birde kendimizden örnek verelim.

Bir insan iki bağırsağa sahip, bir kalın bağırsağı var bir ince bağırsağı var. Bir insanda ince bağırsak olmasa yediği yemeklerden sancılar içinde inler. Kalın bağırsağı olmasa yine yediği yemekten sancılar içinde inler.

Nereden biliyorsun? Bir kardeşimizi sarhoş bir doktor ameliyat etmiş. Kalın bağırsağını kesmiş bir karış kalın bağırsak kalmış. Ameliyattan sonra devamlı sancılanıyor. Diyor ki yemek yemezsem rahatım. Ağzıma bir lokma yemek alıyorum sancıdan duramıyorum. Gitmiş başka bir hastaneye film çektirmiş. Demiş ki sen kalın bağırsağını aldırmışsın elbette sancılanırsın.

Demiş yok ben aldırmadım deyince; muayene eden doktor demiş kardeşim film elimde senin bir karış yani 20 c.m. kalın bağırsağın kalmamış.

Hadi kaşı gözü herkes örnek veriyor kolay. Veya bir böbreğin çıkış kanalı dar olsa, o hasta feryat ediyor. Yerleri yırtıyor. Veya ciğerde ufak bir büyüme olsa feryat ediyor. Bir gün bir yerde sohbet ediyorduk kardeşimizin biri diyor ki ben sancıdan ölüyorum. Hangi doktora gitsem diyorlar ki senin bir şeyin yok.

En son bir milletvekilinin tavsiyesiyle bir profesöre gittim diyor, milletvekilinin selamıyla gittim, profesör beni inceledi.

Dedi ki sen ne iş yapıyorsun?

Dedim ki şoförüm.

Ne kullanıyorsun dedi.

Dedim tır kullanıyorum.

Dedi ki diyor sen hiç adam gibi arabadan inmez misin? Niye dedim diyor. Senin ciğerin sarkmış dedi diyor. Bende hakikaten hiç adam gibi arabadan inmem arabadan zıplar inerim diyor. Ciğer hafif

bir sarkma yapmış meme yapmış diyor. O takılıyormuş beni inleten de onun sancısıymış.

Bırakın eksikliğini, bırakın şunu bunu yani insan bedeninde en ufak bir denge bozukluğu olsa insanın hayatı zehir oluyor. Cehenneme çevriliyor. Cenab-ı Hak ne güzel ve muazzam bir düzen kurmuş.

Dahası da var. Ya Rabbi! Bütün bu azaları bana bedavaya verdin. Aklı da verdin. Ya Rabbi! Bana bu azaları senin istediğin gibi kullanmayı nasip eyle. İşte bunu keşfeden böyle diyecektir. Mutlaka diyecektir.

İşte bu mahlûkatta veya kendi sırrındaki kudretin sahibine mutlaka böyle duyguları ile yönelecektir. Ama ne zaman? Ne zaman keşfederse işte o zaman.

İşte tasavvuf dediğimiz yol da bu yol. İlim dediğimiz esasen yol da bu yol. Yoksa bedavadan Allah-u Teala görünür mü? Bedavadan Peygamber adama görünür mü? Bedavadan evliyanın ruhaniyeti sana gelir mi? Sen önce onun geliş kanalını öğreneceksin ondan sonra da geldiğini hissedeceksin.

Örneklerini de veriyorum. Peygamberimiz rahatsız hasta yatıyor. İki melek geliyor Peygamberimize konuşuyor. Peygamberimizin yanında Aişe Validemiz var. Peygamberimiz Aişe Validemize sonra soruyor;

Ya Aişe gelenleri hissettin mi?

Dikkat edin bakın. Gördün mü demiyor. Hâlbuki Aişe kimdi? Peygamber hanımı. Başka? Allah-u Teâlâ ona Sıddıka adını vermişti. Başka? Hakkında on yedi tane ayet nazil olmuş Başka? Cennet müjdesi almış. Müminlerin anası olma şerefine mazhar olmuş. Ve böyle birisine gördün mü demiyor.

Ne diyor biliyor musunuz?

Hissettin mi Ya Aişe?

Aişe validemiz; Hissettim ey Allah'ın resulü diyor.

Kimdi onlar Ya Rasulallah diye sordum

İki melekti buyuruyordular.

Kardeşim sen hissetmeden daha nasıl göreceksin? Sen meyvedeki sebzedeki hikmeti görmeden Allahın cemalini arıyorsun. İşte hikmet kardeşim. Her sebzeye ayrı bir tat vermiş. Her meyveye ayrı bir tat vermiş, renk vermiş. Sen bunu hikmet olarak görmekten aciz iken hala hakka yakınlık arıyorsun. Hala cennet cemal arıyorsun.

Her hayvana dil vermiş. Her hayvanın çıkardığı ses ayrı, ama insana da dil vermiş. İnsanın çıkardığı ses hiçbir mahluka benzemiyor. Meramını anlatıyor. Ne diyorlar buna? Kelam. Kelam sıfatından nazar kılmış sana kelam ettiriyor söyletiyor. Onun için büyüklerimiz buyuruyor;

Sen seni bilirsen sendedir Huda,
Sen seni bilmezsen sen, Haktan Cüda

Bunları biz biliyoruz. Biliyorsun da düşünemiyorsun be müslüman bizde hatırlatıyoruz sana. Biliyorsun, bilmiyorsun, demiyorum ki düşünemiyorsun.

Bir gün şeyhimiz Bünyamin Efendi Hazretleri bir ev sohbetindeyiz. Ev sahibi üzüm ikram etti.

Üzüm büyük bir salkım idi. Tabağa koymuş getirdi. Mübarek şöyle üzümü tuttu sapından kaldırdı. Orda dört beş kişi vardık sordu. Bu üzüm size ne anlatıyor.

Herkese herkes bir şey söyledi. Mübarek dedi ki; bu üzüm var ya dervişlerle mürşidi anlatıyor. Bakın yüzlerce üzüm bir zayıf dala tutunmuş ama birbirinden hiç şikâyeti yok. İtirazı da yok. O nerde? Dal nerde üzüm orda.

Hadi kardeşim sen gördüğünden hisse alamazsan Hak geldi sana ne yapacaksın? Tarihte de örnekleri var. Hep anlatıyorlar.

Cenab-ı Hakkı Musa (a.s.) davet etmiş. Cenab-ı Hak geliyor. Yaşlı, gariban biri gelmiş. Demiş ki; Ya Musa, Acıktım yemek ver. Musa (a.s.) diyor ki önemli bir misafirim gelecek hele git sen bir su getir.

Musa (a.s.) o yaşlıyı suya gönderiyor. Sudan geliyor yine diyor ki

Ya Musa! Acıktım. Hele biraz daha bekle diyor. O mübarek zatta çekip gidiyor. Musa (a.s.) bekliyor gelen giden yok. Tur-i Sina'ya çıkınca

Ya Rabbi! Sen vaadinden dönmezsin ama bana söz verdin gelmedin ne hikmet?

Geldim Ya Musa.

Ya Rabbi! Ben görmedim.

Ya Musa! Sen beni birde suya gönderdin.

Ya Rabbi! O sen miydin?

Hayır; Ya Musa! Ben onun gönlünde sana gelmiştim. Ona hizmet etseydin bana edecektin. Ona yedirseydin bana yedirmiş olacaktın. Sen beni ne şekilde bekliyordun ki? Haşa Musa'nın Allahtan haberi yok da bu ümmetin hepsinin Allahtan haberi varmış.

Konuşmaları ile böyle davranıyorlar. Yani hikaye anlatmak çok kolay, onu da anlatıyorlar. Ama Allah-u Tealanın tecelli (geliş) noktalarını bilmek, tespit etmek çok zor.

Bakın büyüklerimiz ne diyor;

Senden cihan içre bir nişan ister idim,
Ahir bunu bildim ki cihan hep sen imişsin.

Bir kitabullahı azamdır seraser kâinat
Hangi harfi yoklasan manası hep Allah çıkar.

Yeter ki kul Hakkı arasın. Aklı selim ile insaf ile, Hakkı arayana Hak kendini bildirmekten aciz değildir. Hakkın olmadığı bir yer mi var ki? Hz. Ömer (r.a.) Efendimizin oğlu şöyle tefekkür ediyor diyor ki;

Ya Rabbi! Duydum ki cehennem yapmışsın. Kullarını yakacakmışsın. Ya Rabbi! Senin olduğun yerde zulüm olmaz. Orası neresi ki sen orda olmayasın.

Hakkın olmadığı tek bir nokta varmış. Nereymiş? Haksızların mekânı. Oradan Hak rahmetini çekiyor nefisler baş başa kalıyor.

Sende haksızla olursan senden de Hak rahmetini çeker. Haksızlarla baş başa kalırsın perişan olursun vesselam…

Tabi kul bütün bunları tespit ettikten sonra tereddütsüz olarak bütün bu varlıkları yaratan Rabbisine tereddütsüz inandığı gibi teslim olur. Yani sadece bunları yaratan Allah var demez. O hikmeti, sırları tespit etti mi o hikmeti sırları yaratan yaratıcının zatına rücu eder. Kıyam eder. Teslim olur. Gerekirse canını dahi vermekten çekinmez.

Cenab-ı Hak bu sırlardan haberdar olmayan insanların ise, Allahın var ve birliğine inanma mecburiyeti vardır. Yani sırları gören, idrak eden, inceleyen insanlar zaten tereddütsüz Cenab-ı Hakka rükû ve secde ederler.

Fakat habersiz olanların inanma mecburiyeti var. Kur'an-ı Kerimde de Cenab-ı Hak; "Göklerin ve yerin yaratan, günahlarınızı bağışlayan, Allah hakkında şüpheniz mi var?" diye kullarını uyarıyor.

İbrahim- 14 / 10.ayet

İnsanoğlu kâinata baktığı zaman görüyor ki eksiksiz, kusursuz inkârı mümkün olmayan ilahi bir düzen var.

Yazıyla kışıyla, gecesiyle gündüzüyle, semasıyla arzıyla, güneşi, ayı, yıldızlarıyla, her şeyiyle eksiksiz mükemmel bir kâinat ve dünya var.

Bu değişmez düzeni kuran Cenab-ı Hakkın bu düzen içerisinde de sayısını bilemediğimiz kadar ilahi hikmetlerinin olduğunu aklı olan her can kabul eder.

Fakat aklı olmayanın, insafı olmayanın vay haline Cenab-ı Hak aklımızı almasın. Aklı yetenlerin birçoğu derler ki Ya Rabbi! Aklımı alma canımı al. Canımı al aklımı alma.

Peygamberimiz kabir sualinden söz ederken Hz. Ömer Efendimiz diyor ki; Ya Rasulallah! Kabirde aklımız böyle başımızda olacak mı?

Allah resulü (s.av.) Buyuruyor ki olacak Ya Ömer. Öyleyse korkum yok Ey Allahın Rasulü. Madem bu akıl başımda olacak mesele yok. Onların sualine cevap veririm diyor.

Peki, Ömer öyle dedi sende diyebilir misin? Ne zaman dersin? Yaşantın Ömer'in yaşantısına benzerse, Aklın, fikrin Ömer'in aklına, fikrine benzerse işte o zaman senin için de kolay, benim için de kolay. Ama yaşantın öyle değilse, düşüncen öyle değilse işte o zaman inan ki, sana da zor, bana da zor.

Allah kulunu şaşırtmaz kul,
Yolunu şaşırmışlarla bir
olup sapıtmadıkça

BİR TÜRLÜ

Gel incele de gör şaşkın halkın halini,
Zehir'e bal diye uzatmış gönül elini,
Dünya batağına candan bağlamış belini,
Yalancıktan Allah dediriyor dilini,
Söylesem bir türlü, sussam bir türlü

Kendini sanıyor ilmin âlim hocası,
İsyan tütüyor hal bu ki onun bacası,
Çoğu zaman isyanların plancısı,
Halkın görmediği yerde asilerden asi,
Söylesem bir türlü, sussam bir türlü

Dünyaya gelen, buluğa erene hayret,
Yalan dünyayı sırtına almaya ediyor gayret,
Onun için ömrü şer yolda bitiyor nihayet,
Aklının ucundan bile dilemiyor hidayet,
Söylesem bir türlü, sussam bir türlü

Ne derviş de, ne sofide kalmadı gönül huzuru.
Gün geçtikçe artıyor toplumun kusuru,
İsyankârların isyanı bütün fertlere ulaştı.
Bu isyan damlaları tââ ulemaya bulaştı.
Söylesem bir türlü, sussam bir türlü

Bir koyun misali oldu çoğu inanan
Şaşırıyor bu hale ayık olan insan,
Haksız olanlardan diliyorlar el aman,
Düşünün bu ahaliye hidayet eder mi Rahman?
Söylesem bir türlü, sussam bir türlü

HESABINI SİZ YAPIN

Nasıl başlayıp, nasıl anlatayım okura
İnsanların çoğu edep hayâdan çok fukara
Günden güne gider oldu kökten zarara
Feryat, figan düştü aklıselim olanlara
Hırsız hırsızlığından şeref duyuyor adeta
Zina karlar taç ediliyor çok cahil başa
Sokaklarda seksi görünmek sanki ibadet hâşâ
Öyle ki neslimiz tapınır oldu fuhşiyyata
Söz anlatmak ne kelime cinsellik alındı dile
On üç yaşında çocuk tecavüzden giriyor hapse
Altı, sekiz, on yaşında kızlar oldu tecavüz zede
İlim kalktı, insanlar saldırgan oldu aşikâr
Ne karı belli oluyor nede şeksiz zarar
Doğruyu biliyor bilmez değil haa…
Zarara bilerek gidiyor maskara
Sokaklarda evlerde bitmiyor kavga
On yaşında yâda elli yaşında baştanbaşa
Tiner çekip içki içiyor cahil fukara
Bazıları elinde esrar belde silah narada
Meyhaneyi, kumarhaneyi cennet sanıyor fukara
Ağzındaki kelam küfür Allah'a, Kitabullaha
O halde kıbleye dönüyor yine utanmaz fukara
Kimi sapık cinsiyetini beğenmez değişir
Merkep gibi rast gelen yerde tepişir
Parası çok mu ona nice sahte güzel yanaşır
Yirmi birinci asrın başı fuhşiyatın zirvesinde
Unuttuğum çok şey var ki hesabını siz yapın…

NE DEMELİ BİLMEM Kİ

Öyle bir hal aldı ki ahali,
Caddesi, sokağı oldu belalı,
Cahiller geziyor cilalı,
Ne demeli böyle nesil'e bilmem ki!

Ne söylesem çarpılıyor yüzüme,
Bir ateştir düştü yanar özüme,
Hakaret olur doğru olan sözüme,
Ne demeli böyle nesil'e bilmem ki!

Manen bozulmuş gönül bağları,
Yok, olmuş ahvaline ağları,
Kendi kendini uçuruyor zavallı.
Ne demeli böyle nesil'e bilmem ki!

Ateş içinde oynar deli misali,
Ebediyetini kaybetmiş ahali
Ahvali bilen neferler özden yaralı,
Ne demeli böyle nesil'e bilmem ki!

Öyle cahil ki rüzgârı gitmez başından,
Öyle hadsiz ki hiç utanmıyor yaşından,
Bela eksik olmuyor böyle neslin başından,
Ne demeli böyle nesil'e bilmem ki!

Halil İbrahim der sözün tutmazlar.
Nefsin havasından geçmezler.
Hile, isyana, fuhşiyyata doymazlar.
Ne demeli böyle nesil'e bilmem!

İMANIN SIHHATİ

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُوْلَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ

جَزَاؤُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

رَّضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ

Beyine – 98 / 7 – 8 – ve meali

İman edip (inancının gereği) salih amel işleyenler işte onlar yaratıkların en iyileridir. 7

Onların Rableri katında ki mükâfatı, içinde temelli ve sonsuz kalacakları, içinden ırmaklar akan Adn cennetleridir. Allah onlardan razıdır. Onlarda Allah'dan razıdır. 8

İmanın sıhhatini nasıl anlayacağız?

İmanın sıhhatini anlamak için önce imanı anlamak lazım.

İman neydi? İman Allah-u Tealanın varlığına, birliğine ve iman esaslarına, Peygamberimizin ve bütün peygamberlerin Allah tarafından görevlendirildiğine kitapların hak olduğuna, ölüp de dirilmeye, hayır ve şerrin hak olduğuna şeksiz şüphesiz inanmaktı.

Yani birilerini memnun etmek için değil de, birileri beni imanlı görsün düşüncesiyle gibi değil de yarın mahşer meydanında kendimizi

sıkıntılardan kurtarmak için. Allah-u Tealanın istediği gibi bir imana sahip alarak dünya da ve ahirette huzura kavuşmak.

İmanın sıhhati de Allah-u Tealanın bizden inanmamızı nasıl istiyorsa o yönde inanmak ve gayret etme ahlakına, düşüncesine, gayretine biz sıhhatli bir iman diyoruz.

Aynı şekilde Rasulullah Efendimizin tarif ettiği gibi ashabın yaşayış şekli gibi inanma arzusunda olmak.

Aksine, ashabın yaşadığı hayatı beğenmeyen, Peygamberimizin uyguladığı İslam'ı acabalara düşüp bahaneler uydurarak onlara hata bulan bir insanın imanında sıhhat var diyemeyiz. Onların imanına güzel bir iman diyemeyiz. Şüpheli bir iman deriz. Şüpheli bir imanda kulu cennete götürmeye yetmez. Tam aksine cehenneme götürür.

Demek ki bizim imanımızın sıhhati; Kur'an-ı Kerim ahlakına, hadis-i şerif ahlakına uygun olan bir hale gelmeliyiz ki biz ona sıhhatli iman yani kulu dünyada huzura kavuşturan ahirette de dardan kurtaran kabir azabından, cehennem azabından kurtaran ilahi bir gücün, sermayenin kurtuluşun vesilesi, sembolü olan, iman sıhhatli bir imandır. Öyle bir imana sıhhatli iman diyebiliriz.

Aksi halde imanımız ayetlere ters inanma şeklimiz ayetlere ters ise Peygamberimizin sözlerine, hadis-i şeriflere ters ise toplumu memnun etmeye yönelik ise öyle bir imana sıhhatli bir iman denmez şüpheli bir iman denir. Nefsin istediği bir inanma şekli olur ki; tasavvufta biz buna nefsini ilah edinmek diyoruz.

Öyleyse biz imanın sıhhatini niçin öğreniyoruz? İmanı şüphelerden kurtarıp Allahın ve Resulünün istediği doğrultuda bir amele, bir niyete, düşünceye, istikamete sahip olmak amacıyla biz imanın sıhhatini, şartlarını, esaslarını, usullerini öğrenmeye yöneliyoruz.

İşte böyle okunan ilimden de kemal doğar. Cenab-ı Hak razı olur, Rasulullah Efendimizin şefaati olur, Evliyaullahın himmeti olur.

Evliyaullah tan söz etmişken hatırlatalım. Evliyaullahın himmeti boş gönle olmaz. Evliyaullahın himmeti halis niyetli kulların niyetinin mahsulü olan gönüllere nazarı olur, pazarı olur. Onun için tarikat-ı âliye ye gelen çoğu kardeşlerimizin bazıları tarikatın hakikatine erişir. Marifetin hakikatlerine erişir. Muhabbet kapıları kendisine açılır.

Bir bakarsınız zahiri ilmi olmasa da Allah-u Teâlâ onu ilimle doldurmuş kitaba ve sünnete muhalif kelamı olmaz.

İşte bu insanın gönlü saf, temiz. İnancını rızaya yöneltmiş Cenab-ı Hakta razı olduğu duyguları ona ihsan etmiş, duyguları yani o kişinin gönlü bir çeşme misali iman bağlarını suluyor.

Onunla beraber olan insanlar, şeriatın, tarikatın, marifet ve hakikatin bazı güzelliklerine erişiyorlar.

Daha doğrusu onunla imanlar sıhhate erişiyor. Sıhhatli bir iman, kâmil bir iman, olgun bir iman taşıyanlar da Allah-u Tealanın erlerinden oluyorlar.

Ama bazıları da geliyor tarikat-ı âliye de bazı güzelliklere, muhabbete, hikmete erişemiyor.

Neden? Çünkü niyeti, gayreti, imanı Allah ve Resulünün istediği istikamete yöneltemiyor. Ve kendi duygularını hakka yönlendiremeyenler kısmen nefsin tuzağına düştükleri için maddi ve manevi yol almış olanları suçlarlar.

Ve onların ömürleri başkalarını suçlamakla geçer, bazıları bu gerçeğin farkına varırlar ama bazıları bu acı gerçeği hiçbir zaman fark edemezler ve fark edemedikleri için de hiç bir zaman insafa gelmezler.

İmanın sıhhatinin diğer adına Kur-an ahlakı diyoruz. İman ahlakı, İslam ahlakı, Kuran ahlakı Biz buna her ne kadar imanın sıhhati desek de esasen işin temelinde yatan Kuran ahlakıdır.

Zaten Kur-an-sız bir iman düşünülemez. Kuransız bir İslam düşünülemez, Rasulullahsız bir İslam düşünülemez. Rasulullahsız bir iman ve olgunluk düşünülemez.

Onun için demek ki bizim imanımızın dereceleri neye bağlıymış? Niyetimizin, ahlakımızın Kuran ahlakına uygun olmasına bağlıymış.

Aksi halde farkında olarak yâda olmayarak yaptığımız amelde zayi olur. İmanımızda zayi olma derecesine düşebilir.

Onun için büyüklerimiz buyuruyor ki; Bir insan bir günde bin defa kâfir olur, bin defa müslüman olur.

Devamlı müslüman kalabilmek için dilinizden "La ilahe illallah" kelimetullahını düşürmeyiniz.

Onun için Nakşî tarikatında dervişleri zikre "Allah" lafzıyla başlarlar "La ilahe illallah" ile ömrünü tamamlarlar.

Dervişlere ilk verilen ders Nakşî tarikatında lafza-i celal'dir. Yani "Allah" ismi Allah-u Tealanın esması çekilir.

Belli bir müddet, belli latayıflarda bu çekildikten sonra ona tevhit telkin edilir.

Tevhitte onunla ömür boyu gider. Yani onu kabre kadar götürecek olan "La ilahe illallah" kelimetullahıdır.

Yani tarikat büyükleri Allaha yakın kullar dervişlerini, kendine tabi olanlarını devamlı imanlı, devamlı ihlâslı, devamlı itikatlı ve devamlı Allaha yakın duygularında Allah, sözlerinde Allah, duygularında gücünde, kuvvetinde Allahtan başka kuvvetin olmadığını bilinç ve gayreti içerisinde ikrarı içerisinde ömrünü tamam ettiriyorlar.

Demek ki tarikat ehlinin diğer bir görevi de insanın bünyesinde ahlakındaki çürük imanları sağlamlaştırma, kemale erdirme efendim imanı hastalıktan kurtarıp sıhhatli bir imana sahip olma gayretleriymiş. Ehlullahın verdiği gayretten, savaştan, mücadeleden biri de imanı kurtarma savaşıymış.

Evet dedik ki zahiri manada kitaplar yazılıyor. Fakat geçmişte Ehlullahımız, bizim erenler büyükleri kitaplar yazmışlar. Her kapıdan sırlar vermişler. Fakat biri gelmiş o kitapları elimizden almış yazılarımız değiştirilmiş. Biz o kitaplara yabancı kaldık. Bugün

inşallah o büyüklerimizin murat ettiği o güzellikleri bizde dervişlere taşımayı murat ediyoruz. Rabbim nasip eder inşallah. Ümmet-i Muhammedin uyanmasına vesile kılar. Biz kelamımızla, sohbetimizle gerekse kitaplarımızla şeriat kapısından gireceğiz tarikat, marifet, hakikat kapılarının güzelliklerini idrak edeceğiz. Ehline anlatacağız. Yine şeriat kapısında bekçi kalmaya devam edeceğiz.

Tabi şunları da söyleyelim. Yunus Emre mübarek söylemiş. Allah şefaatlerine nail eylesin.

Şeriat, tarikat yoldur varana,
Marifet, hakikat andan içeru,
Süleyman kuşdili bilir dediler,
Süleyman var Süleyman'dan içeru

İşte şeriat, tarikat yolculuğunda o Süleyman'ın içinde Süleyman'ı Süleyman yapan, Süleyman'a mührü veren ilahi kudretlerin duygularda yaşama sevdasının, ilminin, ihlasının, itikadının daha doğrusu Allah aşkının adına marifet, hakikat deniyor.

Şeriat, tarikat yolculuktur. Neye? Marifete. Marifet nedir? Bilmek. Gerçek hakikatleri idrak etmek, bilmek, anlamaktır.

İşte marifet ve hakikat duygularda Allah'a ve Resulüne hakikatlere karşı duyulan gerçeğin, huzurun, muhabbetin adına marifet, hakikat denir.

Marifet ve hakikat da ne ile paylaşılır? Kelamla paylaşılmaz. Selamla paylaşılmaz. Marifet, hakikat duygularda aynı derecede, aynı gayede, aynı seviyede, aynı anlayışta olan insanların Allah aşkını, Allah davasını, İslam davasını duygularında paylaşırlar.

Ve bunun adına da Allah derdi denir. Allah aşkı denir, lütuf denir, ihsan denir, hidayet denir, hikmet denir. Bunun içinde her şey vardır.

Onun için zahiri gözle, marifeti, hakikati tanıtmak, anlatmak pek mümkün değil. Anlatanlar anlatır. Kitaplarda yazılandan anlatır. Fakat marifeti, hakikati duygularında tatmayan insanlar sadece büyüklerin söylediği kelamlarla diğer insanlara bilgi vermeye çalışırlar, (eğer sözleri kendi nefislerine mal etmiyorlarsa) O da ayrı bir vazifedir.

Ona da bir şey demiyorum. Ama söylenenleri idrak etmek, duygularda yaşayabilmek ehlinin işidir. Ehlullahı gerçekten sevenlerin işidir. Cenab-ı hak sevenlerden, yaşayanlardan, yaşatanlardan eylesin.

İmanın sıhhatini bozan durumlar var. Efendim imanı hasta eden, imanı Allah rızasından düşüren durumlar var. Bunları da idrak edip bilmek lazım gelir.

Bir insan imanın sıhhatini nasıl kaybeder?

En basit örnekler vereyim. **Mesela hasetlik hastalığı imanın sıhhatini tamamen kaybeden bir mikroptur.**

Mesela aynı okulda talebe olan bir öğrenci veya aynı tarikatta derviş olan iki dervişten biri yolculuğa çıkan yolcu veya ticaret yapan bir esnaf hangi konuda düşünürseniz düşünün şu insan çok aldı ben alamadım, şu kazandı ben kazanamadım duyguları hasetlik duygularıdır. Nefsanî duygulardır ve nefsanî isteklerdir.

Kim bu gibi duygulara kapılırda diğer insanın aldığı maddi ve manevi güzellikleri hasetlenir yok etmeye çalışırsa işte bu imanını tahrip eden, imanı yok etmeye yönelik bir felakettir. İmanda ki sıhhati, cevheri, o güzelliği tahrip eder. Sadece imanın adı kalır. Görüyor musunuz?

Diğer tarafta, **dedikodular, gıybetler insanın amelini bitirir. Hasetlik, fesatlık insandaki imanı bitirir.** Amelinizi bitirirsiniz tövbe eder, gayret ederek belki tekrar ameli kazanırsınız. Ama imanı tahrip eden bir insan imanı tahrip ettiğini bilmediği için idrak edemediği için kendisini iyi bir imana sahip olduğunu zannettiği için o imanı kurtarma çabasına da düşmez. Felaketin eşiğinden de imanı kurtarma şansına sahip olamaz.

İnsan bedeninin hasta olup iyileştiği gibi imanda bir beden gibidir. O imanı iyi korumak lazım. Hasetlikten, fesatlıktan, riyakârlıktan, edepsizlikten, hayâsızlıktan imanı iyi korumak lazım gelir.

Eğer imana bir edepsizlik hastalığı, riya hastalığı, gurur hastalığı, kibir hastalığı imana işlerse tıpkı tahtaya giren, ağaca giren bir kurt misali gibi olur. Nasıl ki ufacık bir tahta kurdu kocaman ağacı kemirip her tarafını çürütüyor, toza çeviriyorsa imanı da yukarıda saydığımız hastalıklar bir toz misali işe yaramaz bir hale getirir.

Ama toplum onu güzel görür. Toplum onu şen şakrak görebilir. Toplum onu faydalı bir insan olarak görebilir. Ama içi âleminde viran olmuş gibi bitmiştir.

Anadolu'da büyük ağaçlar vardır. Ayakta durur asırlık ağaçtır. Onun içine kurtlar, böcekler girmiştir. Ağacın içini oymuştur. Ağacın içi olduğu gibi boştur. Ama dışında sadece bir el kalınlığında kabuğu vardır.

Aynen onun gibi gururla, kibirle, hasetlikle, fesatlıkla tahrip edilen bir imanın sahibi olan insan aynen o içi kurtlarla, böceklerle boşaltılmış bir ağaca benzer. Öyleyse bedenin hastalığını anlayıp doktora koştuğumuz gibi hasta olan imanı da idrak edip tedavi ettirme yönüne, yoluna gitmezsek işte o iman bizi ahirette kurtaramaz.

İmanı şüphelerden, zararlı şeylerden kurtarmanın yolu imanını kurtarmış, ihlâsı düzelmiş, itikat sahibi insanları arkadaş edinmektir.

Eğer edepsizle arkadaş olursanız imanın sıhhati bozulur. Hayâsızla arkadaşlık yaparsanız imanın sıhhati bozulur. Zaten Cenab-ı Hak Nisa suresinin yüz kırkıncı ayetinde de buyuruyor; kötü konuşan bir topluluk görürseniz onlarla oturmayın. Neden? İmanınız tahrip olur, sizde onlar gibi münafıklar gibi hasta olursunuz. Allah münafık ve kâfirleri cehennemde toplayacaktır buyuruyor. Sizde onlarla olursanız sizi de onlardan ayırmaz.

Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini veya alaya alındığını işittiğinizde, onlar başka bir söze geçmedikçe onlarla bir arada oturmayın. Doğrusu Allah münafıkları ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır.

Nisa – 4 / 140

Demek ki kötü konuşanlar sizin dilinizdeki kelamı bozduğu gibi imanınızı da bozabiliyormuş. Ağzı (kelamı) bozulanın imanı da bozuluyor, ağzı bozulanın ihlâsı da bozuluyor.

Rasulullah (s.a.v) Efendimiz buyuruyor ki;

İnsan dilini terbiye ederse bütün azalarını terbiye etmiş gibi olur.

Dil terbiyesi o kadar önemli. İman cephesinde de önemli, amel cephesinde de önemli, ihlâs cephesinde, itikat cephesinde yani cihat cephesinde her cephede dili terbiye etmek o denli önemlidir.

Allah muhafaza ağzınızdan Hakkın rızasına uymayan bir kelam imanı yok edebilir. Olur mu? Olur, olur, niye olmasın? Bir cümle ile siz iman sahibi oluyorsunuz. Hiç imanı olmayan bir insan bir cümle ile yani **"Eşhedü enla ilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden abdühü ve rasulüh"** kelimetullahı ile iman sahibi oluyor.

Bir cümleyle de imanı kaybediyor. Bu kadar basit kardeşim. Ne ile kaybediyor? Ağzından çıkan bir kelime ile. Bir kelimeyle duygulara inen iman bir kelimeyle duygulardaki rahmeti lanetle kirletiyor duygularda ki iman cevherini yok ediyor.

İman sahibi kardeşim bu cephede çok anlayışlı olmalı. Özelikle dilini terbiye etmeli.

Demek ki; imanı hastalıktan kurtarmanın metotlarının en değerlisi, dili yalandan, gıybetten dili çirkin sözden kurtarmakmış.

Dili çirkin sözden uzaklaştırdınız mı bütün bedeni kurtarmış oluyorsunuz. Bunun adına tasavvufta ne deniyor? Dile mühür vurmak deniyor.

Siz dilinize dünyada kötülüğe karşı mühür vurursanız ahirette de o dile mühür vurulmaz, konuşur. Onun için bakın yine tarikat-ı âliyeden örnek vereyim.

Yine Nakşî tarikatında dervişlere ders tarif edilince büyüklerimiz diyorlar ki; dilini damağına yapıştırıp boğazında küçük dilinle kalbine Allah dedireceksin.

Yani bu dil yalanı da söylüyor doğruyu da o dile dur diyeceksin, o dili susturacaksın. Boğazında küçük dilinle kalbin beraber çalışıyor.

O dil Allah derse kalbin de Allah diyor. Ama bu büyük dilimiz bağımsız. Allah-u Teâlâ ona konuşmak için hüccet vermiş.

Öyleyse sizde onu iyiliklerle konuşturacaksınız kötülüklere karşı mühürleyeceksiniz. İşte Allah demenin gayesi de bu. Özü de bu, sözü de, bu yolu da bu, erkânı da bu, amacı da bu.

Yani Allah demenin amacı Allahın razı olmadığı kelamı dile söyletmemek. Allahın razı olmadığı yerlerde ve kişilerle olmamaktır. Amaç, gaye bu,

İmanı korumanın diğer bir usulü de devamlı zikir. İmanı hastalıktan kurtarmanın usullerinden biri de daimi zikir.

Öyle sohbetten sohbete değil, sadece bir dersten derse değil daimi zikir.

Yine Tarik-i Nakşî'den şunu söylerler büyüklerimiz; Bir insanın imanı kemale eriştirmesi için şunlar lazım; devamı zikir, devamı sohbet, devamı sünnet, seyri sülük, zikrullah ile kaimdir. Daimi zikir.

Zikirle dil terbiye ediliyor, sohbetlerle iman terbiye ediliyor, iman hastalıktan kurtarılıyor bilgi veriliyor. Sünnet ile de ahlak güzelleşiyor. Seyri sülük dediğimiz insan duyguları da Allah-u Tealanın habibinin ahlakıyla düşünme özelliğini veriyor. O özellikte kulu Allah'a kul ediyor. İmanı Hakkın razı olduğu bir sıfata, şekle getiriyor.

Tabi imanın sıhhatinin diğer bir şubesi de normal hayatta, genişte veya böyle bir müşkülümüz oldu daraldık Cenab-ı Hakka dua ediyoruz, niyaz ediyoruz, yalvarıyoruz bir ümidimiz var.

Nasıl böyle, namazda huzur içerisinde, huşu içerisinde Hakka teveccüh edebiliyorsak Peygamberimize teveccüh edebiliyorsak veya derviş isek şeyhimize teveccüh edebiliyorsak düşmanla karşılaştığımızda da aynı şekilde teveccühümüz varsa işte o iman kâmil bir imandır.

Tabi yeri gelmişken şu yaşadığım hadiseyi anlatırsam inşallah diğer kardeşlerimize faydası olur, ışık olur, cesaret olur. İmanlarında bir hakikat nuru tecelli eder inşallah.

1980 / 12 Eylülden önce 1 Mayısta bir sohbet ettim. Oradan çıktım eve geliyorum. Yürüyorum gece yarısı saat bir, bir buçuk civarında. Yolumu kesti bir takım sarhoşlar, berduşlar, arabalarının içinden küfür edip, bağırıyorlar seni öldüreceğiz falan edeceğiz.

Tabi can taşıyorsunuz bana da o anda biraz ürperti geldi, korku geldi. Sonra gönlümden bir hal zuhur etti.

Hani sen Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin diyordun ya şimdi niçin korkuyorsun? Gönlümde böyle bir sedayı duydum. Sonra rahatladım bende hiçbir korku kalmadı ben öyle tefekküre daldım doğru. Sohbette beni yalnız bırakmayan piranlarım, sohbette beni yalnız bırakmayan Rabbim, Peygamberim burada da yalnız bırakmaz ben bu gibi inanç ve düşünce içerisindeyim. Hiçbir şey yapmadım. Yapacak durumum yoktu onlar kalabalıklardı.

Ben o düşünce tefekkür içerisindeyken seni öldüreceğiz diye küfürler yağdıran o kalabalık insanlar araçlarına nasıl telaşla bindiklerini bir görseniz şaşırırsınız.

Tabi burada hemen şunu söyleyeyim tarikatlar içinde bir takım yaygaracılar var. Ben Allaha sığınırım palavra yapmadım, inşallah yapmam da.

Efendim oraya geldi falan geldi filan geldi. Diyerek palavra atanlar çoktur. Ben kimseyi göremedim.

Yok, kardeşim ben kimseyi görmedim. Ama iman görmeyi gerektirmez. Bu hakikati bilin. İman görmeyi gerektirmez, inanmayı gerektirir.

İyi bilin ki; Eğer oraya birileri gelmeseydi onlar telaşla kaçmazlardı. Onlar dövmeye geldikleri beni döverlerdi. Ama mutlaka gelenler oldu ki kaçtılar. Kim geldi? Vallahi bilmiyorum. Allah mı geldi, askerleri mi geldi, peygamberi mi gönderdi, askerler mi geldi, Evliyaullah mı geldi ama geldi.

Fakat dervişin ihlâsı şudur şeyhimin himmetiyle düşmanlar dağıldı. Bunun şeklini ben bilmiyorum.

Dikkat edin iman görmeyi değil inanmayı gerektirir.

Eğer görmeyi arzu ederseniz imanın sıhhatini bozarsınız. İmanınızdaki kemali kaybedersiniz. Çünkü iman görmek olsaydı Allah-u Teâlâ mutlaka gösterirdi. İman, gayba inanmayı gerektirir. İman, görmediği halde tasdiki gerektirir. İşte o zaman imanınız sıhhate erişir. O zaman hastalıklardan kurtarırsınız.

Hasta imanla sağlam yolculuk yapılmaz.

Hasta imanla marifetin tadı tadılmaz. Hasta imanla marifet bağı gezilmez, yokuştur, iniştir, uçurumdur. Sıhhatle gezilir o yollar. Hasta bir askeri tatbikata çıkarmazlar. Hatta ve hatta günümüzde hasta bir insanı hacca bile göndermiyorlar. Muayene ediyorlar belli yaştan sonra hastalığı olan hastaları hacca gitmeye müsaade etmiyorlar. Bu insan uçağa binmeye müsait değil diyorlar. Oradaki sıcağa tahammül etmeye müsait değil diyorlar.

Siz sıhhatsiz bir imanla, hasta bir imanla tarikat bağını, marifet bağını, hakikat bağını gezemezsiniz.

O bağlarda hastaların işi yoktur. O bağlarda ölülerin işi yoktur. Hastalık ölüme yol açar. Hasta olanlar o bağa girerse ölü olarak dönerler.

Tarikat insan bedenindeki imana sahip olan imanı hastalıklardan kurtarma mekânıdır, mektebidir tatbikat yapılır. Yani imanları kurtarmak için tarikatta tatbikat yapılır, eğitim yapılır.

Zahiri surette âlimlerin, şeriat ehlinin eğitimi başkadır. Tarikat ehlinin eğitimi biraz daha değişiktir. Şeriat ehli bilgi verdiği gibi tarikat ehli hem bilgi verir, hem de duygulara inmeyi kısmen başarır.

Nerede başarır? Doğruyu arayan gönüllerde imanını, kemale erdirme sevdasında olan ahlakını düzeltme sevdasında olan dervişlerin gönüllerinde o imanı kemale erdirme tatbikatı eğitimini yaptırırlar, yaparlar ve başarırlar.

Yani yine yetkiyi kimden alıyor? Yolcudan alıyor. Tatbikat yetkisini yolculuğa çıkan yolcu olan insandan alıyor.

Efendim imanın sıhhatinden söz ettik, hastalığından söz ettik. Ne zaman iman etmek ve ne zaman tövbe etmek insana bir fayda getirmez. İnsan hayatında yaşayışını nefsine göre yaşamış ölürken perdeleri açılınca yani gideceği yer kendine göründüğü andan sonra yapılan tövbe ve iman o kişinin asla işine yaramaz. O kişiden o iman kabul edilmez.

Hadis-i şerifte peygamberimiz buyuruyor ki;

Allah-u Teâlâ kulun tövbesini canı boğazına gelmedikçe yani ahiretteki yeri, makamı gösterilmediği müddetçe kabul eder. Buyuruyor.

Demek ki can boğaza geldiği anda perdeler açılıyormuş gideceği yer kişiye gösteriliyormuş. İşte o gideceği yer karanlık cehennem alevleri kendisine gösterildikten sonra ben Allaha ve peygamberine, kitaplara iman ettim demesi o insandan kabul edilmiyormuş.

Yine hadis-i şerifte Rasulullah Efendimiz buyuruyor ki;

Güneş battığı taraftan; yani batıdan doğduğu zaman tövbe ve iman kabul edilmez. Yani güneş doğudan değil de batıdan doğduğu zaman bu kıyamet alametidir. O zaman ne tövbeler kabul ediliyor nede o andaki iman.

Çünkü o ana kadar iman eden etti tövbe eden etti, amel eden etti, isyan eden etti, o andan sonra dünya hayatı bitmiştir ve kıyamet artık şeksiz şüphesiz vaat edilen kıyamet kopma anına gelmiştir. Bu andan sonra yapılan dualar, tövbeler, imanlar kabul değildir.

Demek ki bugün fırsat elimizde yarının ne olacağını bilmiyoruz. Demek ki bizim imanımız ne zaman sıhhatli oluyormuş? Fırsat elimizdeyken Allah-u Tealanın bize verdiği imkanı emredilen doğruda kullandığımız müddetçe imanımız sıhhatli ve bizi Allaha götürebilecek bir kabiliyete, güce sahip oluyormuş. Allah-u Teâlâ öyle bir imanı kemali cümle ümmet-i Muhammed'e ve bizlere nasip eylesin.

Tekrar ediyorum imanın en değerlisi gayba olan imandır. Gayba olan iman kulun gönlündeki, duygularındaki hastalıkları, mikropları kıran ilahi bir güçtür, kuvvettir. Unutmayın!

Yani mana hayatımızda gayba imanın rolü çok büyüktür. Böyle zahiri manada efendim kerametlere inanan şuna buna talip olan insanların imanı zayıftır. Ve bu konuda şeyhimiz Bünyamin Yıldırım Efendi Hazretleri buyururlardı ki;

Evliyalar kerametin çoğunu çürük dervişe gösterirler ki; imanları tazelensin de dost kapısından ayrılmasın.

İmanı sağlam olana keramet gerekmez. Çünkü sağlam bir iman sahibi o imanın sadakatiyle dostun her sözünde kerameti görür.

Dikkat ediniz! Çünkü Allah dostlarının hayatlarının büyük bölümü kerametti̇r, kemalattır. Neden? Çünkü onlar kitap okumuyor ki. Onlar yoktan okuyorlar.

Yağmurlar da yoktan yağıyor. Bakın bulutlar bulut dediğimiz varlık dumandan ibarettir. O dumanın içinde yani yoktan Cenab-ı Hak rahmeti yağdırıyor, Allah-u Teâlâ da onları yoktan okutuyor. Yoktan okutulan bir kelam ne oluyor? Baştan sona keramet oluyor.

Zaten sadık bir iman, sağlam bir iman bu hakikati gördüğü için keramete asla meyletmez. Ama hasta bir imanın sahibi kör olduğu için

bu hakikatleri göremez onlara da onların anladığı, gözünün göreceği bir şekilde keramet gösterirler ki Allah'ın rahmetinden ayrılmasınlar cemaat olarak o rahmet meclisinde ibadet meclisinde kalsınlar ve yoluna devam etsinler tehlikeye düşmesinler gayretiyle Allah dostları bazı çürük dervişlere keramet gösterirler.

Peki, sağlam dervişler keramet görmesin mi? Elbette ki; onlara kerametin güzelini gösterirler.

Öyle güzelini gösterirler ki nedir o güzeli? Biliyor musunuz? İhlâs ehline gösterilen en güzel keramet bir dervişin hatasını haber vermektir.

Yine kendi hayatımda bir örnek vereyim bu konu için.

Efendim ben hep çalıştığım için biraz namazlarımı acele kılmak bende alışkanlık haline gelmişti.

Gece ve teheccüt namazlarında biraz daha acele ediyordum. Salli ve bariki okuyup çoğu zaman Rabbena Atina ve firliyi okumuyordum.

Bu hal elimde olmayarak, istemeyerek diğer vakitlere de yansıdı.

Bir gün Bünyamin Yıldırım Hazretlerini ziyarete gittiğimde evde ikinci bir kişi yoktu. Bir şeyhim Bünyamin Yıldırım Hazretleri birde ben vardım.

Biraz birkaç kelamdan sonra buyurdu ki; Namazları kıldıktan sonra Salliyi- bariyi okuyup selam vermeyeceksin Halil ağa. Rabbena Atina firliyi de okuyacaksın dedi. Görüyor musunuz?

İşte bir insan için kerametin güzeli odur. Talibinin bir ayıbını haber vermek ve düzeltmektir. Yani o yanlıştan kurtarmak kerametlerin en güzelidir. Maneviyat arzulayanlar için.

Ama bir gaflet ehlinin ayıbını haber verirseniz size düşman olur. Fakat yolcunun bir hatasını haber verirseniz o haber veren eli öper. Çünkü hata ile dost yüze gülmez.

Çünkü onun gözü Hak rızasında olduğu için hakikati haber veren dile de saygı duyar eli de öper. Çünkü hak tecelli etmiş konuşmuştur. Buna benzer hadiseler. Örneğini siz çoğaltabilirsiniz.

İmanın son nefeste can boğaza geldikten sonra kabul edilmeyeceğini haber verirken bütün İslam âlimleri Firavunun son nefesini haber verirler. Allah-u Teâlâ bildiriyor, Peygamberimiz bunu haber veriyor.

Hatta ayet-i kerimede Cenab-ı

آلآنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ (91)

فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ

كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ عَنْ آيَاتِنَا لَغَافِلُونَ (92)

Yunus - 10 / 90- 91- 92 – ve meali

“Biz Firavunun cesedini çürütmeyeceğiz onu hikmetimizle yükseğe çıkaracağız” buyuruyor. **İbret vesikası olarak onu yükseğe çıkaracağız.**

Firavun boğulacağı anda; “İsrail oğullarının inandığı tanrıdan başka tanrı olmadığına inandım, artık ben ona teslim olanlardanım” dedi.

Ona şimdi mi inandın? “Daha önce başkaldırmış ve bozgunculuk etmiştin” dendi.

Senden sonrakilere ibret olması için sadece senin cesedini koruyacağız (çürütmeyeceğiz) dedik. Doğrusu insanların çoğu ayetlerimizden habersizdir.

Bugün müzede duruyor buldular Firavunun cesedini. Hem de çürümemiş mumyalı olarak Firavun secdeye kapanmış ama Allah-u Teâlâ secdesini kabul etmiyor. Ben Firavun ve Musa’nın Rabbisine inandım diyor ama Allah imanını kabul etmiyor. Niye?

Çünkü can boğaza geldi ona cehennem göründü. Görününce ben Musa'nın Rabbine iman ettim dedi ama Allah imanını kabul etmedi.

Allahın vaadi haktır o vaadinden dönmez. Benim ki kabul olmaz mı? Olmaz kusura bakma. Sende Allahın kulusun Firavunda, Allahın kulu, Nemrut da Allahın kulu. Sende bir Nemrut olabilirsin bende bir Nemrut olabilirim ama senin benim vazifemiz Nemrut olmak değil Firavun olmak değil. Vazifemiz Hz. Ebu Bekir Sıddık olamasak da onun gibi olmaya çalışmak. Hz. Ömer olamasak da onun gibi olmaya çalışmak. Yani Allaha kul olmak vazifemizdir.

Ama Firavun olmaya çalışanlar Firavun oluyor, Nemrut olmaya çalışanlar Nemrut oluyor, en azından Nemrut gibi oluyor.

Ebu Bekir, Ömer, Osman gibi olmaya çalışan da onlar gibi oluyor elhamdülillah. Allah-u Teâlâ her kapıyı açmış. Ama bizim vazifemiz Allahın sevdiklerine benzemek, Allahın razı olduğu bir safa geçmek için bir sınıfa, bir imana sahip olmak için Allahın sevdiklerine benzemek vazifemizdir.

Efendim tabi birde imanın bütünlüğünü korumak var. İmanın bütünlüğü ne demek? Şöyle diyelim Kur'an-ı Kerimin tamamına, Kur'an-ı Kerim derken şöyle anlayın inanın hani toplumumuzda her insan Kur'an-ı Kerimin her ayetini ayrı, ayrı bilemez, her emrini de ayrı, ayrı bilemez.

Öyleyse biz Kur'an-ı Kerim derken şöyle düşünmeliyiz şöyle anlamalıyız. Biz Allah-u Tealanın emrinden bildiğimiz veya bilemediğimiz bütün emirlerine kalben inanıyoruz ve tasdik ediyoruz anlayışı imanın bütünlüğünü teşkil eder.

Cenab-ı Hak da Kur'an-ı Kerimde Bakara suresinin seksen beşinci ayet-i kerimesinde buyuruyor "siz Kur'an-ı Kerimin bir kısmına inanıyorsunuz bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?" Buyuruyor.

Siz kitabın (Kur-an-ın) bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı) ediyorsunuz? Aranızda böyle yapanın cezası ancak dünya hayatında rezil

olmaktır. Ahiret gününde de azabın en şiddetlisine onlar uğratılırlar. Allah yaptıklarınızdan habersiz değildir. Bakara -2 / 85

Yani Allah-u Tealanın emirlerinin hakikatlerinin bir kısmını işinize gelen bir kısmını alıyorsunuz inanıyorsunuz işinize gelmeyen meselelere, emirlere inanmıyor musunuz? Veya neden inanmıyorsunuz?

Hâlbuki Allah sizin imanınızı hükmüne rıza ile ölçüyor. Bakın imanın ölçüsü neymiş? Allahın hükmüne razı olmakmış. Allah-u Tealanın hükmüne razı olmayan bilerek veya bilmeyerek Allah ın hükmüne razı olmayan insanların imanının sıhhatinden söz edilemez.

Bilmeyerek olmaz mı? Olmaz. Niye? Bilmesen de o bilmediğin şeyi Allah senden istiyorsa ona iman etmen inanman gerekiyor.

Demin söyledim ya Kur'an-ı Kerimin hepsini bilmiyoruz, hafız değiliz. Her ayetine muhatap değiliz bilemiyoruz ama her ayetinin hak olduğuna inanmak mecburiyetinde olduğumuz gibi Allah-u Tealanın her emrinin bilsek de bilmesek de yaşasak da yaşayamasak da hak olduğuna, insanların faydası olduğuna ve yaşanması gereken zorunluluk olduğuna iman etmek ahlakı, düşüncesi imanın bütünlüğünü ve sıhhatini korumak, muhafaza etmektir. Bu şekilde anlamak gerekir.

Yoksa ben şunu bilmiyorum ben ondan sorumlu değilim beni ondan Allah hesaba çekmez gibi düşünceler imana muhaliftir. İmanı zedeleyen, imanı tahrip eden yok etme derecesine düşüren tehlikelerdir, felaketlerdir. Sakın ha siz böyle bir dalalete düşmeyin.

Zaten kasten bir kişi bilerek Allah-u Tealanın emir buyurduğu bir farzı bir emri bilerek buda olmasa da olur gibi düşüncesi o insanı zaten katiyen dinden çıkarır.

Olmasa ne olurdu olmasa daha iyi olurdu yani bu biraz benim aklıma ters gibi duygular zaten bir insanı kâfir etmeye yeter.

Yani bilmeyerek yapılan imana muhalif düşünceler de imanın sıhhatini bozuyor kişinin imanını yok etme derecisine getiriyor.

Çünkü her müslüman imanını korumakla görevlidir. Her müslüman ben iman sahibiyim diyen o imanını korumakla görevlidir. Nasıl ki bir malınızı koruyorsunuz, nasıl evlat size bir emanet verilmiş onu canınızdan aziz koruyorsunuz iman evlattan da değerlidir, anadan babadan da değerlidir.

İman candan da değerlidir. Canınız nasıl olsa çıkacaktır, dikkat ediniz! Can nasıl olsa çıkacaktır ama imansız bir canı taşımak cehennem azabında yaşamak gibidir.

Ama imanlı bir canı taşımak mecburiyetindeyiz, yani canı taşıyacaksak imanla taşımaya çalışmalıyız. İman emanetini canımızdan aziz bilmeliyiz. Ona hiçbir şekilde zarar getirmemeye gayret etmek her müslümanın görevidir.

Ona zeval getirmemek her müslümanın görevidir. Her iman sahibiyim diyenin en önemli vazifesidir. İmanın yoksa dünyada yaşaman bir felakettir. O zaman dünyanın altı üstünden hayırlıdır.

Neden? Çünkü daha az yanarsın. Dünyanın altında olursan daha az yanarsın. Ama imansız dünya üzerinde yaşarsan cehennemdeki yerin daha derinleşir. Ateşin daha hararetli olur.

Birde imanı şüphelerden korumak hususuna bakıyoruz. İmanı şüphelerden koruyabilmenin temel kaidesi temel hedefi Cenab-ı Hakkın Kur'an-ı Kerimde verdiği haberlerin Peygamberimizin verdiği haberlerin doğruluğuna şüphesiz teslim olmak, inanmaktır.

Mesela Kur'an-ı Kerimde Adem (a.s.) dan, İbrahim (a.s.) dan, Musa (a.s.) dan peygamberler zincirinden bahsedilir. Bu peygamberlerden herhangi birisi acaba gelmiş mi yaşamış mı gibi düşünmek imanı mahveder, yok eder. Şüphe imanı ortadan kaldırıyor. Ve bilmeden ayeti inkâra gitmiş oluyor insan.

Bugün şüphe eden yarın o şüpheyi tasdike mahkûm oluyor. Çünkü **Şüpheli gönülde nefis şiddetleniyor, kuvvetleniyor. Nefis kuvvetlenince şeytan peşinen hükmediyor. Nefsin ve şeytanın hükmü darbesi altında kalan bir imanda iflas ediyor.**

Onun için "şüpheli gönül cennete gitmez" buyurur büyüklerimiz.

Demek ki insanın duygularındaki vesveselerin kaynağı şüpheymiş.

Şüphe, imanı tahrip eden bir hastalıktır.

Şüphe şeytanı güçlendiren bir silah, Şüphe şeytanın yemliğidir, kuvvetidir.

O şüpheyi tasdik etmek de imanı iflasa götüren felakettir. Öyleyse şüpheden sakının.

Bir insan imanını, kalbini, gönlünü vesveselerden kurtarmak için imanın itirazsız bir şekilde Cenab-ı Hakkın ve resulünün verdiği haberlere kesintisiz şüphesiz inanması gerekiyor.

Tasdik eden bir kalbe sahip olması gerekiyor. Acaba dedik mi acabanın içinde ne var? Şüphe var. Acaba öyle mi dedik mi; hemen ikincisi şeytan ve nefis devreye giriyor üçüncü oluyor görüyor musun?

Nefis ve şeytan biri şüphe, ikincisi nefis ve şeytan içinde gücünü birleştirdi, iman boynunu eğdi o da sırtına bindi imanı esir etti yani imanda iflas etti.

Onun için şüphe imandaki tehlikenin, felaketin bir örneğidir, bir adıdır diyelim. Bu şüpheyi kaldırmadan da imanı kemale erdirmek, imana sahip olmak şansımız pek yok.

Kesinlikle imana şüphe getirmek, amele şüphe getirmek imanı inkâra zorlatır.

Örneğin namaz kıldık abdest aldık acaba abdestim oldu mu? Sana ne kardeşim. Sen abdest aldıysan abdestin sevabını sana verecek olan Allah değil mi? Sen Allah mı oldun onun yerine karar veriyorsun? Sana ne. Bırak da o kararı Allah versin.

Namaz kılıyorsun namazın acaba oldu mu? Sana ne be, kardeşim senin vazifen namazı kılmak. Kabul etme vazifesi Allaha aittir. Sen kulluğunu yap ama Allahın terazisinden, adaletinden endişeye düşme.

O kararı Allaha bırak Sana ne. Niye endişeye düşüyorsun? O endişenin sahibini de tasdik etme.

Kim o endişenin sahibi?

Acaba diyen insan duygularında varlığını gizlemiş olan nefisten başka bir şey değildir. Acabalara cevap vermeyin. Acabaya yer yok. Acabalar şüphedir. Nefsin size konuşturduğu ilk sözcüktür.

Yâda nefis size bir tuzak kuracağı zaman ilk sözü acabadır. Hani bütün bulmacalarda sorarlar telefonda konuşulan ilk söz. Alo diyorlar ya! İşte öyle.

Demek ki nefsin insana oynayacağı ilk oyunun sözcüğü neymiş? Acaba oldu mu? Acaba kabul oldu mu? Onu Allaha bırak. Allah kendisine yapılan hiçbir ibadeti reddetmez. Yapılan iyilikleri asla reddetmez. Şerleri de cezasız bırakmaz. Şerden vazgeçip tövbe edenler müstesna.

Cenab-ı Hak şüpheden uzak bir imanı bizlere Hucurat suresinin on beşinci ayet-i kerimesinde izah ediyor.

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا

وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُوْلَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ

Hucurat- 49 / 15-ve meali

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allaha ve resulüne iman ettikten sonra şüpheye düşmeyen Allah yolunda canlarıyla mallarıyla savaşanlardır. İşte onlar imanlarında sadık(doğru ve doğru sözlü) olanların taa kendileridir."

Savaş dahi olsa kolay ve zor şartlarda dahi olsa imanından şüphe etmiyorlar. Ya bunlar bizi öldürürse ne olacak demiyorlar. Şüphesi yok ölürse cennete gidecek.

Hiç bir şüphe yok. Kalırsa İslam'ın şerefiyle şereflenecek, ölürse şehid olacak. Hiçbir şüphe yok zarar yok.

Yani bedene gelecek bir zararı zarar saymıyor. Malına gelecek bir zararı zarar saymıyor. Evladına gelecek bir zararı zarar saymıyor.

Sadece onların zarar gördüğü bir şey var. İman hakikatine ermişlerin zarar saydığı bir şey var. İmanına gelecek zararı, zarar sayıyorlar. Onun haricinde hiçbir şeyi zarar saymıyorlar. Görüyor musunuz imanı? Cenab-ı Hak öyle imanı cümle ümmet-i Muhammed'e ve bizlere nasip eylesin.

İmanın sıhhati konusunda yine şüpheye düşmemek dedik. Kur'an-ı Kerimde Cenab-ı hak buyuruyor ki;

وَلاَ تَيْأَسُو مِن رَّوْحِ اللّهِ ا إِنَّهُ لاَ يَيْأَسُ مِن رَّوْحِ اللّهِ إِلاَّ الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

Yusuf – 12 / 87

"Hakikat şu ki kâfirler topluluğundan başkası Allahın rahmetinden ümidini kesmez."

Yani Allahtan, rahmetinden ümidini kesen imanını kaybetmiş olarak ümit keser. Görüyor musunuz ayeti?

Yine Cenab-ı Hak ayetinde;

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَى أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

Zümer – 39 / 53- ve meali

Ey Muhammed! De ki; Ey kendilerine karşı tutumsuz davranan kullarım. Allahın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Doğrusu Allah günahların hepsini bağışlar. Çünkü O bağışlayandır merhamet edendir.

Çünkü Allah bütün günahları yargılar. Yalnız şirkin günahlardan hariç olduğu Nisa suresinde açıklanıyor.

إِنَّ اللّٰهَ لاَ يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ

Nisa – 4 / 48

Allah kendisine ortak koşanları elbette bağışlamaz.

Yani bile, bile ben namaz kılmıyorum hadi Allah bana kıldırsın bakayım yani açık bir şirk. Yani sanki Allah-u Teala gelecek başına duracak da başına zorla hadi kulum namaz kıl diyecekmiş gibi Allah'ı bir kul sıfatına yada kendi zannına göre biçimlendirmek, şekillendirmek gibi hadi gelsin de bana abdest aldırsın, hadi gelsin de benim yönümü kabeye döndürsün.

Hadi gelsin de benim isyanımdan vazgeçirsin gibi düşünceler şirktir. Ve Allah-u Teâlâ bunları affetmez buyuruyor ayet-i kerimede.

Peygamberimizde bu hususta şöyle buyurmuştur;

Şefaatim ümmetimden, büyük günah işleyenlere olacaktır.

Dikkat ediniz bakın şirk işleyenlere demiyor. Yani günahkâr olarak kendini kurtaramamış cennete girememiş cehennem ateşine kabir azabına düçar olmuş ümmetime şefaatim olacaktır.

Yani onların o dar gününde ben onlara yardım edeceğim buyurmuştur. Neye göre edecektir? Yine senin iman durumuna göre sana yardım edecektir. Yani Peygamberimiz sana şefaat edeceğim derken senin bütün günahlarını bağışlatıp seni cennete alacağım diye bir müjdesi yok. Hiçbir hadis-i şerifte böyle bir şey göremezsiniz.

Çünkü size yapılması gerekeni hayatında yaşamış ve sözleriyle de nasihat etmiş öğüt vermiş yolumuzu düzeltmeye çalışmıştır. Buna Allah da resulü de melekleri de bütün ashap da şahadet etmişlerdir. Bizde şahadet ediyoruz ki; Allah resulü görevini hakkı ile yaptı.

Dini hükümlerin hepsini doğru ve hikmetli olarak kabul etmek emredilenlerin hepsinin iyi ve faydalı, yasak edilenlerin tamamının da zararlı olduğunu kabul etmek de imanı şüphelerden kurtaran ilahi bir ilaçtır.

Yine Allah-u Teala ayet-i kerimede buyuruyor;

إِنَّ اللّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالإِحْسَانِ وَإِيتَاء ذِي الْقُرْبَى وَيَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاء وَالْمُنكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

Nahl – 16/ 90- ve meali

Allah şüphesiz adaleti, iyilik yapmayı, yakınlara bakmayı emreder. Fenalığı ve haddi aşmayı yasak eder. Tutasınız diye size öğüt verir.

Ayet-i kerimesi de bizlere insanların tümüne Cenab-ı Hakkın eşit bir şekilde muamele ettiğinin açık bir alametini mührünü de bu ayeti kerimede görüyoruz.

Cenab-ı Hak imanını sıhhate eriştirenlerden, kabir azabından ve cehennem azabından kurtulanlardan eylesin.(amin)

Bu sohbet 2009 ramazan ayı Sancaktepe, tepe cami de yapılmıştır.

Eğer müminleri dost edinmezseniz
Düşmanlarınız sizi oyuncak eder

Siz hasta bir imanla tarikat bağını, marifet bağını, hakikat bağını gezemezsiniz

Gönülde ki şüpheler nefsin gıdasıdır, onu azdırır.
Şüpheden uzak durunki imanınızı güçlendiresiniz

Duygularını sizinle paylaşanları incitmeyin
Çünkü insan dost bildiği ile duygularını paylaşır.

RAHMET YAĞAR MI?

Ahlaksızlık almış başını gider
Bu nesil'e Ahmed nasıl şefaat eder
Yaradan'ı tanımaktan aciz insanlar
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Hepten yokuş oldu sokak çarşılar
On yaşına gelen fuhuşa başlar
Ateş içinde kaldı ana babalar
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

İnsaf kalktı hayâ yoktur çoğunda
Zina ediliyor aşikâre sokakta
Fuhşiyat otobüste, trende, vapurda
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Gazeteler de boy, boy çıplak kadınlar
Sidiler (CD) de video da porno filimler
Kalmadı ar, namus denen duygular
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Allah diyen çok dışlanıyor
Çoğu nefis şehvetten hoşlanıyor
İnsanoğlu cehalete terk oluyor
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Hakkı tavsiye edene azar ederler
Gençler meyhane, kumarhane gezerler
Birbirini silah bıçakla ezerler
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Gönül çantasına konmamış ahlaktan azık
Böyle bir nesli yetiştirenlere çok yazık
Tüccarlar atıyor birbirine açıktan kazık
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Aldatılıyor körpe kızlar on iki, on beş yaşında
Tecavüz, gasp, hırsızlık ateş hattında
Şarapçılar çıktı kaptan köşküne
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Gül gülistan görünüyor insanlar dışarıdan
Çoğu aklını kaybediyor hırsından
Namussuza esir oldu, namuslu yaşayan
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

İnsanlar solladı isyanda bütün mahlûku
Köpekler bile gizli yapar oldu zinayı
Yirmi birinci asrın bu ilk zamanı
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Hapishaneler doldu çocuk kadınla
Kalmadı nesilde iman ve hayâ,
Çıkılsa ne olur böylece aya
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Gökten çamur yağıyor bazen arza
İsyandan kirlenir oldu uzay ve sema
Kabul olmuyor artık yapılan dua
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Kirlendi duygular zahirde gördüğünden
Uykular kirlendi, rüyalar, düşler kirlendi
Gençlerin çoğu gusülden habersiz kaldı
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Halil İbrahim bu cehalet tarif edilmez
Hayâ kalktı insanlar oldu sıkılmaz
Plajlarda sutyen, mayo dahi takılmaz
Böyle bir nesil'e rahmet yağar mı?

Neslini muhafaza etmeyenler hayırla
Değil, tarih boyu şerle anılırlar
Sevgi ile değil nefretle anılırlar.

YOL VERİN

Peteği balı var derdin dermanı
Bulmam gerekir Ahmet sultanı
Yoksa okuyamam aşkla ezanı
Yol verinde Muhammed'e gideyim
Yol verinde can Ahmed'e gideyim

Kimseler saramaz benim yaramı
Onla bayram eder ümmet olanı
Her derde devadır onun merhemi
Yol verinde Muhammed'e gideyim
Yol verinde can Ahmed'e gideyim

Uzatır ümmete tubadan dallar
O ümmeti şer yoldan kollar
Onun aşkı ile bitiyor cümle otlar
Yol verinde Muhammed'e gideyim
Yol verinde can Ahmed'e gideyim

Onu bulamazsam perişandır halim
Ondan olacak şefaat payım
Onsuz süremem kalbe kalayım
Yol verinde Muhammed'e gideyim
Yol verinde can Ahmed'e gideyim

Muhammed ümmeti daima arar
Damardaki kanım daima onunla atar
Mahşerde ümmeti ziyandan çeker
Yol verinde Muhammed'e gideyim
Yol verinde can Ahmed'e gideyim

Ne padişah lazım nede bir paşa
Lazım mahşerde zatı Mustafa
Onsuz olmaz ümmete vefa
Yol verinde Muhammed'e gideyim
Yol verinde can Ahmed'e gideyim

Halil Muhammed'siz gideyim nere
Düşer başım onsuz sayısız derde
Gerilir gözüme binlerce perde
Yol verinde Muhammed'e gideyim
Yol verinde can Ahmed'e gideyim

Muhammed; derdi çekenlere şefaat çok yakındır.
Çünkü O hep ümmetinin derdini çekmektedir.

EVLADIM SİZE

Yazdım sevdiğimden size bir dua
Vara da yaradana tezden ulaşa
Her iki cihanda kulluk şerefiniz ola
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Yolun başında henüz yaşınız
Hak derdinden gayrı olmasın sancınız
Her darda yetişe kadir Mevla'mız
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Babanız bir garip pervane döner
Bütün müminlere hayır dua kılar
Bazı seherlerde huzurda ağlar
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Uyanık eylesin Mevla'm sizi her cephede
Gidesiniz daima müşriklerin kastına
Merhaba diyesiniz Mevla dostluğuna
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Düşman görüp de size pusu kuramaya
Yolunuzda asla sarpa yokuşa çıkamaya
Bilmediğiniz sırrı size rabbim öğrete
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Yurdunuz, yuvanızda huzur buluna
On ikiler kırklar himmetçiniz ola
Yaradan nuru size ayan görüne
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Okulunuz ola sizin Hızır mektebi
Öğrenesiniz kulluğun edebini
Söyleyesiniz daima hak emrini
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Böyle babanızdan bir dolu kelam
Kabul buyura bunları yaradan
Şefaatçi ola Muhammed Mustafa'm
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Size hayır dua garip babadan
Rızkınızı bol vere yaradan Mevla'm
Asla düşürmeye mihnete Sübhan
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Aşina eyleye sizi sırrına yaradan
Gayrileri ala sizle hak aradan
Tutan eli gören gözü eyleye Sübhan
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Ben gülemedim ağlarım her zaman
Size dilerim Mevla'dan çokça imkân
Yetişe imdada size Kadir lütfunden
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Esti bu gönlüme sizin derdiniz
Hazıra nazırdır elbet rabbiniz
Hikmet söyleye sizin diliniz
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Muhammed mayası mayanız ola
Gönlünüzde daima üçler buluna
Sizi gören düşman perişan ola
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Ebu Bekir, Ömer, Osman, Aliler
Sizi çağıra da dostum diyeler
Mübarek elinde vere size hediyeler
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Halil İbrahim der hak seven evladımız
Taa Âdem'dir bilin sizin atanız
Dava-i İslam'dır evladım sizin davanız
Binlerce lütuf kıla evladım yaradan size

Neslinize çok hayır dua ediniz, Dünya dua üzerine Kurulduğu gibi geçmiş peygamberler ve Allah rasulü (s.a.v) nesline ve ümmetine, çok hayır dua etmiştir.

İMANLA SALİH AMEL BİRLEŞİNCE İNSAN KEMAL BULUR

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا

Meryem -19 / 96- ve meali

İman edip imanın gereği salih amel işleyenleri Rahman (olan Allah) sevgili kılacaktır.

İmanların en faziletlisi gayba olan imandır.
Gayba iman, görmeden inanmaktır.

Yani kâinatı yoktan var eden yüce Allah'a görmediğimiz halde varlığına ve bir olduğuna inanmak ve bütün hayatımızı o doğrultuda yönlendirmektir.

Yüce Rabbimiz kur-an-ı Kerim de, gayba iman hakkında şöyle buyuruyor.

Onlar gayba inanırlar, namazlarını kılarlar, kendilerine verdiğimiz rızıktan yerli yerince sarf ederler. Ey Muhammed! Onlar sana indirilen Kitaba da senden önce indirilenlere de inanırlar. Ahirete de yakinen yalnız onlar inanırlar. İşte Rab'lerinin yolunda olanlar ve saadete erişen onlardır.

Bakara – 2 / 3-4-5

Gayba iman biliyorsunuz Allah-u Teâlâ görünmüyor ve Allah-u Teâlâ görünmediği gibi de her varlıkta gücünü gösteriyor.(yani inkârı

zorlaştırıyor, ikrarı kolaylaştırıyor) Allah-u Tealanın varlığına ve birliğine inanmak her akıl sahibi üzerine farz-ı ayndır.

Melekler de görünmez. Görmediğimiz varlığa meleklere de iman gerekiyor. Cenneti görmedik iman gerekiyor, Cehennemi görmedik iman gerekiyor. Peygamberleri de görmedik ama Peygamberlerin yaşadıkları belli. Getirdiği kitaplar, vahiyler belli. Hem kendilerine hem de getirdiklerine iman etmek lazım, buda her Müslüman üzerine ayrı, ayrı farz olan ilahi bir emirdir ve her Müslüman yukarıda sayılanlara ayrı, ayrı inanmak ve amel etmekle mükelleftir. (Sorumludur)

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde bazı peygamberlerin yaşadığı şehirler açıkça belli ve beyan ediyor. Mesela İbrahim (a.s.) ın yaşadığı Urfa şehri belli, Eyyüb (a.s.) ın yaşadığı yine Urfa şehri belli. Ve orada tabi müslüman kardeşlerimizin çoğu bilmiyor. Eyyüb (a.s.) ın hastalığına şifa olan Cebrail (a.s.) ın kanadıyla açtığı mübarek su var.

O suyla yıkanan müslüman kardeşlerimizin birtakım hastalığına hala şifa oluyor.

Mesela toplumda bugün şu var; canım böyle şey de olur mu, türbeden de şifa olur mu işte

Cenab-ı Hak gayb âleminden hizmet ediyor. Mesela gaybın bir yönü de şudur; meleklerin varlığı gibi ruhların da, bir varlığı var.

Bakın Kadir suresinde; buyuruyor. Melekler ve ruhlar o gece yere inerler. Ruhlar da maksat nedir? Allah-u Tealanın imanını kemale erdirdiği kişilerdir ki, bunların dili Allah için döner, gönlü Allah için çalışır.

İşte bu insanlar dünyadan ahirete gitmiş fakat dünyaya geri gelmeye, hak kazanmış, birtakım hizmetlere memur olmakla görevlendirilen Ehlullahların ruhlarıdır bunlar.

Bazıları der ki; ben bunlara inanmam. Sen inanmazsın zaten senin gibilerin inandıklarını da iddia etmiyoruz.

Aziz din kardeşlerim sizde inanmam diyenlere inanmayın.

Bugün bu mübarek Ramazan günlerinde bakıyorsunuz türbelere koşuyorlar biri çocuk istiyor, biri falan istiyor, biri filan istiyor dikkat ediniz bu sözlerime çok iyi dikkat ediniz.

Fakat televizyonlara da kendileri gibi birilerini çıkarırlar derler ki bu şirktir, haramdır, falandır, filandır.

Dikkat ediniz biz müslüman olarak hiçbir zaman Allahtan başkasına secde et meyiz. Bizim secdemiz Allahadır. Bizim itaatimiz Rasulullahadır. Ve yine bizim âlimlere itaatimiz Allah ve Rasulünü tanımak ve yaklaşmak içindir. Yani âlimlere ulemaya itaatimiz yine Allah içindir.

Fakat o türbede çocuk isteyenler, mal isteyen, falan isteyen, filan isteyen kendileri. Kim? O şirk diyenler.

Bir müslüman türbeye gidince ne çaput bağlar, ne falan bağlar, ne filan bağlar. Bir müslüman bir büyüğün türbesine gider duasını yapar ve dua eder.

Ya Rabbi! Bu insana verdiğin nimetlerden bana da ver. O insanı sana yaklaştırdığın gibi beni de yaklaştır. Onu dini İslam'a memur ettiğin gibi beni de memur et.

Yani bunlar bir müslümanın ihlâsıdır, imanıdır ve Allahtan istemesi gereken nimetlerdir. Fakat yine o Fasıklar giderler türbelere çaputu bağlarlar, mum yakarlar, bilmem neleri bağlarlar fakat yine bunu müslümanın üzerine atarlar. Müslüman türbelere tapınıyor, falan ediyor, filan ediyor, diyerek yaygara koparırlar. Müslümanı halka çirkin, cahil anlayışsız gibi basit sıfatlarla tanıtmak için gece gündüz oyunlarını hilelerini sergilemekten geri kalmazlar. Zaten tarihte onların ataları da aynı çirkinlikleri yaptılar. Putlara tapınmayı çağdaş gördüler. Fakat kendilerini yoktan var eden Allah ı inkâr ettiler. İnkârları yetmedi inananlara bin türlü eziyet ettiler.

Hz. Ömer Efendimiz vefat ediyor. Talkınını Hz. Ali Efendimiz veriyor. Tabi onlar bizim gibi ama değil ki. İki dünyayı da seyreden Allah-u Tealanın hüccet verdiği insanlar.

Hz. Ömer Efendimize Hz. Ali Efendimiz talkın verirken melekler geliyor. Cenab-ı Hak Hz. Ali Efendimize seyrettiriyor bu hakikatleri.

Melekler soruyor; Ya Ömer Rabbin kim?

Hz. Ömer Efendimiz diyor ki duymadım.

Melekler Diyor ki Rabbin kim Ya Ömer?

Hz Ömer efendimiz yine; Diyor ki duymadım biraz yaklaş.

Bakın dikkat ediniz, melekler biraz yaklaşıyorlar ve soruyorlar.

Rabbin kim ya Ömer?

Hz. Ömer efendimiz. Duymadım şöyle biraz daha yaklaş diyor. Melekler Yaklaşınca birinin ensesinden tutuyor.

Şimdi sen söyle bakalım sen nerden geliyorsun diyor.

Melek Arş-ı âlâdan geliyorum diyor.

Hz. Ömer efendimiz: Sen arş-ı aladan geldin Allah'ı unutmadın da, ben bir metre yerin altına girdim Allah'ı mı unuttum. Diyor. Ve ekliyor. Bir daha ehli imana böyle heybetli gelmeyin.

Bakın dikkat ediniz ve bu alnını secdeye koymayanlar Allaha şirk koşmuyor da Allah için secde edenler mi Allaha şirk koşuyor? Fasıklara aldanmayın.

O fasıklar bizi (erişemedikleri) değerlerimizden uzaklaştırmaya ve koparmaya çalışıyorlar.

Bakın dikkat edin çok enteresan bir hadiseyi anlatayım bir gün, Beşiktaş'ta Yahya Efendi türbesini ziyaret ettim. Cenab-ı Hak muhabbetlerine layık eylesin.

Orada çok vahim bir durumla yüz yüze geldim. Yahya Efendi dergâhının içinde yönlerini Yahya Efendi hazretlerinin türbesine çevirmiş, tam yedi tane kâhin veya papaz gördüm. Bunlar tıpkı dervişlerin oturduğu gibi oturmuşlar ve tıpkı dervişlerin huzuru gibi huzura yönelmişlerdi. Gözlerde kapalı pür dikkat hiç kıpırdama yoktu. O mübarek ile iletişim kurmaya çalışıyorlar. Kim? Türbelerde durmak şirktir diyen onları ziyaret şirktir diyen fasıklar bunları yapıyor.

Yani onlar onun maneviyatından faydalanmak istiyorlar, Müslümanları onların maneviyatından mahrum bırakmaya çalışıyor. Bakın dikkat ediniz ayet okuyoruz. Cenab-ı Hak ne buyuruyor;

وَلاَ تَقُولُواْ لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبيلِ اللّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاء وَلَكِن لاَّ تَشْعُرُونَ

Bakara – 2 / 154- ve meali

Allah yolunda ölenlere ölüdür demeyiniz. Gerçek yaşayan (ve ebedi diriliği kazanan) onlardır, Ama siz farkında değilsiniz.

Sen Allah-u Tealanın diri dediğine ölü dersen, Allah iş ini bilmiyor demiş olursun.

Sen Allah-u Tealanın Hay sıfatına mazhar olmuş, Allahın aslanlarına ölü dersen onların şefaatlerinden ve himmetlerinden mahrum kalırsın. Ve bugün bizi öyle yaptılar.

Yani büyüklerimizi bize yanlış, çirkin tanıtmak sureti ile bizi büyüklerimize ters bir anlayışla eğittiler ve bizi büyüklerimizin himmet ve ferasetlerinden mahrum ettiler. Bu milleti ecdadından ayırdılar şimdide Avrupa'nın bataklığına sürüklüyorlar.

Batı medeniyeti neymiş? Batı medeniyeti zina, fuhuş, esrar, eroin, edepsizlik, hayâsızlık,

İmansızlık ne varsa batı medeniyetsizliğinde var.

Ama iyi bil ki; Müslüman kardeşim, senin ecdadında ve senin dininde medeniyetten, ahlaktan, edepten, hayâdan, insanlara insan gibi yaşamaktan gibi ilahi hazinelerle dopdolu. Senin ecdadın ve bizim ecdadımız dünyaya hayat götürmüşler.

Bakın bizim imanla kalbi gönlü dolu olan ecdadımıza neler yapmışlar.

Fransa kralı Almanya ya esir olduğu zaman, Fransa kralının anası bizim ecdadımız kanuni Sultan Süleyman'a mektup yazıyor.

Diyor ki; Oğlum esir oldu. Oğlumu kurtar. Kanuni sultan Süleyman alıyor eline kalemi Alman kralına şöyle bir ferman yazıyor.

İyi bilin ki bir krala aman dilemek ayıptır. Yani kendini kurtaramayacak birinin kral olması düşünülemez.

Mademki bu iş bize intikal etti; bizden eman dileyeni geri çevirmek bize yakışmaz.

O zaman Alman kralına mektup yazıyor. Diyor ki;

Duydum ki Fransız kralını esir etmişsin. Ve bu mesele bize intikal etti. Fransız kralını serbest bırak. Aksi halde küheylanımız eğerli, çizmelerimiz yirmi dört saat ayağımızda bilesin.

Yirmi dört saat ne demek? Gece gündüz çizmelerimiz ayağımızdan çıkmaz. Yani üzerine sefere geliriz haberin olsun. Fransız kralı senin, benim ecdadımızın bir kelamıyla serbest bırakılıyor.

Ve dün Avrupa kralına kölem diyen Kanuni, dünyayı titreten Yıldırımlar ve Yavuzlar, Fatihler senin ecdadın kardeşim. Dünyaya medeniyet götürmüşler, menfaat uğruna, kan götürmemişler. Edepsizlik, hayâsızlık aşılamamışlar. İnsanlığı aşılamışlar.

Fatih Sultan Mehmet Han hazretleri Bosna'yı da fethetmiş. Bosna'yı fethettiği zaman orada bir tane müslüman yokmuş. Ve delikanlının biri Bosna'dan bir yazı getirdi. Orada Fatihin sözlerini levha yapmışlar. Diyor ki Fatih Sultan Mehmet Han hazretleri; Burayı fethettik ama buraya insanlık ve medeniyet getirmek arzusuyla fethettik. Kimsenin malında ve canında gözümüz yoktur. Herkesin malı, canı ve namusu bizden sorulur.

Hiçbir kiliseye veya hiç kimsenin inancına zeval gelmeyecektir. Fermanını yazıyor. Ve dağıtıyor. Ondan sonra v.s. yerler müslüman oluyor.

Senin ecdadın böyle Ama batı ne getirdi. Bütün dünyaya kan getirdi. Ve aynı şekilde nasıl kan getirdi ise aynı şekilde namussuzluğu da beraberinde getirdi. Aynı şekilde imanları ve imanlıları yok etme politikası ile senin inancını senden alarak seni kendine benzeterek seni kana buluyor müslüman. Uyanık olacaksın.

Kâfire dostum demeyeceksin. Müslümana dostum diyeceksin. Müslüman hatalı olabilir. Efendim falan şöyle yapıyor. Yapabilir kardeşim o şahsi hatasıdır. Kasti olarak müslümana hata bulan dinden olur.

Rasulullah Efendimiz buyuruyor ve Cenab-ı Hak da kutsi hadiste aynı şekilde buyuruyor.

“Kim bir müslümanın ayıbını kapatırsa mahşer gününde Allah onun ayıbını kapatır.” Başka bir Kutsi hadiste: **Kim bir müslümanın ayıbını kapatırsa Allah mahşerde yüz ayıbını kapatır** buyuruyor.

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللّٰهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ

Mâide – 5 / 55 – ve meali

Ey müminler: Sizin dostunuz ancak Allah O’nun peygamberi ve namaz kılan zekât veren ve rüku eden müminlerdir.

Ama sen müslümanın ayıbını açarsan seninde ayıbın açılır haberin olsun.

Yine Peygamberimiz (s.a.v) Efendimiz buyuruyor;

Kim bir din kardeşinin ayıbını açarsa onun ayıpları da mahşer meydanında açılır. Kim bir din kardeşine gülerse aynı şey onun başına gelmeden Allah onun canını almaz buyuruyor.

Sen din kardeşinle nasıl alay edersin? Senin alayın kâfirlere olsun. Küçümsemen kâfirlere olsun. Sen müslümanı küçümsersen Allah da Allahın sevdikleri de seni küçümser iyi bil!

Efendim yine akıl yoluyla Allah’ı bilmek çok basittir ve mümkündür. Çünkü Allah-u Teâlâ yeri, göğü, kâinatı yaratmış ve kullarının emrine amâde kılmış.

Siz birine deseniz ki; biz bu camiyi burada kendiliğinden bulduk; hiç kimse inanmaz. Mutlaka bu camiyi biri yaptı derler. Hiç kimse camii nin kendiliğinden oluştuğuna inanmaz.

Yani bu cami böyleydi böyle kendiliğinden oldu veya lamba kendiliğinden oldu deseniz hiç kimse inanmaz.

Ama bazı fasıklar diyor ki dünya kendiliğinden oldu. Ama hiçbir proje kendiliğinden olduğuna da inanmazlar, fakat Allah'ı ve gücünü kullarına ikramını inkâr etmek için dünya kendiliğinden oldu diyerek inkârlarını açıkça beyan ederler.

Akıl sahibi bir insan her şeyin bir projesini çizen mimar ve sanatkâr olduğu gibi şu kâinatın projesini çizen Allah (c.c.) nün varlığına, sanatına, kudretine inanmak gibi imkân kendi elindedir. İnkâr da kendi elindedir. Dileyen de inkâr eder.

İnkârın çoğu da şundan gelir; siz inkârcılarla beraber olursanız inkar etmek kolay olur. Çünkü sizin içinizde bir inkârcı var.

Yani insanın içinde bir inkârcı var. Nedir o? Nefis. Nefis inkârcıdır.

Cenab-ı Hak nefsi yaratıyor hepiniz duymuşsunuzdur. Soruyor sen kimsin ben kimim? Nefis diyor ki Sen Sensin ben benim. Beni yaratansın demiyor.

Ama ahlakı yaratıyor. Ey ahlak sen kimsin ben kimim diye soruyor. Ahlak cevap veriyor

Ya Rabbi! Sen beni yaratan Mabut ben Senin yarattığın aciz bir mahlûkum diyor.

Cenab-ı Hak da o nefsi ahlaka veriyor. Bakın dikkat edin insana nefsi veren Allah (c.c.) insana nefisten güçlü üç tane hediye vermiş.

Akıl, iman ve ruh. Bakın bunlar nefisten çok güçlü. Yani bir zorun yanında üç tane sana kolaylık vermiş.

İnşirah suresinde de Cenab-ı Hak buyuruyor;

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا

İnşirah –94 / 5 – 6-ve meali

Gerçekten güçlükle beraber bir kolaylık vardır. Mutlaka güçlükle beraber bir kolaylık vardır.

Allah kulunu zora koşmak için yaratmamıştır. Dara düşürmek için yaratmamıştır. Nefsi sana dara düşesin diye vermemiştir. Nefsi sana yüceltmek için vermiştir.

Nasıl mı ?_Nefsin isteklerini yapmazsın tersini yaparsın yücelirsin, bu kadar basit. Bunun eğitimini de ehl-i irfan olan insanlar yaptırıyor.

Siz buraya gelmişsiniz bir nefis terbiyesi, eğitiminin bir çeşidini yapıyorsunuz. Ne ile? Bakın nasihatle imanınızı güçlendiriyorsunuz. Nefsinizi zayıflatıyorsunuz.

Bir müslüman zikir bahçesinde Allahın kelamıyla muhatap olursa nefis testereyle kesilmiş gibi küçülür. Sıkıntı çeker, eziyet çeker. Ve siz bu nefsi şu anda küçültmüş oluyorsunuz.

Eğer devamlı olarak Allah'ı sevenlerle beraber olsanız o nefsi basamak yapmış Allah-u Tealanın rahmetine, mağfiretine, bereketine, nimetlerine erişmiş olursunuz.

Ama haksızlarla beraber olunca Allah-u Tealanın size verdiği ilahi basamakları kırmış ve o basamaklar olmayınca da Cenab-ı Hakka yaklaşma imkânını kaybetmiş oluyorsunuz.

Onun için Rasulullah Efendimiz buyuruyor;

Din nasihattir, din nasihattir, din nasihattir. Nasihati olmayanın dini olmaz. Buyuruyor.

Bakın bizim nasihatimizi elimizden aldılar. Mesela bugün şöyle ülkemize bakıyorsunuz her yere bir merkezi sistem konmuş. Nasihat diye bir şey kalmamış. Vaaz ediyorlar. Doğrudur kardeşim vaaz eder ama şimdi hocanın vazifesi vaazın amacı cemaati tanımak ve cemaatin

İhtiyacı olan eksikleri, ayetleri, hadisleri cemaate aktarmak ve cemaati bilgilendirmektir.

Ankara'daki veya İstanbul'un merkezinde olan bir insan senin ihtiyacını bilmez ki. O ancak yaşadığı çevresinde bulunan insanların ihtiyaçlarına göre konuşur. O çevreyi korumaktan bahseder, başka bir şeyden bahsetmiyor ki. Çevreyi korumak, ağaçları korumak, falanı korumak, biz kendimizi koruyamazken ağaçları korumamızın, köpekleri korumamızın bize ne faydası var.

Bir insan evvela insanı korumalı. İnsana değer vermeyen birinin köpeğe değer vermesi de menfaattir. Dernek kurup köyüne güzelleştirecekmiş falan edecekmiş menfaattir, falandır, filandır.

Yani insana değer vermeyen bütün toplumların için bir araya gelmesi tamamen menfaat gereğidir.

Bakın Allah-u Teâlâ Kur'an-ı Kerimi gönderiyor insana hizmet için, insana değer verdiği için.

Bütün peygamberleri gönderiyor insana hizmet için. İnsana hizmeti şeref bilmeyenin de yüceliği olmaz.

Allahın en şerefli kulları insana hizmet için gönderilmiş. İlmi insana hizmet için, ameli insana hizmet için, hayatı insanlara yol göstermek için. Ve bugün birileri gelecek köpek sevgisinden bahsedecek, orman sevgisinden bahsedecek, bilmem ne sevgisinden bahsedecek adına da vaaz koyacaksınız. Ne işim var kardeşim benim onlarla, onları kendilerine bırakın.

Bizim köpeklerimiz değerliydi. Ama hangi köpek? Bizim Anadolu'nun köpekleri değerlidir. Ama Anadolu'nun köpekleri sürülerini bekler değerlidir. Bizim Anadolu'nun ecdadımızın köpekleri yatak odalarına girmemiş ki. Dairelerine girmemiş. Kim dairelerine köpeği sokarsa ahlakı da ona döner, ahlakı ona dönenlerde zaten köpek sevgisi aşılıyorlar.

Eğer biraz olsun sevginde ciddi isen önce insan sevgisi aşıla insan olan köpekleri de korur, sahiplerini de korur.

İnsan sevgisi aşıla kardeşim.

Bizim insan sevgisine ihtiyacımız var. Hayâ sevgisine, ahlak sevgisine, iman sevgisine ihtiyacımız var.

Neslimize insan sevgisi aşılamakla, edepsizliği aşılamakla, hayâsızlığı aşılamakla neslimizdeki imanı alıyor.

Ama sende, bende buna medeniyet dersek elimizdeki asıl medeniyet olan rahmeti, bereketi Cenab-ı Hakkın hediyesini kaybetmek gibi dalalete düşeriz ki bundan daha tehlikeli bir şeyde yoktur.

Zaten çoğumuzu da bu tuzağa düşürdüler. Niye? Elinden vaazı aldılar kardeşim. Peygamberimiz üç defa buyuruyor;

Din nasihattir. Din nasihattir Din nasihattir Nasihati olmayan dinini kaybeder.

Yani Kur'an-ı Kerimde bakıyorsunuz namazla ilgili birçok ayet var. Zekâtla ilgili ayet var. Niye? Cenab-ı Hak bir kere namazdan bahsederdi biterdi. Ama bir kere değil birkaç kere namazdan bahsediyor. Sebep?

Cenab-ı Hak namazın önemi insan hayatında, iman hayatında çok büyük değer taşıdığını ifade ediyor. Yoksa Cenab-ı Hakkın kelamı bitmemiş ki. İmandan çok söz eder. **"Ya eyyühellezine amenü"**

Bakın imandan söz eden ayetlerin sayısı az değil. Niye? İman cevherini muhafaza edeceksin. Ne ile muhafaza edeceksin? Nasihatlerle ve İmanını muhafaza etmiş Allah adamlarıyla, büyükleriyle, âlimlerle muhafaza edeceksin.

Bakın imanları muhafaza etmek için Cenab-ı Hak peygamberler gönderiyor. Yasin suresinin ilk ayetlerine bakınız

"B**u hikmet dolu Kuran bakın baştan sona Allahın hikmeti dolu, rahmeti, bereketi dolu olan Kuran "" seçilmiş ve Allah-u Tealanın ilimle, irfanla doldurduğu bir peygambere gönderilmiş. Habibim bu hikmet dolu Kur'an-ı sana ilim ve irfan hazinesi**

yaptık. Duygularını, gönlünü rahmetimizle doldurduk.
Yasin - 36 / 2 - 3

Başka bir ayette buyuruyor

Seni âlemlere rahmet olarak gönderdik. Yalnız dünyaya demiyor bakın âlemlere rahmet olarak gönderdik. Niye? Çünkü onu rahmetle doldurduk.

Peygamberimiz buyuruyor; **Beni Rabbim terbiye ettiği için güzel terbiye etti. Eksik bırakmadı**. Buyuruyor

Cebrail (a.s.) soruyor;

Ya Rabbi! Ne hikmettir. Sen kâinatı hürmetine yarattığın bu zatın anasını aldın, babasını doğmadan aldın. Bu hikmet nedir?

Cenab-ı Hak buyuruyor; **Ya Cebrail! Onu ben terbiye edeceğim. Ben yetiştireceğim. Ve ona ilim, irfan vererek dünyanın kurtuluşuna, hidayetine vesile kılacağım.**

Ve bakın dikkat edin çocukluğundan dünyasını değişene kadar Cenab-ı Hakkın güdümünde.

Ala sıratin müstagım" Sen o doğru yol üzerinde giden ve doğru yol üzerindesin ve o nurlu yolda gideceklere rehber olarak ben seni seçtim habibim diyor.

Yani senin doğruluğun gibi; Allaha ve Resulüne gelmek isteyen, hidayet isteyen o insanlara da sen hidayet kaynağı olacaksın. Ve sana o ilahi, o ilmi hazinesini biz verdik. Amaç neydi?

لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ

Yasin – 36 / 6 ve meali

Bu, Babaları uyarılmamış (uyutulmuş) gafil (haktan habersiz) kalmış bir milleti uyarman için. Güçlü ve merhametli olan Allah'ın indirdiği Kur-an dır.

Yani " Habibim! Bu Kur-anı ve seni, Babaları, dedeleri uyutulmuş bir milleti uyarmak için gönderdik. Seni göndermemizde,

sana bu ilmi vermemizde ve bu Kur'an-ı sana vermemizdeki hikmet bu.

Şimdi bakın dikkat edin uyumak başka uyutulmak başkadır. Siz yatarsınız uyursunuz bu uykudur. Ama uyutulmak öyle değildir. Uyutulmak birinin güdümüyle olur.

Mesela gençlerimizi futbolla uyutuyorlar. Efendim kızlarımızı iş hayatıyla uyutuyorlar. Ev hanımlığı sanatını zarar sayıyorlar.

İyi biliniz efendiler ev hanımlığı sanatını zarar sayan sanat saymayan, ilim saymayan bir toplumda aile hayatını korumak mümkün değildir.

Bugün bakıyorsunuz evleniyorlar ayrılıyorlar. Niye? Çünkü günümüzde kızlarımız ev hanımlığı sanatını sanat olarak, ilim olarak kabul etmiyorlar bir onun için.

Ev hanımlığı sanatı ev hanımları için en büyük ilimdir. Doktorluktan da mimarlıktan da daha büyük bir ilimdir. Çünkü bir doktor, doktor olabilir ama bir ev hanımı olma şansına bir ev hanımı olma bahtiyarlığına haiz olamayabilir. Yuvasını koruyamayabilir. Büyükler diyor ki yuvayı dişi kuş yapar. Ondan sonra ev hanımlığı sanatını öğrenemeyen bir hanım kocasının her hareketine düşman olur.

Kocam beni dövüyor, beni sevmiyor, beni kabul etmiyor der. Efendiler bir insanın güzelliği sevilmez. Sadece yüz güzelliği sevilmez. Yüz güzelliğinin on beş gün kadar değeri yoktur. Kadın olsun, erkek olsun durum aynıdır değişmez.

Bir insanın güzelliği ahlakında değilse şöyle seçilmiş dünyanın en güzeli olsa on beş günde insanın gözünden düşer.

Ama ahlak güzelliği olunca nesilden, nesile tââ asırlara kadar onun güzelliği destan olur. İnsanlarda onda hayat bulur. Kocayı kendine bağlayan hanımdır. Bunu iyi bilin hanımlar.

Kızlarınıza ev hanımlığı sanatını, ev hanımlığı ahlakını aşılamazsanız gittiği yerde geri dönmeye mahkûm olur. Ondan sonra da anne olarak siz ağlarsınız, neslinizde perişan olur vesselam.

Cenab-ı Hak cümlemizi agâh eylesin. Uyanık eylesin. Rahmetine, muhabbetine layık eylesin. Ramazan-ı Şerifiniz mübarek olsun. Geçmişlerimize rahmet, hayatta bulunanlarımıza Cenab-ı Hak sıhhat, afiyetler bahşeylesin.

Not bu sohbet 2009 ramazan ayında teravih namazı Sancaktepe, tepe camiinde yapılmıştır.

İyi olmanın alameti iyilerle arkadaş olmaktır.

Kötülerle arkadaş olan iyi de kötü olanların yaptıklarını göre, göre kötülük duygularına işler, zamanla oda kötülerden olur

Salihlerin halleri de dilleri de hakkı söyler
Salihlerle olursanız Hak size yakın olur.

EMAN YARAB

Bir rüzgâr esti de savurdu beni
Gafletin köyüne düşürdü beni
Bir çıkış ararım ben çoktan beri
Aman Yarab aman derdim ayandır

Ne söylesem kelam tercüman olmaz
O yüce zatına bir gizli kalmaz
Sensiz olanlara derman erişmez
Aman Yarab aman derdim ayandır

Her çıkmazdan bir yol açıyor nurun
Her suçluya vardır belli ki affın
Bir çıkış dilerim ol Rabbim yakın
Aman Yarab aman derdim ayandır

Çevre yanım dolu insu cin şeytan
Her birinde vardır felaket bühtan
Arz edemem kimseye halimi ayan
Aman Yarab aman halim ayandır.

Ne gözlerim görür ne kulak duyar
Ne etrafımdan kim bana uyar
Eyle cihanda gönlüme ayar
Aman Yarab aman halim ayandır

Beklerim, beklerim zatından ihsan
Ümidim olmazsa olurum ziyan
Hazinende bitmez bilirim imkân
Aman Yarab aman halim ayandır.

Halil İbrahim derdin yanar zatına
İsyanımla geldim yüce katına
Bir çare gerekir garip kuluna
Aman Yarab aman halim ayandır

KISA BİR DUA

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ للهِ رَبِّ الْعَالَمِين ا لصَّلاةَ و سَلَامٌ عَلَى رَّسُولنَاً مُحَمَّدٌعَالهِ

وصحبه ا جمعين

Elhamdulillahi Rabbil âlemin Essalatü vesselamu âlâ Rasulina Muhammed'in ve Alihi ve Sahbihi ecmain,

- Ya Rabbi, hayırlarımızı feth eyle,
- Ya Rabbi, şerlerimizi def eyle,
- Ya Rabbi, yüce zatına kul Habibine ümmet olma ilmini irfanını cümlemize bahşeyle
- Ya Rabbi, bize sadakatli kul olmayı, teslimiyetli kul olmayı, birbirini seven sevilen bir kul olmayı nasip eyle.
- Sevgisizlikten muhafaza eyle.
- Ya Rabbi, seni sevenleri tanıma ilmine aşina eyle.
- Senden uzakların şerrinden muhafaza eyle.
- Ya Rabbi, Sen sevdiklerine sırlar verdin, kıyamete kadarda vermeyi vadettin, biz senin sevdiklerinden olamadık, sevdiklerinden olmayı murad ediyoruz, Rızanı kazanmayı arzuluyoruz, arzumuza nail eyle,
- Ya Rabbi, bize sevdiklerini sevdir, bizi de sevdiklerine sevdir, sevgi ve muhabbetinle razı olduğun yollarda yürümeyi de nasip eyle.

- Razı olduğun yoları bize sevdir çünkü sen bütün gönüllere hükmeden, bütün varlıklara hükmeden her istediğine boyun eğdiren Kâinatı hükmünle durduran, on sekiz bin alemi kudretinle durduran ve hikmetinle içinde kilerine hayat veren yüce Rabbimizsin.

- Ya Rabbi bizim gönüllerimize de nimetini, ilmini, irfanını, yakınlığını, sevgini, rızanı, rahmetini bahşeyle.

- Korktuklarımızdan emin eyle.

- Umduklarımıza nail eyle.

- İki cihanda yüzümüzü ak, kalbimizi pak, kulluğuna ve rızana ilhak eyle. Sen her şeye kadirsin.

Lillahi tâlel Fatiha.

İMAN VE RAMAZAN

بسم الله الرحمن الرحيم

وَالْعَصْرِ إِنَّ الْإِنسَانَ لَفِي خُسْرٍ

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ

Asr- 103 / 1- 2 – 3 – ve meali

O asra (ikindi namazına) and olsun ki bütün insanlar hüsrandadır. Ancak iman edenler hakkı ve sabrı tavsiye edenler zararda değildir.

Muhterem kardeşlerim; Allaha imandan bahsetmiştik. Bu sohbetimizde bu dersimizde gayba imandan söz edeceğiz. Efendim Allaha imanı kısaca kavradık.

Cenab-ı Hakkın kudret ve kuvvetini idrak edip, idrak ettiğin kudret önünde o kuvvete doğru yol almak ve o kuvvetin önünde rükû ve secde etmenin adına Allaha iman diyoruz.

Gayba iman ise öyle değil. Gayba iman görmediğimiz fakat görünmediği gibi kudreti her yerde var olan inkârı mümkün olmayan kudret sahibinin varlığına inanmak. İmanların en üstün derecesi de budur.

Ve şöyle düşünün; Dünya haritasına bir bakın, inceleyin. Kara parçalarının Allah lafzı yazdığına şahit olursunuz gözlerinizde. Hiçbir bilginin fikri değildir bu. Ben kendim inceledim. O dünyayı yaratan Allahın burada bir mührü olması gerekir diye inceledim, baktım dünya haritasına, sizde bakın. Arapça olarak Allah lafzının yazıldığını görürsünüz.

Allah (c.c) ismini elimiz yazdığı gibi. Bir elif iki lam bir de he. Bakınız kudret sahibi kudretini elimize yazmış. Neden? Kendisini hiç unutmayalım diye. İki elimizde de var. Ama size doğru düzgün olduğu için sol elimi gösteriyorum.

Bakın Allah. Elinize yazmış. Kim yazmış? Bu bedeni yoktan var eden Allah yazmış.

Evet, yüce Rabbimiz arz üzerine yüce zatının ismini nakşeylemiş. Görene, köre ne!

Cenab-ı Hak nimetlerini açığa çıkarmış. Fakat biz müslümanlar bazen ağzımızdan çok çirkin sözler çıkıyor. Ben görmediğime inanmam diyor. Öyle diyenlere sorun.

Sen aklını görüyor musun da aklının var olduğuna inanıyorsun? Ve aklım var diye iddiada bulunuyorsun. Kalbini görüyor musun kalbinin var olduğuna inanıyorsun? Ruhunu görüyor musun ruhunun var olduğuna inanıyorsun?

Sen görmediğine iman etmezsen cenneti kaybeder cehenneme girmeye müstahak olursun. Unutma

Onun için gayba iman meselesi imanların en üstün derecesidir. Mesela görmediğine inanmayan bir grup vardır. Bu grubun adı nedir? Tıp. Yani doktorları görmediğine inanmaz. Yani insan bedeninde görmediği hastalığa inanmaz. Yani aletleriyle bakacak, tespit edecek. Aletler ile görüntüleyecek ve tespit ettiği bir mikrop'un varlığına inanacak. O sanatın gereği odur. Ama iman buna benzemez, gayba inan kulun Allah'a ve kudretine teveccühüdür.

Ama insanoğlu şöyle azalarına baktığı zaman biraz düşünse damarında ki kanın dolanmasının dahi Allah dediğini idrak edebilir.

Mesela Allah-u Teala o kadar kudretini gizlemiş ki bizde bir zamanlar şu çocuklar gibiydik. Her gün aynaya bakıyoruz. Ama yüzümüzde hiçbir değişiklik göremiyoruz. Hep aynı insanız. Beşikten mezara kadar hep aynı görüyoruz kendimizi.

Hiçbir değişiklik yok. Fakat bir bakıyoruz ki büyümüşüz. Belimiz bükülmüş, dişimiz dökülmüş, saçımız ağarmış, ondan sonra büyüdüğümüzü, değiştiğimizi anlıyoruz.

Ama her gün aynaya bakıyoruz ama hiç değiştiğimizi bilemiyoruz, göremiyoruz, fark edemiyoruz.

Bakın kudret sahibi sanatını öyle güzel gizlemiş ki; sen görmediğine inanamadığın gibi yaşlandığına da inanamıyorsun. Neden? Bazıları var işte ölümü kabul etmiyorlar. Sebep? Çünkü ölürse cehenneme gideceğinden korkuyor.

Dünyanın neresinde yaşarsanız yaşayın; dünyanın bütün ülkelerinde yaşayan insanların tümüne Allah-u Teâlâ adaletiyle İslam'ı, imanı, yaratanı anlayacak, kabul edecek ilahi teçhizatı döşemiş.

Ve o teçhizatı döşediği için insan cenneti inkâr etse de kalbi inkâr etmiyor. Cehennemi inkâr etse de kalbi inkâr etmiyor.

Şöyle diyelim siz burada deyin ki yanımda insan yok. Kalbiniz tasdik etmez. Dil yalan söyler. Ama kalbinize yalan söyletemezsiniz.

Onun için mahşerde bu dile Cenab-ı Hak mühür vuracak. Eller, ayaklar, gözler, kulaklar konuşacak. Çünkü bu dil dünyada istediği gibi konuşuyor.

Ancak mühür vurulmayacak diller de var. Kim o? Hangi insanın dili? Konuştuğu zaman hakkı söyleyen, sustuğu zaman kalbi zikreden, düşündüğü zaman hayır düşünen bu insanların dili de mahşerde konuşacak. Eli de mahşerde konuşacak. Gözü de konuşacak, kellesi, kulağı da konuşacaktır. Bunlara Cenab-ı Hak hüccet verecektir.

Öyleyse biz dünyada da ahirette de hüccet almak için dilimizi Allah-u Tealanın esmasından ayırmayacağız. Gönlümüz de Cenab-ı Hakkın kudret ve kuvvetini müşahededen ayırmayacağız.

O zaman o kişiye ne diyorlar biliyor musunuz? Er kişi diyorlar. Hani cenazelerde niyet ederken hep derler ya Allah için namaza,

Rasulullah için salâvata, meyyit için duaya uydum hazır olan imama er kişi niyetine.

Er kişi ne demek biliyor musunuz? Mahşer meydanında kendini kurtaran bir mümin demek, Yani bu cenazeyi mahşer meydanında kendini kurtaran bir Allah adamı niyetine kıldırıyoruz. Ve onun adına dua ediyoruz. Görüyor musunuz?

Hatunlar içinde öyle. Hatun kişi niyetine diyoruz. Hatun kişide zaten aynı şekilde mahşer meydanında hesaptan kurtaran huzur-u âliye ak yüzle çıkan bir hanımın adına hatun deniyor hatun.

Hatunları sildik adını bayan koyduk değerlerini de ayaklar altına aldık.

Bacıyı abla yaptık bacıların değerlerini de ayaklar altına attık.

Anayı anne yaptık anaların eşsiz değerlerini ayaklar altına aldık.

Seneden seneye menfaat için anneler günü kaldı elimizde! Çok yazık!

O çiçek satanlar, anneler günü yapanlar çiçek satıp para kazanmak için size bir tuzak kuruyorlar. Ve sizde onu bir anneler gününü kutladığınızı zannediyorsunuz.

O da yetmedi babalar günü, kardeşler günü, amcalar günü, dayılar günü, sevgililer günü, günü, günü…

Kim yapıyor bunu? Madde kazanmak için halkı sömürme planı yapan madde uşakları yapıyor. Siz onlardan olmayın.

Ve diyorum ki bizim annelerimiz her gün şereflidir.

Babamız şereflidir, ecdadımız şereflidir.

Bizde inşallah onlar gibi şerefli yaşayacağız

Ve şerefle ahirete gideceğiz onun için buradayız.

Ve dikkat edin şerefi bir Ramazana bırakmayın. İnsan şerefi her saniye değerlidir. Bir Ramazandan Ramazana şeref olmaz. Ramazandan Ramazana iman olmaz. Ve Ramazan bir eğitim ayıdır. Efendiler. Ne eğitimi?

Allah-u Teâlâ merhametiyle şu Ramazan-ı Şerifte kullarına eğitim yaptırıyor. Neyin eğitimini? Camiye gelmenin eğitimini, namaz kılmanın eğitimini, gece ibadeti yapmanın eğitimini kısacası Allah a kulluğun ve ahireti kazanmanın eğitimini yaptırıyor.

Bakın dikkat edin gece sahurda kalkmak farz değil, vacip değil. Gece sahura kalkmak sünnettir. Rasulullah Efendimizin sünnetidir. Fakat çoğu müslüman kalkar yemeği yerde bir namaz kılmaya meyletmez. Bir kere Allah demeye zaman ayırmaz.

Yani sadece nefsi için o mübarek gecede kalkar yemeğini yer yatar. Çok yazık. O geçen zamana çok yazık olur. Peygamberimiz (s.a.s.) Efendimiz bu mübarek gecelerde sahur yemeğine kalkmayı prensip edinmiş ve o gece sahur yemeğine kalkan kardeşlerimiz efendim Peygamberimiz sahabesine, ev halkına gece ibadetini öğretmiştir.

Zaten bütün peygamberlere teheccüt namazı vaciptir. Ama bizim için sünnettir. Ve biz şu Ramazanda teravih namazımızı gece ibadeti olarak yapıyoruz. Buda sünnettir.

Bakın sahur yemeği ve geleneği bizim için bir gece eğitimidir, Allahın rahmetinden faydalanma eğitimi, Peygamberimizin sünnet ve şefaatinden faydalanma eğitimi, gece Cenab-ı Hakka seherde yalvarma eğitimidir.

Cenab-ı Hak her yıl bir ay boyunca kullarını rahmetiyle eğitiyor. Merhametiyle eğitiyor, mağfiretiyle eğitiyor, diğer on bir ayda nefsimizle bizi baş başa bırakıyor.

Öyleyse biz bu eğitimden sonra yani şu Ramazan eğitiminden sonra on bir ay nefsimizle baş başa kalacağız.

O zaman Ramazan-ı Şeriften ne aldığımız belli olacak. Bütün mesele bu Şimdi teravih namazı kılacağız. Allah kabul etsin. Ve şu mübarek teravih namazlarında dua edin.

Ya Rabbi! Bana teravih namazını nasip ettiğin gibi beş vakit namazı da nasip et.

Ya Rabbi! Beni bu sahurda kaldırdığın gibi bana seni zikretmeyi de nasip et.

Seni zikreden kullardan eyle diye bir dua yapın kardeşim.

Rasulullah (s.a.s.) Efendimiz buyuruyor ki cennet ehli hiçbir şeye hasret çekmez. Yalnız bir şeye hasret çeker. Nedir o?

Dünyada zikirsiz geçirdiği zamanına, saniyesine, dakikasına eyvah ne olurdu şu boş geçen vakitlerimi de Allah'ı zikirle geçirseydim der. Görüyor musunuz?

Cennette buna hasret çekiyor. Neden? Çünkü Allah-u Tealayı zikreden bir kul büyük mükâfatlar alıyor. Ve Allah ile konuşmayı öğreniyor.

Bir örnek vereyim. Rasulullah Efendimiz buyuruyor. Sahabe diyor ki;

Ya Rasulallah! Zenginler zekat veriyor. Biz veremiyoruz. Onlar malını Allah için harcıyorlar, bizim bir şeyimiz yok ki harcayalım. Biz ne yapalım?

Rasulullah Efendimiz buyuruyor ki;

Siz gerçekten onların aldığı nimeti almak istiyor musunuz?

İstiyoruz Ya Rasulallah.

Öyleyse siz namazdan sonra otuz üç defa sübhanallah, otuz üç defa elhamdülillah, otuz üç defa Allah-u Ekber diye Allah'ı zikrediniz. Eğer böyle yaparsanız Uhud dağı ağırlığınca sevap kazanırsınız.

Şimdi biz tesbih çekiyoruz. Allah'ı zikrediyoruz. Ve dışarıda zikredene karşı çıkıyoruz. Yakıştı mı be kardeşim? Hiç yakıştı mı?

Şu bizim ülkemizde olan hadiselere bakıyorum şaşırıyorum. Cami'ye gelen bazı kardeşlerimiz tekkeye gidene düşman, tekkedeki kuran kursuna düşman, kuran kursundaki falana düşman (v.s) Bu tamamen fitnedir kardeşim.

Dikkat ediniz eğer ben şahıs olarak kursta eğitim almasaydım size Kuranı nasıl anlatırdım? Ben Allah dostlarından eğitim almasaydım, ben zamanımı bedavaya size nasıl verirdim? Bakın ben hizmeti iki yerden aldım. Hem zahirde, hem de batında.

Yani ilim edep, hayâ olarak hocalardan, İslam ahlakı ve yaşantısını da Allah dostlarından (şeyhimden) aldım. Allah'ı seven, gerçekten gönlünü Hakka bağlayan insanlardan aldım. Bu hakikati güzelliği bütün din kardeşlerime de tavsiye ederim. Unutmayın tek kanatlı kuş uçamaz

Öyle ki bakınız bir gün Bünyamin Efendi Hazretleriyle oturuyoruz. Babam halveti tarikatındandı. Yıllarını zikre vermiş. Ve sabahlara kadar zikrederdi hiç yatmazdı.

Bünyamin Efendi Hazretleri de Nakşî tarikatının büyüklerinden. Babamın şeyhi Abdullah Efendi dünyasını değişti fakat halife bırakmadı.

Bünyamin Efendi Hazretleri babama dedi ki; gel biraz seni eğitelim. Şeyhinin yerine sana hizmet verelim.

Bakın dikkat edin Allah dostlarını görüyor musunuz hiç şu bu yok. Sen falan tarikattansın ben falan cemaattenim yok.

Allah dostlarının bir arzusu vardır. Dini İslam'a hizmettir. Başka da arzusu yok. Eğer bir insan şuculuk, buculuk yapıyorsa Allah adamlığını kaybetmiştir.

Hoca olsun, hacı olsun, derviş olsun, sofu olsun ne olursa olsun. Sen şu camiye gelir de başka camiye gidene nasıl karşı çıkarsın? Sen şurada secde edersinde secde edene nasıl karşı çıkarsın kardeşim? Yakışır mı? Hiç akıllı birine yakışmayan bir şeyi, mantığa akla yakışmayan şeyi Allah kabul eder mi?

Tabi insanlar bugün yarışıyorlar böyle ben halife olayım ben şeyh olayım diye ama babam dedi ki;

Efendi ben bir şey bilmiyorum, görmüyorum ki nasıl hizmet ederim dedi.

Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri şöyle buyurdu.

Kardeşim sen gel bize sana hizmet edelim. İnşallah alırsın. Ve babam ısrarla ben bir şey görmüyorum dedi.

Ben daha küçüktüm efendiler. On üç on beş yaşlarındaydım.

Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri şöyle buyurdu.

Kardeşim ne görmek istiyorsun onu söyle bakalım

Babam:

Ne bileyim efendi hizmet edecek insanın biraz olsun sağından solundan haberi olması lazım. Bende bunların hiç birisi yok ki ben nasıl hizmet edeyim

Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri şöyle buyurdu.

Avni hoca köyümü İstanbul'a getirelim; İstanbul'u mu köye götürelim. Buyurdu.

Babam:

Efendi koca şehir köye gitmez köyü buraya getir. Dedi.

Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri ve orada bulunan beş altı kişi vardı. Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri tefekkür ile huzura yöneldi, orada bulunanların hepside beraber bir müddet huzur ettiler.

Kısa bir zaman sonra, babam hayretler içinde Allah, Allah demekten kendini alamadı.

Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri: Yine ne oldu Avni hoca? Buyurdular.

Babam:

Ne olsun efendi bizim (Sivas İmranlı'nın uyanık) köy dağı ile taşı ile hepsi buraya geldi. Dedi.

Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri gülerek anan baban da var mıydı? Avni hoca dedi.

Babam:

Heyecanla; efendi anam babam dedem ebem bütün tanıdıklarımın hepsi içlerindeydi dedi.

Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri güler yüzlü bir eda ile

Avni hoca iyi ki göremiyorsun İstanbul'dan Sivas'ın uyanık köyünü seyrediyorsun daha ne istiyorsun kardeşim. Tekrar biraz huzur ettikten sonra

Şeyhim Bünyamin Efendi hazretleri şöyle buyurdu. Kardeşim sen gel bizden faydalan Allah (c.c) nimetlerini ikram eder inşallah. Ama gafletle yâda zevk-ü sefa ile nimetlere de erişilmez Mevla da bulunmaz. Buyurdular.

Bu sohbet 2009 ramazan ayı Sancaktepe, tepe cami de yapılmıştır.

GEL ALLAHI SEVEN GÖNLE GİR

Muhabbet talibi kullar orada
Muhammed Mustafa şefi orada
Ne dilerse Mevla verir orada
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Açılır duyguların inceden ince
Lütfeder Yaradan ol zatı yüce
Okuturlar sırrında elifle hece
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Gönülde cümle pirler veliler
Orada sır üstüne sırlar dizerler
Gizliden gönülde durmaz gezerler
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Hakkın ilhamı âlâdan ala
Versin muradını ol yüce Mevla
Nurunu nakşetsin zayıf gönlüne
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Oku orada ilmin hasını
Beraber çekelim gönül yasını
Versin Yaradan kendi sevdasını
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Mihman orada murad orada
İnayeti ikram ihsan orada
Aradığın cümle dostlar orada
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Gönülden olunur sana bir davet
Gayriler veriyor sana eziyet
Lûtfu inayette ol Gani Samed
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Mekânımız olsun o dostun gönlü
Olalım beraber bizde bülbülü
Kokutsun Yaradan reyha sümbülü
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Uzatmış elini mağripten maşrığa
Açmış gönlünü o sultan sana
Ayrı kalması bilmem ki niye
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Gönüldür bağımız hem bostanımız
Gönülde yazılı hem destanımız
Hem Muhammet Mustafa sultanımız
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

Halil İbrahim'e dost gönlüdür yar
Gönülsüzlük bildim dervişe zarar
Gönlüme tecelliyi dilim ikrar eder
Gel Allah'ı seven gönüle gir gel

HAKKI ARZ EYLEYEN KARDEŞ GÖNÜLLER

Hakkın sevdiğini sevsin özünüz
Aşkı ilahiye baksın gözünüz
Ya Allah, Allah diye çıksın sözünüz
Himmet arz eyleyen kardeş gönüller
Hakkı arzulayan kardeş gönüller

Huzuru aşk ile tevazu edin
Tecelli Mevla'dan inayet dileyin
Huzuru âlide biraz bekleyin
Himmet arz eyleyen kardeş gönüller
Hakkı arzulayan kardeş gönüller

Sohbeti Rahmanda cilalanınız
Gönül paslarınız bir, bir siliniz
Huzuru Rahmana her dem eriniz
Himmet arz eyleyen kardeş gönüller
Hakkı arzulayan kardeş gönüller

Dervişi muhabbet pazarı bilin
Nazarı ilahiyi oradan dileyin
Üstat erenlerden nazar bekleyin
Himmet arz eyleyen kardeş gönüller
Hakkı arzulayan kardeş gönüller

Evliya nazarı haktır diyerek
Muhabbet gönüle cila bilerek
Huzur lokmasını bir, bir yiyerek
Himmet arz eyleyen kardeş gönüller
Hakkı arzulayan kardeş gönüller

Sohbeti Rahmandır himmet konağı
Âşıklar meclisi aşkın burağı
Zikreyleyin gani Mabut Hüday'ı
Himmet arz eyleyen kardeş gönüller
Hakkı arzulayan kardeş gönüller

Kudreti ilahi kudreti Hüda
Eriştire özden size de gıda
Rıza için olsun sizdeki sevda
Himmet arz eyleyen kardeş gönüller
Hakkı arzulayan kardeş gönüller

Halil İbrahim der himmet mirastır
Himmeti bilene güzel ilaçtır
Cümle ihvan bilin himmete muhtaçtır
Himmet arz eyleyen kardeş gönüller
Hakkı arzulayan kardeş gönüller

İMANI DARA DÜŞÜREN ANLAYIŞ EKSİKLİĞİDİR

وَاتَّقُواْ النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ{131}
وَأَطِيعُواْ اللّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ {132}

Âli İmran- 3 / 131- 132 ve meali

İnkar edenler için hazırlanmış ateşten sakının

Size merhamet edilmesi için Allah a ve peygambere itaat edin

Rasulullah (s.a.s.) Efendimiz buyuruyor ki;
Kalbinde zerre ağırlığınca kibir duygusu bulunan bir kişi cennete giremez.

Kibir iman cevherini eriten bir mikrobun adıdır.

Kibir insanda anlayış eksikliğine yol açar ve insanı Olaylara bakış açısını daraltır.

İman cevherini tahrip eden yok eden Allah korkusunu gönülden kaldıran, Peygamber sevgisini, Hak ve hakikati gönülden kaldıran insana kendi nefsi duygularıyla hareket ettirmeye, yaşamaya sevk eden bir hastalığın adına kibir diyoruz

Yani bu hastalık toplumda büyüklenmek anlamına geliyor. Yani Allaha asi gelmek kendisini yoktan var edene karşı büyüklük taslamak secde etmemek gibi.

Bakın iman meselelerinde bu hadis-i şerifler sıralanıyor.

İnsanı Allaha secdeden alıkoyan bir hastalıktır, kibir.(büyüklenmek) Veya arkadaşının yanında kendini büyük, arkadaşını küçük görmek.

İşte kalbinde, gönlünde zerre miktarı kibir bulunan biri cennete giremez buyuruyor Rasulullah Efendimiz.

Öyleyse biz bu hadis-i şerifi duyduk ezber ettik çok işimize yaramaz. O zaman ne yapmalıyız?

Benim kalbimde, duygularımda kendimi beğenmişlik var mı arayışına girersek araştırmaya çalışırsak, kendimizde o mikrobu tespit etmeye çalışır, onu ortadan kaldırmaya çalışırsak işte bu hadis-i şerif bizim hayatımızı yani ebedi hayatımızı cehennemden kurtarmaya yarar. İçimizdeki Allahın rahmetine engel olan mikrobu ortadan kaldırmış oluruz.

Yine Rasulullah Efendimiz buyuruyor; insanlar arasında fitne ve fesat çıkaracak şekilde söz taşıyan kişi, insan cennete giremez. İnsanlar arasında söz taşıyan ne sözü taşıyan?

Fesat çıkaracak sözleri yani iki insanın arasını açacak, bir insanı aşağılayacak, bir insana yapmadığı şeyi yaptı gösterecek, yaptığı şeyi yapmadı gibi gösterecek birtakım hareketler, fiiller, sözler taşıyan bu gibi hadiselere vesile olacak hareketlerde bulanan insanlarda cennete giremez. Buyruluyor

Şimdi böyle kendimize, toplumumuza, çevremize, komşumuza, akrabamıza baktığımız zaman bu hadis-i şerifin dışında kalanda pek insan yok, olsa da çok az.

Falan şunu yaptı, filan bunu yaptı. Nasıl kurtaracağız? O söz taşıyıcılardan uzak durmak sureti ile kurtuluruz inşallah.

Mesela evimize biri geldi durmadan dedikodu ediyor. Falanı atıyor, kesiyor, tutuyor falan filan.

Kardeşim burada falanı, filanı kesmene gerek yok, otur biraz Allah diyelim. Hani bazen bazı insanlar ben, ben, ben der her cümlesinin başında ben vardır.

O tür insanlarla karşılaştığımda diyorum ki ben dediğinin yarısı kadar Allah desen cennete girersin. O söz taşıyıcılığı yaptığın falan kişinin hakkında konuştuğunun yarısı kadar Allah desen cennete gidersin be kardeşim.

Niye falanı bana atıyorsun, niye huzursuz ediyorsun bizi? Otur Allah diyelim konuşalım. En azından yiyelim, içelim Allahın selameti başına de. Siz bunu bir kere deseniz ikinciye o kişi gelip de bir başkasını size kesemez. İkincisi size daha uğramaz.

Niye? Bilir ki o insan dedikoduya yol bulamıyor. O insanın derdi nedir? Birilerini atmak, kesmek, dedikodu, gıybet etmek sanatı odur. Sizde buna meydan vermeyince o sizden uzaklaşır. Sizde zannedersiniz ki bir arkadaşımı, dostumu kaybettim.

Hayır kaybetmediniz. Esasen bir şeytanın size gelişine engel oldunuz. Eğer böyle düşünürseniz işte o zaman hak yolunda yürümeyi hak edersiniz.

Sizin amacınız bir dostunuzu kırmak değildi ki; üzülüyorsunuz, niyetiniz neydi? Şeytanlık yapmamaktı. Bir başkasının günahını, vebalini yüklenmemekti. Sizde ona engel olmaya çalıştınız. Şeytan’a çelikten duvar örülmüş gibi evinizin etrafına dolanır durur bir daha içeri giremez.

Şeytanın evinize girmemesine niye üzülüyorsunuz bir müslüman olarak. Üzülmenize gerek yok ki. Bakın giremeyen şeytandır. Dostunuz değildir

Dostunuz kapınızı çalar içeri girer. Ama siz şeytan sıfatlılarını dost edinirseniz o şeytanda sizdeki iman cevherini eritene kadar sizi bırakmaz.

İman cevheri eriyince bırakır mı? Bırakır. Niye? İman cevheri eriyenler zaten şeytana

Memur oluyorlar da onun için.

Bakın çoğu insanların edebini soymuş, hayasını soymuş, ahlak gitmiş, kitap gitmiş, sünnet gitmiş, namaz gitmiş, oruç gitmiş şeytan onları memur tayin etmiş ümmeti aşağılamaya kendini aklamaya çalışıyor. Bunun haricinde şeytanın memuru nasıl oluyor ki

Şeytan insan suretine girerek bir yolcunun karşısına çıkıyor. Diyor beraber arkadaşlık yapalım. Yolcu da kabul ediyor ve arkadaşlık yapıyorlar.

Sabah namazı oluyor adam namaz kılmıyor. Öğlen oluyor namaz kılmıyor, ikindi namaz yok, akşam yok, yatsı namazı yok.

Tam bir gün yolculuk yapıyorlar. Bir gün sonra şeytan diyor ki; bizim arkadaşlığımız burada bitti.

Yolcu diyor ki; yahu ne güzel yolculuk yapıyorduk. Neden bitti diyor.

Şeytan, diyor ki ben şeytanım ve seni kandırmaya gelmiştim. Ama baktım ki sen benden, daha büyük şeytansın.

Ben bir defa Allaha asi geldim beni rahmetten kovdu. Sen bir günde beş defa Allaha asi geldin de farkında değilsin.

Yani namaz kılmayanlarla şeytanın işi yok ki zaten şeytanın razı olduğu bütün işleri yapıyor.

Fitne zaten Allah diyenlerin içinden çıkarılır, çıkar. Şeytan fitneyi hakkı sevenlerin içinden çıkarır ki müslümanlar kötü olarak tanıtılsın.

Kim çıkarır? Şeytan ahlakına bürünmüş şeytan sıfatlı insanlar bir vesileyle müslümanın içine bir fitne olumsuzluk, menfaat ya şöhret veya parayla satın alırlar. Bir bakarsınız söylemedik yalan, yapmadık iftira bırakmadı.

Kimdir bu? Fesat çıkaran ümmet içine girmiş şeytanın ta kendisidir. Ama siz buna adına derviş diyebilirsiniz. Siz bunun adına

hoca diyebilirsiniz, aslında o şeytanın ta kendisidir, ama müslümanın bundan haberi yok.

Böyle konuşunca da müslüman diyor ki müslümana şeytan denir mi? Şeytanın yaptığını yapana niye şeytan demeyelim ki? Hatta şeytanın yapamadığını yapıyor.

Mesela zikir meclislerine şeytan giremediği halde şeytan insanlarla geliyor zikir meclisindeki insanların arkasından bir yığın iftira uyduruyor.

Kim? Şeytan kiminle geliyorsa, insana nasıl insan diyelim şimdi? İnsan diyenler zaten onun gibi oluyorlar. Yani şeytana insan diyenler onun gibi oluyorlar bunu da zaman sonra görüyoruz. Onun için siz onlardan olmayın.

Siz şeytanı sevenden şeytana alkış tutandan değil, şeytanın yolunu kesen müslüman olursanız mümin safına geçersiniz. Müminlere de cennet vaciptir.

Ama şeytanın önüne engel koyan değil de şeytanın fitnesine yol açan fesatçılığına yol açan biri olursanız, işte hadis-i şerifte zikredilen cennete giremez sınıftan biri olursunuz buda çok büyük tehlikedir, felakettir.

Rasulullah (s.a.v)Efendimiz buyuruyor ki;

Üç kişi vardır ki, kıyamet günü Allah onlarla konuşmaz. Onları temize çıkarmaz. Onlar için acıklı bir azap vardır.

Bunlardan biri zina eden ihtiyarlar. İkincisi yalancı yöneticiler, Üçüncüsü gurur ve kibir sahibi fakirler.

Şimdi dikkat edin bakın zina eden gençler demiyor, Rasulullah Efendimiz. Ne diyor? Zina eden yaşlılar. Neden? Çünkü insan elli yaşından sonra zina ederse o nefsanî olmaz. Yani cahillikten olmaz. Elli yaşından sonra yapılan zina kasıtlı olarak ahlaksızlık numunesi olarak zalimlik olarak yapılmış olur.

Çünkü o heveslerine aldanarak yapmaz. O çirkinliği şeref sayarak yapmış olur. Onu adet edinmiş olarak Allaha meydan okumuşçasına yapmış olur. Ve onun için de Allah da onu

Temize çıkarmaz ve onunla konuşmaz. Bunlara acıklı yani büyük bir azap vardır Diğer tarafta ikinci olarak da yalancı yöneticiler yani halka hayır yapacağım diyerek halkın yetkisini aldıktan sonra halkı aldatan, halkın aleyhine çalışan yöneticiler. Bu mahalle muhtarından tutun cumhurbaşkanına kadar böyledir.

Yani yöneticilik mahalle muhtarından başlar taa cumhurbaşkanına kadar gider Demek ki; halkı aldatanlara Allah-u Tealanın hazırladığı özel bir azap varmış.

Neden? Çünkü Allah kullarının azaba uğramasını istemez. Ne yaratmışsa kullarının saadeti için yaratmıştır. Denizler, karalar, gökyüzü, ay, güneş bütün mahlûkat insan için yaratılmıştır.

İnsana bu denli hizmet veren Allah (c.c) ve insana değer veren Allah insana eziyet verene de o denli zulmedeceğini burada Peygamberimiz haber veriyor.

Allah-u Teâlâ yalancı idarecilerden ümmet-i Muhammedi muhafaza eylesin. Güzel ahlaklı idareciler nasip eylesin.

Diğer tarafta da kibirli fakirler cennete giremezler. Kibirli fakirler neden giremez? Zenginliği yaratanda Allah fakirliği yaratanda Allah'tır. Yani kulu zengin edende Allah fakir edende Allah'tır.

Bunların hikmetleri, sebepleri vardır. Zengin olan zenginliğine sevinir, fakir olanda fakirliğinden durmadan yakınır. Fakir olduğu için topluma çıkmaya utanan, fakir olduğu için kendisine yardım etmeye çalışanın yardımını gururundan, kibrinden dolayı reddeden insanlar.

Yani fakirliği kabul etmeyen Allahın takdirini de beğenmemiş olduğundan Allah-u Teala da bunları cennete almayacağını Peygamberimiz haber veriyor.

Demek ki; bizde şimdi bulunduğumuz duruma şükretmeliyiz. Fakirliğe, zenginliğe şükredici olmalıyız. Ne fakirliğe üzülmeliyiz ne zenginliğe sevinmeliyiz.

Çünkü Rasulullah Efendimiz buyuruyor ki;

İnsanın serveti yediği, giydiğidir. Bunun haricinde bir serveti yoktur.

Ve diğer bir deyimle de insanoğlunun bütün serveti üç metre bezdir. Yani kefenidir. Onun haricinde bir malı yoktur. Mülk Allah'ındır.

Yine Rasulullah (s.a.s.) Efendimiz buyuruyor;

Şerrinden komşusunun emin olmadığı kimse de cennete giremez.

Yani komşularınız sizin ona yaptığınız zulümden rahatsızsa cennete giremeyecekmişsiniz. Ama bunu şöyle anlamayın ben burada Allah'ı zikrediyorum da hanım rahatsız oluyormuş beyefendi rahatsız oluyormuş.

Allah'ı zikreden kimseyi rahatsız etmez ki. Oturur evinde komşusuyla, arkadaşlarıyla Allah'ı zikreder. Kimseyi rahatsız etmez.

Ama bundan zikirden rahatsız olan varsa rahatsızlığından çatlasın. Yani komşusunu diliyle inciten, yaptığı hareketleriyle komşusunu bir takım sıkıntıya maruz bırakan insanlar şerli insan olduğu için Rasulullah Efendimizde buyuruyor ki bunlar cennet giremezler. Ufak bir şeyde bakarsın polis çağırır, ufak bir şeyde bakarsın baş ağrısı yapar sıkıntı olur. Bu gibi komşuların şerrinden Allaha sığınırız.

Diğer bir hadis-i şerifte de Rasulullah Efendimiz buyuruyor;

Akrabalık bağlarını kesen kimse de cennete giremez.

Akrabalık bağlarından söz ederken ben şunları düşünüyorum. Bugün toplumumuzda akraba deyince kan bağı olan akrabadan söz edilir hep. Bakın insan zahiren kan bağı taşıdıkları amcası, dayısı, halası, teyzesi falanı filanı akrabadır.

Bunlar zahiri surette akrabadır. Fakat sahabe aynı istikamette yürüyenleri kardeş ve akraba edinmiştir. Cenab-ı Hakkın ve Peygamberimizin bahsettiği akraba aynı istikamette yürüyen insanlar kastedilir kanaatindeyim.

Neden? Eğer öyle olmasaydı Peygamberimiz Ebu Leheb'e akrabam diye sahip çıkardı.

Ebu Cehile akrabam diye sahip çıkardı. Hiç savaşmazlardı.

Bakın dikkat ediniz yani akraba aynı yolda ilerleyen birbirini korumaya çalışan, birbirini gözetleyen aynı davanın insanlarıdır. Bunu sahabede böyle görüyoruz. Bugün bizim insanlarımız akrabayı böyle görmediği için hep kendi kan bağı olan akrabalarını aradığı için bugün toplumumuzda fitneden geçilmiyor.

Kan bağı taşıdığınız akrabalarınız eğer aynı istikamette ise onların değer ve kıymetleri Allah indinde daha yücedir ve değerlidir.

Hatta ayet-i kerimede Cenab-ı Hak buyuruyor;

Şüphesiz, Allah adaleti, iyiliği, akrabalara yardım etmeyi sever. Çirkinliği yasaklar. Fuhşiyatın her türlüsünden sizin sakınmanızı ister. Tutasınız diye size öğüt veriyor.

Nahl – 16 / 90

Bakın dikkat edin şimdi insanoğlu bu Kur'an-ı Kerimin dilini anlasa Allah-u Tealanın arzuladığı istikamet olduğunu açıkça görecektir.

Kur'an-ı Kerimde kastedilen yakınlık aynı davanın insanlarıdır. Aynı şekilde başka bir örnek veriyorum. Kur'an-ı Kerimde zarar gösterilen bir insanın imanına gelecek bir zarardır.

Yani imanın zayıflaması zarar olarak gösterilir. Ahirette ki çalışmasını ihmal edenin hayatına Cenab-ı Hak zararda ifadesini kullanıyor.

Yani malını kaybetmiş, hasta olmuş, bir tarafı incinmiş, kırılmış Cenab-ı Hak bunu zarar olarak görmez. Bunları zarar ifadesi olarak da kullanmaz.

Ne ifadesi kullanır? Sıkıntı ifadesini kullanır. Yani bunların adı sıkıntıdır, madde kaybı zarar değildir.

Allah-u Teala bunları zarar görmüyor. Bunu zarar gören kimdir? İnsanın kendisidir ve nefsidir. Çünkü nefis için dünya çok çekicidir.

Bugün bizim akrabamızda eğer burada biz akrabalarımızı idrak edebilsek ahiretteki akrabalarımızla beraber olmayı arzulardık. Mesela ahiret hayatına bakıyoruz akrabamız kim? Cennet ehli.

Cehennem ehline akraba diye sahip çıkan var mı içinizde? Çıkamazsınız. İmanı olan bir insan cehennem ehline benim akrabam diye sahip çıkmaktan hayâ eder. Çünkü Allaha karşı gelmiş olur. Onun için bugün bizim anlamadığımız akrabalık bağları bizi yanıltıyor.

Demek ki; akrabalık bağı iman bağı, ihlas bağı, itikat bağı, İslam bağı, dava bağı, muhabbet bağı olarak görürsek işte o zaman Allah-u Tealanın ve resulünün bize telkin etmiş olduğu akrabayı görmüş oluruz ve anlamış oluruz.

Peki, burada bizim kan bağı olan akrabalarımız akraba değil mi? Elbette akrabadır. Akrabalıktan atmadık, reddetmedik ama bunlar hayırsız bir akrabadır. Adem (a.s.) in oğlunun biri itaat etti diğeri isyan etti. İsyan edenlerin zürriyetinden isyan edenler türedi, itaat edenin zürriyetinden itaat ehli türedi.

Öyleyse siz kan bağı taşıdığınız amcanız, dayınız, halanız, teyzeniz v.s. bu insanlara düşmanım diyemezsiniz. Ta ki imanınızla savaşmadıkça akrabanızdır. Ama bugün görüyoruz ki imanınızla, ihlasınızla en çok savaşanlardan biri kendi akrabalarınız, kan bağı olan akrabalarınız.

Öyleyse bizim akraba anlayışımız eksik, yanlış ve bu yanlış anlayışımızdan kurtulmamız gerekir. Yani bizim dinimizle savaşanı biz akraba görürsek şeytan zafere gider. İmanımızı götürür.

Müslümanın imanıyla savaşan, ihlasıyla savaşan, ibadetiyle savaşan hiçbir şahıs müslümanın akrabası olamaz, dostu olamaz. Akrabalığı azletmiştir reddetmiştir ve kendi nefsine düşmüştür. Nefsine düşen bir insan nasıl sizin akrabanız olabilir, nasıl iman sahibinin akrabası olabilir?

Tabi bu sözlerime bazıları kızabilir. Yani sivri zekâlılar veya gerçek hakikati düşünemeyenler kızabilir. Ama başlarına bazı hadise gelince bu gerçekleri öğrenecekler.

Ben bunları kafamdan konuşmuyorum. Bakın sahabenin hayatına bakıyoruz bu gerçeği görüyoruz. Bedir savaşı, Uhud savaşı, Hendek savaşı hep akrabaların savaşıydı. Bir tarafta kardeşin biri bir tarafta biri vardı.

Bir tarafta amca bir tarafta yeğen, bir tarafta baba bir tarafta oğlu vardı. Niye savaştılar? Biri dinliydi biri dinsiz. Biri imanlıydı biri imansız. Biri ibadet ehliydi biri isyan.

Akrabalığı böyle görün ki Allaha yakın olasınız. Bunun haricinde bir akraba görüşü insanı yanıltır, şeytanlara akraba eder. Kurtuluşu da olmaz. Cenab-ı Hak uyananlardan eylesin.

İslam büyükleri de yukarıda zikrettiğimiz hadisleri şöyle açıklıyorlar; İnsanlar üzerinde günah olduğu halde cennete girmeleri mümkün değil.

Ancak bu günahları kendilerini cennete girmesine engel olduğu gibi bu insanların cennete girmeleri Allah-u Tealanın kendilerini affetmesiyle olur. Veya günahlarının karşılığı cehennemde yanarak o yaptığı isyanlarının bedelini ödeyerek girebilir. Tabi imanlılar için bu, iman ehli için geçerli kâfir için böyle bir şey yok.

Veya şefaat ehli olan Peygamberimizin veya bir İslam büyüğünün veya kendisine yakın olan bir komşusunun veya akrabasının cennet ehli olan bir büyüğün şefaatiyle cennete girebilir.

Peygamberimiz buyuruyor ki; Cennet ehlinden olan bir kişiye yakınlarından on kişiye şefaat etme yetkisi verilecek.

Tabi bu müjde güzel ama ben bu müjdeyi duyunca biraz böyle daralıyorum. Niye? Cehennem ehli ne kadar çok ki bir cennet ehline Allah-u Teala yakınlarından on kişiyi kurtarma yetkisi veriyor.

Yani bu müjde bana cehennem ehlinin ne kadar çok olduğunu anlatıyor, onun için üzülüyorum.

Onun için amaç cehenneme girip çıkmak değil dünyadaki amaç ve gaye cehenneme sevk edecek amelleri, fiilleri işlemeden cennet-i alayı kazanmak olmalıdır. Mümindeki amaç, gaye bu olmalıdır. Bu değilse hayat zarardır. Hüsranla biter.

Evet, birazda insanların cennete girebileceğinden haber veren hadiselerden, hadis-i şeriflerden söz edelim. Toplumda bunları çok seviyor. Nasılsa bedavaya cennet niye girmeyeyim ki?

Ebu Hureyre (r.a.) Rasulullah (s.a.v) Efendimizden şöyle rivayet ediyor;

Allahtan başka ilah bulunmadığına ve benimde Allahın rasulüh olduğuma şahadet eden bir kimse mutlaka cennete girecektir.

Bu hadisi şerif çok yaygın, daha amel etmeye ne gerek var canım? La ilahe illallah derim cennete girerim. Halkımızda böyle bir dalalete düşüyor, gaflete düşüyor.

Hâlbuki peygamberimizin verdiği haber bu değil. Yani Allah-u Tealanın birliğine, Peygamberimizin Hak resulü olduğuna şahadet etmek ne demektir diye düşünmeyi zarar sayan müslüman kardeşlerim düşünmeyi dahi zarar sayıyor.

Ne demektir. Allahtan başka ilah yok. Yani Allahtan başka bir kuvvet yok. İlah kuvvet manasında kullanılır çoğu zaman. İlah yaratıcı

manasında kullanılır çoğu zaman. İlah adalet manasında kullanılır çoğu zaman. İlah güzellik manasında kullanılır.

Toplumda ilah kelimesi de tapınılması gereken bir güzellik manasında kullanılır. Şimdi bütün bunları sıraladıktan sonra halkımız **La ilahe illallah** dedim tamam ben cennete girerim doğru gireceksin Peygamberimiz bu haberi veriyor.

Ama nasıl gireceksin? Günahın nispetinde senelerce mi asırlarca mı yanacaksın ondan sonra gireceksin. Fakat **La ilahe illallah** ne demektir onu söyleyecektik. Ben şahadet ederim ki Allah birdir ve O'ndan başka ilah yoktur. **La ilahe illallah** şeksiz şüphesiz Allah birdir ve O'ndan başka ilah yoktur. Yani güç kuvvet Allaha aittir.

Bende O'nun gücüyle dolanıyorum. Benim gözüm O'nun gücüyle görüyor O'nun nuruyla görüyor. Benim elim O'nun kuvvetiyle tutuyor. Benim dilim O'nun hikmetiyle dönüyor, kelam ediyor.

Benim duygularım O'nun ilahi gücüyle bazı şeyleri fark ediyor, düşünebiliyor, idrak ediyor. Dünya aynı kudretle ayakta duruyor. Öyleyse benim mabudum Allah'tır. Ve ben O'nun kuluyum diyerek, kul olduğunun acizliğini bilmek demektir **La ilahe illallah.**

Ve yine Muhammed'ün Resulullah diyoruz. Muhammed O'nun elçisidir. Ben onun getirdiği haberlerin tümüne inanıyorum ve itaat ediyorum diyerek kitap ve sünnete yapışanların söylediği bir kelamdır bu. Yani dilinizle söylediğiniz kuru bir kelamın ifadesi değildir**. Lailahe illallah**

Allahtan başka ilah kabul etmiyorum diyen gençlerimizin çoğuna bakıyorsunuz futbolcuları ilah edinmiş haberi yok. Yöneticilerimize bakıyorsunuz putları ilah edinmiş haberi yok. Allah diyenleri düşman edinmiş haberi yok.

Bu insanların **La ilahe illallah** demesi Allah nazarında bir sivrisineğin kanadı kadar değerli değildir.

Hem **La ilahe illallah** diyeceksin hem Allah diyenlere zulmedeceksin. Hem **La ilahe illallah** diyeceksin ibadet edenleri ibadete bırakmayacaksın. Amir ol memur ol patron ol ne olursan ol. Cuma günleri bakıyorsunuz namaz yasak. Cumaya bırakmıyor amiri, memuru, patronu, falanı filanı. Kimin yasağı? Falanın yasağı.

Ama sen **La ilahe illallah** diyorsun ya Allahtan başka ilah, güç tanımadığını söylüyorsun hem de kulu Allah a bırakmıyorsun?

Demek ki bu insanın **La ilahe illallah** demesi sadece milleti aldatmak içindir, müslümanı aldatmak içindir.

Televizyonlarda inşallah, maşallah, **La ilahe illallah** bende kitaba inanıyorum bende haccettim diyenlerin sayısı da az değil. Kitaba inanıyorsan kitabına inanana saygı duyacaksın. Peygamberine inanıyorsan peygamberinin sünnetine sarılana saygı duyacaksın.

O zaman **La ilahe illallah Muhammedün rasulullah** dediğine Allah da değer verir. Peygamberimizde şefaat eder.

Onun için benim demek istediğim şu; halkımız **La ilahe illallah** kelimesini yani Peygamberimizin hadis-i şeriflerde verdiği müjdeyi yanlış anlayarak kendini cehenneme odun ediyorlar.

Hatta Cebrail (a.s.) bu müjdeyi getirdiği zaman rasulullah efendimizin yanında Enes (r.a.) Efendimiz.

Peygamberimiz buyuruyor ki; **Ya Enes! Git herkese müjde ver. La ilahe illallah Muhammedün rasulullah diyenler cennete girecektir.**

Enes (r.a) diyor ki ben gittim karşıma ilk çıkan Ömer oldu. Ve dedim ki; Ya Ömer! **La ilahe illallah Muhammedün Rasulallah** diyen cennete girecektir.

Ömer; dedi ki peki, sen nereye gidiyorsun? Dedim ki sana dediğim gibi herkese duyurmaya gidiyorum.

Ömer benim göğsüme bir tekme vurdu popomun üstüne yere oturdum diyor. Ve ekliyor Ömer bana dedi ki bunu kimseye duyurmayacaksın.

Ve Ömer le beraber Allah Rasulünün yanına geldik. Allahın rasulüne dedim ki Ey Allahın rasulü Senin söylediğini Ömer e söyledim ve Ömer bana vurdu ve beni yere düşürdü sakın bunu kimseye söyleme dedi.

Rasulullah efendimiz doğru mu bu Ya Ömer dedi.

Ömer de şöyle dedi:

Senin söylediğine benim itirazım yok Ya rasulallah. Şeksiz şüphesiz inanıyorum ki sen doğru söylersin. Ama bu sözü çokları yanlış anlar da cehennemi doldurur ben bundan korkuyorum onun için engel oldum Ya Rasulallah dedi.

Allah rasulü de duyurmayın buyurdu. Görüyor musunuz?

Şimdi bizim halkımız Hz. Ömer Efendimizin dediği gibi halkımız hadis-i şerifleri hep kendi isteklerine göre anladıkları için bakın nasıl olsa **La ilahe illallah** der kurtarırım diyenlerin cehennemi dolduranların, cehennemlik olanların haddi hesabı yok. Ama La ilahe illallahın ne demek olduğunu bilmiyorlar. Bilmediği gibi bileni de dinlemiyorlar. Düşünmeyi de düşüncesizlik sayıyorlar.

Cenab-ı Hak bu konuda da ayet-i kerimede buyuruyor;

فَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ا

Zilzal – 99/ 7 – 8 ve meali

Kim zerre ağırlığınca hayır işlerse karşılığını, mükafatını alacak. Kim zerre miktarı şer işlerse onunda cezasını çekecektir.

Cenab-ı Hak başka bir ayet-i kerimede de

بسم الله الرحمن الرحيم

أَحَسِبَ النَّاسُ أَن يُتْرَكُوا أَن يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَن يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ

Ankebut – 29 / 2 – 3-4 - ve meali

İnsanlar iman ettik demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannettiler.

Yemin olsun, biz kendilerinden öncekileri de denemişken, insanlar inandık deyince denenmeden bırakılacaklarını mı sanarlar? Allah elbette doğruları ortaya koyacak ve elbette yalancıları ortaya çıkaracaktır.

Yoksa kötülük yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sanıyorlar? Ne kötü hüküm veriyorlar.

Yani siz **La ilahe illallah** diyeceksiniz Allah da sizin geçmiş günahlarınızı görmeyecek o dediğiniz **La ilahe illallah** Allahın gücünden habersiz kuvvetinden habersiz müminlere düşman olarak yaşayacaksınız Allah da sizi cennetine koyacak öyle mi?

Böyle zannedenler Allah'ı adaletsiz görmüş olurlar. Cenab-ı hak da uyarıyor, haber veriyor, ikaz ediyor. Cenab-ı Hak uyananlardan eylesin.

Tabi bu konuda yine Rasulullah Efendimizin hadis-i şeriflerine bakıyoruz. Peygamberimiz buyuruyor ki;

Bize karşı silah taşıyan bizden değildir.

Şimdi demin anlattığım hadiseleri ne kadar doğruluyor değil mi? Yani müslümanı küçük görecek müslümana karşı savaşacak gaflet ehliyle birlikte olacak müslümana iftira edecek müslüman hakkında aşağılayıcı sözler söyleyecek düşüncesi, fikri, ameli isyankârlarla olacak kendisi müslüman olacak bu bizden değildir. Buyuruyor.

Ebu Hureyre (r.a.) diyor ki Rasulullah (s.a.v.) bir yiyecek yığınına rastladı. Elini daldırınca ıslak olduğunu gördü. Satıcıya sordu. Nedir bu ey satıcı dedi. Yağmur değdi Ya Rasulallah dedi. Onu yiyeceğin üst kısmında bıraksan alt tarafında gizlemesen olmaz mıydı buyurdu.

Bize ihanet eden, aldatan bizden değildir buyurdu. Görüyor musunuz?

Ticaret yapan bilir. Islak şey teraziye fazla gelir. Bakın bu dahi bizden değildir buyuruyor. Görüyor musun?

Bu hareketlerin sahibi bizden değildir. Şimdi müslümanı aldatan bizden değilse müslümanla alay eden nasıl bizden olur? Müslümana, dervişe iftira eden nasıl bizden olur?

Fasıkların içerisinde müslüman hakkında söz taşıyan nasıl bizden olur? Müslümanın hizmetine engel olan nasıl bizden olur?

Müslümanın Kuranından rahatsız olan nasıl bizden olur? Müslümanın zikrinden, müslümanın fikrinden, müslümanın edebinden, hayasından, giyiminden rahatsız olan nasıl bizden olur?

Yine Rasulullah Efendimiz;

Ölümden dolayı feryat ederek yanaklarına vura, vura ağlayan, yakasını yırtan, terbiyesizce edep dışı sözler sarf eden cahiliye davası yürütenlerde bizden değildir buyuruyor.

Başka bir hadis-i şerifte de bu insan tövbe etmedikçe yani yakalarını yırtarak, feryat ederek, ağıt yakarak ağlayanlar bu halinden tövbe etmedikçe ölümü cahiliye üzerine olur buyuruyor. Yani imansız gider buyuruyor.

Bunun için insan ölüsüne ağlar ama edeplice ağlar. Ciğeri yanar insan ağlar. Dayanamaz insan evladına, kardeşine, anasına, babasına ağlar. Ciğeri yanar ama edeplice ağlar. İsyan ederek ağlayamaz.

Ağlarsa bu insan cahiliye adeti işlediği için Peygamberimiz buyuruyor bizden değildir. Buda toplumumuzda gelenek haline gelmiş. Ölüsüne ağlamayanlarla alay ediyorlar. Peygamberimiz bu yüzden bakın hanımların kabristana gitmelerini yasaklıyor.

Yani feryat edip, ağıt yakıp, ağlamaları, isyanları çok olduğu için bu isyanlarının artmasından dolayı Peygamberimiz hanımlara kabristanı yasaklıyor.

Sonra edeplice kabir ziyareti eden bazı hanımefendilere Peygamberimiz onların edebinden dolayı izin vererek kabristan yolu kadınlara açılıyor. Yoksa kadınlara kabristanı yasak etmiştir. O edepli hanımefendiler, validelerimiz sayesinde hanımlara kabir ziyaretleri açılmış oluyor.

Kendine ait olmayan bir şeye sahip çıkan, kendine ait olduğunu iddia eden insan, kişi bizden değildir. Hem bunu yapan kişi cehennemdeki yerine hazırlıklı olsun. Buyuruyor.

Bu yer olur, eşya olur, altın, gümüş olur yani ne olursa olsun senin olmayan bir şeye benim diye iddia edersen Peygamberimiz de buyuruyor cehennemdeki yerini beğen ona hazır ol. Cehenneme ne kadar dayanabileceksen o kadar hazır ol buyuruyor.

Bu sohbet 2009 Ramazan ayı (camii) teravihte yapılmıştır.

Kibir anlayış darlığına yol açar, anlayış darlığı da İslam'ı anlamaya engeldir.

ÂŞIKLARINDAN AYIRMA

Aşkınla bulurlar âşıklar vefa
Âşıkların eder sevginle sefa
Sadıkların erer aşkınla sıdka
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Âşıkların döker gözünden yaşı
Secdelere erişir durmadan başı
Seversin cümle aşka düşeni
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Gönlümüzde olsun aşkın nişanı
Onlarla alalım bizler imkânı
Giydir bize de aşkından tacı
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Her cephede olup cenge gidelim
Âşıklar ilminden irfan alalım
Onlarla beraber sana varalım
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Gerçi çoktur bizde hata ve isyan
Aşkına düşende olur çok irfan
Âşıkların zatına yakın bir sultan
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Açtır gönülleri bizde girelim
O lâin şeytan varlığını bizde atalım
Dostluğun bahçesinde güller derelim
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Âşıktır müminlerin nâmı nişanı
Âşıkların söyler aşkla kelamı
Âşıklarına verdin hacet ihsanı
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Âşıkların söyler sırrı sadakatten
Lütfedersin aşığa sırrı gönülden
Âşık kelam eder ilticayı Haktan
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Muhammed Mustafa'n seni anardı
Aşk ile zatına hep yalvarırdı
Aşk ile sidreyi müntehaya vardı
Bizi âşıklarından ayırma bizi

İbrahim Halil'in aşkına düştü
Fedayı can kıldı narını seçti
Aşkınla narları nura çevirdi
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Nuh'un deryada aşk ile yüzdü
Münkir münafığın başını ezdi
Aşk ile necatın ona erişti
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Yunusun deryada aşk ile yüzdü
Her zaman her saniye zatını andı
Aşkından inayet ona erişti
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Cümle nebilerin aşkından eridi
Muhabbetin canda tende yürüdü
Aşkınla cihanı memur eyledi
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Cümle nebilerden böyle bir ihsan
Velilere erişti aşkından nişan
Onlarla eriştir zatına Sübhan
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Ebu Bekir Sıddık aşkına düştü
Muhammed aşkına can feda kıldı
Seven sevdiğini gönülde buldu
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Ömer Osman Ali'lerde necat
Aşkınla gönüllere erdi feyuzat
Aşkın meydanında dizdiler ebyat
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Selman Kasım oldu yarenler
Aşkınla gönüllere aşı vuranlar
Muhammed Bahuddin sırra erenler
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Muhammed zahidin aşkına bende
Aşk ile cihanda gönülde seherde
Aşkına düşenleri sever sevenlerinle
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Mekki Seyit Yahya Mustafa Rumi
Cümlesinde vardır aşkın nişanı
Aşkınla yürüttün gönül diyarını
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Mustafa Haki'dir aşkın bülbülü
Aşkına düşenin solmuyor gülü
Ehramcı Zade âşıkların dili
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Bünyamin Yıldırım aşk ile döndü
Yanuben aşkıyla ciğeri pişti
Onu sevenlere aşkın erişti
Bizi âşıklarından ayırma bizi

Halil İbrahim der, evliya kullar
Aşkınla cihanda hep yol aldılar
Aşkına düşenler seni buldular
Bizi âşıklarından ayırma bizi

EY YÜCE RABBİM

Kulum dediklerin okur ihlâsı
Çekerler gönülden ilahi yası
Olmazlar asla zatına asi
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Kulum dediklerin cennet cemale erer
Varıp sevdiklerin ile er yürür
Her razı olduğun alemde görünür
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Kulum dediklerin uyanır özden
Asla uyumaz kalpten gönülden
Nefsi emareyi tanır iç yüzünden
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Kulum dediklerin erer murada
Erişir dünya ve ahiret huzura
Kulum dediklerin düşmezler dara
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Kulum dediklerin ahir pehlivan kesilir
Nefsi emaresi varıp dara asılır
Kabir alemi gül gülistan bir cennet olur
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Kulum dediklerin zikir ile coşuşur
Ömür boyu Allah, Allah diye koşuşur
Her nereye gitse zatından konuşur
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Kulum de bizler şereflenelim
Dünya ahiret düşmanları yenelim
Resul'ü Kibriyan ile gezelim
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Kulum dediklerin özü paklanır
Kulum dediklerin şereflenir şahlanır
Kulum dediklerinde ilim irfan bol olur
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Kulum dediklerin İslam'a memurlar
Her nereye gitse oraları nurlarlar
Gönül aleminde akan pınarlar
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

Halil İbrahim der kulun olayım
Ömrümü kulluğuna adayayım
Bir kez kulum de bayram edeyim
Bize kulum de Ey Yüce Rabbim

SİLSİLE-İ ŞERİF

1- Nebi Sıddık Selman Kasım mestu Caferi Tayfur
Kibadezbül Hasen Şud bu Ali ve Yusuf eş Gencur.
2-Zi Abdul Haliki Ahmed Ari fu Ahmed rebehre
Kizişan şuddiyarı Mevara Ennehni Guhitur.

3- Ali baba Gül Ali Nakşibendüstü Alauddin
Pes ez Yakubi çerhi Hacegi Ehrarı şud memur.
4-Muhammed Zahidi Derviş Muhammed hacegi Baki
Müceddid urvetül vuska Seyfeddin'i Seyyid nur.

5-Habibullahi mazhari şahi Abdullahi Pirima
Ki zişan reşki şub id şud mera şebideycur.
6-Ziyaaddin vahidil asrı Mevlana ima Halid
Çu Ahmed Kanitelillahi Yazel feyzi Yazen nur.

7-Pes Abdullahi Mekki Seyyid Yahyai Şirvani
Eziş an munceli Şud Feyzi Sübhan der Garibudur.
8- Çorumi Mustafa Rumi Faruki şeyrani
Ezişan o be Tenvir diyarı rumi şud memur.

9- Vezi şud vez Halil Paşa Tokadi Mustafa Haki
Hüseyini seyyidu emced cihan ezfeyze o Memur.
10-Serapa bertaki Cari nuru Fiyuzatı ez O server
Ki Halki Hulki o dervey tamama münceli Mestur.

11-Hacı Ahmed Şeyhi Niksari Çorumu Terbi yet Kardeş
Ki Müstehlef Müeyyed sahihyed zi senet Menşur.
12- Ezişan izni am Gerdent der Garibullahi Ehrami
Şu lutfu fiyuzatı Hakla cihanı eyledi Memur.

13-Sıdku Salihindi Aşk ile Erişen maşuka Bünyamin
Hakkın ilhamıyla ihvana ikram ediyor deminur.

Garibullah Hazretlerinin kemteriyiz, kıtmiriyiz, Elhamdülillah ve lakin cürmümüz vağfir hatamız cümlece Meşhur. Kaddesallahü esrare hümülaliyye vefada aleyna min bereketi ruhaniyyeti hümüsseniyye ve lisairis saadeti tarikatil âliye Rızaen Celle ve Ala bi sırrı suretil **(fatiha**)

KİTAPLARA İMAN

بسم الله الرحمن الرحيم

تَنزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِن رَّبِّ الْعَالَمِينَ{2}

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا

مَّا أَتَاهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ{3}

Secde 32/ 2- 3 ve meali

Şüphe götürmeyen Kitap Allah'ın indirdiğidir. Onu peygamberin kendisi uydurdu diyorlar öyle mi? Hayır Ey Muhammed! O senden önce peygamber gönderilmemiş olan, bir milleti uyarman için sana Rabbinden gelen bir gerçektir. Belki doğru yolu bulurlar

Kitap ne demektir?

Allah-u Tealanın insanları düzeltmek, yol göstermek ve insanların hayrı, şerri birbirinden seçebilmesi için kullarına öğüt vermek amacıyla Allah-u Tealanın peygamberler vasıtası ile gönderdiği vesikanın(emirlerin tebligatın) adına kitap diyoruz.

Ve bu kitapla beraber Cenab-ı Hak daima bir tercüman gönderiyor. Buda bize şunu anlatıyor ki kitap tercümansız anlaşılmaz, öğrenilmez. Yani hiç kimse Allah-u Tealanın gönderdiği kitabı kendi kafasına göre, düşüncesine göre yargılayamaz, tefsir edemez, yorumlayamaz.

Kitap Allah kelamını Allahın razı olduğu doğrultuda anlamaya çalışılır.

Yani biz Allahın gönderdiği kitaba inanıyorsak inancımız şöyle olmalı; Allahın gönderdiği kelamları, sözleri, fikirleri inceleyerek kendi düşüncemizi, fikrimizi kitaba uydurma gayreti olduğu kadar kitaba iman etmiş oluruz.

Bugün halkımızın Kur-an-ı anlayamadığının altında yatan en büyük hastalık burada. Yani herkes kitabı okuyor ama kendi işine geldiği gibi anlamak ve inanmak istiyor. Bu da halkımızın çoğunluğunu dalalete düşürüyor.

Böyle bir inanca kitaplara inanmak denmez nefsine iman denir. Yani kitapta hoşuna giden şeyi alacak, kabul edecek hoşuna gitmeyen şeye de adam sende deyip geçecek bu gibi

insanların ilahı kendi nefisleridir.

Cenab-ı Hak bunlara;

Habibim; Gördün mü (nefsinin) arzularını ilah edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? Yoksa sen onların çoğunu işitirler veya akıllarını kullanırlar mı sanıyorsun? Onlar hayvanlar gibidirler. Hatta yolca daha da sapık yolludurlar.

Furkan – 25 / 43- 44

Neden? Çünkü onlar kitabı Allah kelamı olarak Allahın gönderdiği şekilde algılamak istemiyorlar. Bu kitaptan heveslerine uygun olanı seçiyorlar. Onun için sen onlara vekil olacak değilsin.

Ama kitaba inananlar öyle değildir. Kitaba inananlar bu kitabın içerisinden bir ömür boyu kendisine sermaye arayan bir ömür boyu kendisine hidayet vesilesi olan ve olacak ayetleri ararlar.

Bu kitaba inananlar duygularında, düşüncelerinde nefisleri kendisine nereden oyun oynayacak o oyun nasıl bozulacaksa bu kitapta hep o ayetleri ararlar. Bu kitaba inananların alametleri.

Yine bu kitaba inananların alametleri kitabı gönderen Allah öyleyse beni yaratan da Allah. Beni yaratan Allah bu kitapta benim nasıl olmamı istiyorsa ben öyle olayım düşüncesi, inancı, gayretini taşıyanlar o kitaba iman etmiş insanlardır.

Efendim yine aynı şekilde bu kitabı inanıp yaşamak istediği gibi yaşatmak isteme arzuları, gayretleri de bir müslümanın gerçekten elinde tuttuğu, okuduğu Kuran-ı Kerime inanmanın açık alametleridir, alametlerindendir.

Öyleyse biz şimdi kendimize bakacağız. Ben gerçekten ömrümce inandım dediğim kitabıma inanmış mıyım? Yâda ne kadar inanmışım? Ne kadar iman etmişim? Ne kadar kitaba imandan uzak kalmışım? Hesabını yapmak bize düşüyor.

Daha doğrusu her müslümanın ayrı, ayrı kendine sorması gereken bir sualdir.

Ben kitabıma imanın neresindeyim? Veya ne kadarına inandım? Ne kadarına inanamamışım?

Demek ki bu kitaba inananlar ne yaparmış? Bir ömür boyu okuduğu bu kitabın içinde diama kendisini irşad edecek, bilmediği yönleriyle duygu ve düşüncelerinde gizlenmiş olan nefsani arzuların yok edilmesine ilaç, merhem ararlar, çare ararlar.

Daraldığında kitabına bakar Rabbisinden teselli ararlar. Bu kitabın gerçek inanmışlarının alametleri böyledir.

Efendim tabi kitaplar kısımlara ayrılır. Onları da bilmenizde fayda vardır. Biz kitap deyince Cenab-ı Hak kelamının olduğuna inanıyoruz ve kitap deyince aklımıza ilk gelen Allah kelamı Kuranı kerim oluyor. Kalbimiz, gönlümüzde öyle algılıyor.

Allah-u Teala da kitapları iki şekilde göndermiş. Birine kitap diyoruz. Kitabı kebir, kitabı Ekber. Diğeri kitabı suhuf diyoruz. Yani sahifeler halinde gönderilmiş olan kitaplar.

Bir diğerleri de var ki Allah kelamı haricinde kitaplardaki emirleri tahrip etmek için yada Allahın emirlerini kendi isteklerine çevirmek için birtakım yazılar yazmışlar. Bunu da halka dağıtmış Allah böyle buyuruyor demişler.

Tevrat'ta, Zebur'da, İncil'de de bu haller mevcut. Tabi o zamanın insanları belki taş devri yaşamış bilmem falan devri, filan

devri yaşamış. O zamanlar ayetleri taşlara yazmışlar. Bir yere gittiklerinde de o taşlar kalmış götürememişler. Efendim ağaçlara yazmışlar. Onu da götürememişler.

Fakat bizim Peygamberimizin zamanında teknik biraz daha gelişmiş. Mürekkepler yapılmış efendim kuşkanatları kullanılmış, ağaçlar kullanılmış. Efendim derilere yazılmış, gönüllere yazılmış. Cenab-ı hak muhafaza edeceğini ayet-i kerimede bildiriyor.

Gönüllere yazılmış ve hatta Kuranı deriye yazan kişi önce ezberlemiş sonra gelmiş

Rasulullah Efendimize okumuş.

Ya Rasulallah! Bu ayet doğru mu bir eksik var mı diye sormuş. Ve o ayeti o şekliyle Peygamberimizden doğru onayını aldıktan sonra doğrulamış ve onu ezberlemiş. O şekliyle, orijinal şekliyle bozulmadan muhafaza edilmiş.

Peygamberimiz zamanında tabi kitap yapılmamış kitap haline çevrilmemiş. Sebep nedir? Çünkü vahiy devam ediyor. Vahiy devam ettiği için ne kadar devam edeceği de belli değil. Onun için kitap haline getirilmemiş.

Peygamberimizin dünyasını değişmesinden kısa bir süre sonra Hz. Ebu Bekir Efendimizin halifeliğinde Hz. Ömer Efendimizin teşvikiyle bir komisyon kuruluyor. Ve bu komisyonun başında Zeyd bin Sabit olmak üzere on dört kişilik bir heyet Kuran-ı Kerimi yazıyorlar.

Yazıyorlar derken bu yazma yanlış anlaşılmasın. Bir yerde sorarlar bunu güzel anlayın. Kur-an-ı Kerimi yazan insanlar işte Peygamberimizden onay almış bu sure doğru mu ya Rasulallah! Ben ezberleyeceğim diye onay alınmış ayetler ve sureler getiriliyor. Ve hafızlar kontrolünde biliyorsunuz

Hz. Osman, Hz. Ali, Hz. Ebu Bekir ve Ömer (r.a.) Efendilerimiz bunların hepsi Allah-u Tealanın lütfuyla Kur-an-ın hafızıdır hem de Kurra hafızıdır bunlar.

Yani Kuran-ı Kerimi yazabilecek güçte, yazabilecek ilme sahip bunlar gibi mesela Abbas (r.a.) Efendimiz diyor ki çok hadis rivayet eden Peygamberimizin amcazadesi.

Diyor ki; ben Rasulullahın yanında oturuyordum. Rasulullah (s.a.v.) Efendimizin söylediği sözler benim beynime yazılıyordu diyor.

Yani öyle ki Cenab-ı Hak onlara Kur-an-ı muhafaza edeceğini söz verdiği için Cenab-ı Hak onların hafızasına hem Kuranı yazıyor. Hem Allah Rasulünün mübarek kelamlarını o beyne, o gönle nakış, nakış işliyordu.

Öyle ki sahabeden en çok hadis-i şerif rivayet eden Ebu Hureyre (r.a.) Efendimizin okuması, yazması yok. O kadar çok hadis-i şerif naklediyor ki bir gün Hz. Ömer Efendimiz diyor ki ben bu adamı deneyeceğim diyor.

Ebu Hüreyre (r.a) efendimizi huzuruna çağırıyor ve bana şu konuda Peygamberimiz ne buyurduysa hadis-i şerif lazım onları söyle.

Hz. Ömer Efendimiz perde arkasına bir katip koyuyor. O mübareğin söylediği sözleri yazdırıyor. Bundan Ebu Hureyre'nin haberi yok.

Ve birkaç gün geçiyor, Hz. Ömer efendimiz, Hz. Ebu Hureyre Efendimizi çağırıyor. Diyor ki; bana geçen gün anlattığın hadisleri tekrar anlat bakayım. Hz. Ebu Hureyre Efendimiz o gün naklettiği hadisi şerifleri harfi harfine tekrar (naklediyor) anlatıyor.

Nimet gönle Allah-u Tealanın nuruyla nakşedilmiş. Bizim kitabımızın sahibi Allah'tır. Bundan da hiç şüphemiz yoktur. O kitabın hizmetçisi de Allahın memurudur. Allahın memuru Allaha ihanet etmez.

Peygamberimize yeni peygamberlik gelmiş Mekkelilerin peygamberimize karşı tutumunu biliyorsunuz. Ebu Süfyan da Peygamberimize en büyük düşman olanlardan biri o zaman. Sonra

sahabe oluyor şerefleniyor bu ayrı. O zaman en büyük Allah düşmanlarından biriydi.

Ebu Süfyan ve arkadaşları, ticaret için gittikleri beldede Peygamberimizin gelişini duymuş olan o beldenin kralı soruyor.

Hangi beldedensiniz?

Ebu Süfyan; Hicazdanız, diyor.

O beldenin kralı, tekrar soruyor.

Sizin orda bir peygamber çıkmış doğru mu?

Ebu Süfyan, doğru, ama biz inanmıyoruz diyor.

Kral tekrar, Soruyor bu adama en yakın olanınız kim?

Ebu Süfyan, benim diyor

Kral Ebu Süfyan ı alıyor orta yere, başına da birde cellât dikiyor.

Diyor ki eğer bir kelime yalan söylersen seni kestireceğim cellatla başını uçuracağım. Birkaç sual soruyor. Babası var mı? Yok. Anası var mı? Vardı öldü. Diyor. Bu gibi suallere doğru cevap alan Kral tekrar soruyor.

Bu adamın yalan söylediğine ömründe hiç şahid oldun mu? Vallahi biz duymadık diyor.

Bu adam seni veya bir başkasını aldattı mı?

Vallahi böyle bir şey olmadı diyor.

Bu defa Kral diyor ki;

Peki, insanlara karşı yalan söylemeyen Allaha karşı ne diye yalan söylesin? O adam haktır siz yalancısınız diyor. Görüyor musunuz?

Şimdi Allahın memuru olan insan Allaha karşı neden yalan uydursun?

Mesela bizim yalanlarımız neden? Allah memuru olamadığımız için. Allah adamı olamadığımız için. Hasetliğimiz, fesatlığımız, fitneliğimiz, dedikodu, gıybetimizin hepsi Allah memuru olamadığımızdan dolayıdır. Allah adamı olamadığımızdan dolayıdır. Eğer biz gerçekten kitaba inanmış Allahın memuru sıfatında olsak tabi

böyle deyince Allahın memurları peygamberlerdir der bazı sivri zekâlılar.

O kadarını bende biliyorum kusura bakmayın da. Peygamberlerden sonra Allahın memurları bitmiş mi? Kıyamete kadar bu dinin hizmetçileri, kitabın hizmetçileri, Allahın memurlarıdır. Bunların adına Allah adamı denir.

Yani eli, dili, gönlü Hak için çalışan, Hak için seven, Hak için yol gösteren Allah adamıdır. Allahın memurudur. Bunlar kıyamete kadar devam edecektir.

Öyleyse bu adamlar, halkı aldatmayan bu adamlar ne diye Allah'ı aldatsın ki? Yani halkı aldatmaktan korkan insanlar Hakkı aldatma gibi bir dalalete başvurur mu? Böyle bir şeye imkân var mı?

Onun için kitabımızın hazırlanmasında birtakım şartlar konmuş. Onu merak edenler (İslam akaidi kitabına) bakar bulurlar. Ben bu konuya o kadar genişe girmeyeyim.

Demek ki, Kitaplara iman ben kitaba inandım demekle olmuyormuş. Yani kitabın memuru olamasa da talibi olacak. Ben kitabın memuru nasıl olurum diye sorarsa insan kendine. bu kitabın güzelliklerini başkasına öğretir, götürür o zaman kitabının memuru olur. Ama ben bunu yapamıyorum öyleyse ben bu kitabı anlatanları dinleyeyim der ve dinler. Buda kitabın talibi olan bir insan olur, yani kitabının memuru olamasa da kitabının talibi olur.

Efendim kitaplara imanı Cenab-ı Hak şöyle tarif ediyor Bakara suresinin hemen ilk sayfasında mevcut.

O takva sahipleri gayba inanırlar, namazlarını kılarlar, kendilerine verdiğimiz rızıklardan Allah için harcarlar. Ve onlar, hem sana indirilene inanırlar hem senden önce indirilenlere inanırlar. Bunlar ahirete de kesin olarak inanırlar. İşte onlar rablerinden bir hidayet üzeredirler. Ve işte bunlar muradına (kurtuluşa) erenlerdir.

Bakara – 2 / 3- 4- 5

Şimdi dikkat ediniz! Biz Kuran-ı Kerime inandığımız gibi İncil, Tevrat ve Zebur'a inanıyoruz. Ama hangi İncil,e hangi Tevrat,a hangi Zebur'a inanıyoruz? Elbette ki; Allahın gönderdiğine inanıyoruz. Yani bugünkü deyimle Hıristiyanların elinde oyuncak olmuş İncil'e, Yahudilerin elinde oyuncak olmuş, tahrip edilmiş Tevrat'a değil.

Allah kelamı olan O kitapların tamamı; yani Tevrat'ın, İncil'in, Zebur'un hepsi Peygamberimizin müjdesini veriyordu.

Peygamberimizin gelişinin ahir zaman peygamberi oluşunun müjdesini vermeyen hiçbir kitap yoktur. Ve Peygamberimizin haberini vermeyen hiçbir ilahi kitap yoktur.

Hiçbir kitapta zinayı, içkiyi serbest eden hiçbir ilahi kitap yoktur. Hırsızlığı, adam

Öldürmeyi mubah kılan hiçbir Allah kitabı yoktur.

Bugün Tevrat'ta Yahudiler senden olmayanı öldüreceksin. Vay be. Hele, hele müslüman var oldukça sen yok olmaya mahkûmsun iddiaları, hiç Allah kelamı olabilir mi?

Bugünkü fasıkların elinde olan kendi yazdıkları uydurmaları, kendi felsefeleri olan İncil veya Tevrat diye halka yutturulmaya çalışılan o lanetli kitaplara inanmıyoruz. Bunları ayıralım birbirinden.

Biz Allah-u Tealanın Hz. Musa'ya gönderdiği Tevrat'a, Hz. İsa'ya gönderdiği İncil'e, Hz. Davut (a.s.) a gönderdiği Zebur'a inanıyoruz. Ve elimizdeki Hz. Kur-an-a inanıyoruz. Yani kitaplara iman böyle, İmanımızın gereğini de yapmaya çalışıyoruz. Yani nasihatlerimizle, ibadetlerimizle, zikrimizle buna benzer Allahın sevdiği duygu ve düşüncelerimizle kitaba imanımızı ispata çalışıyoruz.

Kelamımızla hem ikrar, fiili hareketlerimizle de bunu yaşamaya, yaşatmaya çalışıyoruz.

Kitaplara imandan bahsedilirken vahy de elbette ki anlaşılmalıdır, anlatılmalıdır.

Bu sohbet 2009 kasım ayı cumartesi bir dervişin evinde yapılmıştır

VAHY - وَحْيٌ

بسم الله الرحمن الرحيم

وَمَا يَنطِقُ عَنِ الْهَوَى {3} إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى {4}

Necm – 53 / 3-4 ve meali

O (Muhammed) kendiliğinden konuşmaz onun konuşması kendisine bildirilen bir vahy iledir.

Vahiy: Cenab-ı Hakkın kuluna bildirmek istediği nimeti gizli bir şekilde ona bildirmesidir.

Mesela vahyin bir çeşidine bakalım. Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor.

بسم الله الرحمن الرحيم

وَأَوْحَى رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنِ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ

Nahl – 16 / 68- 69

Rabbin: Bal arısına şöyle vahy etti. Dağlardan, ağaçlardan ve senin için kuracakları kovanlardan göz, göz evler edin.

Sonra meyvelerin her çeşidinden yiyip, Rabbinin kolay kıldığı yollara koyul, onların karınlarında insanlar için bir şifa olan bir şerbet yap. Şüphesiz ki bunda düşünen bir topluluk için ibret vardır.

Rabbim bal arısına dağlardan, ağaçlardan ve insanlardan senin için yapacakları çardaklardan evler, kovanlar edin. Sonra meyve ve

çiçeklerin her birinden ye. Ve Rabbim öğrettiği yaylım yollarına git diye vahy etti.

Ve insanlara bir şerbet yap buyurdu. Şifa olsun.

Dikkat edin hakiki balın şeker hastalığına dahi şifası vardır. Hakiki bal yese bir şeker hastası hasta olmaz ama hakiki bal. Öyle şekerlenmiş, şeker katılmış bal yerse o zaman şeker hastası erkenden ömrünü bitirir Allah muhafaza.

Biz bu bal arısına olan vahy'in üzerinde biraz duralım ki; biraz olsun vahyi anlamış olalım.

Aziz kardeşlerim: iyi biliniz ki; Vahy Allah'ın kuluna bildirmek istediği sırları hiçbir insanın anlayıp idrak edemeyeceği bir şekilde bildirir.

Mesela aciz bir böceğe olunan bir Vahy (sır) ile bal arısı insanlar için öyle bir yiyecek yapıyor ki; onu bu sırrına hiçbir insan ve hiçbir varlık erişemedi ve erişemeyecektir. Çünkü o ilmi vahy (sırrı) yüce rabbimiz arıya verdi.

Yani burada demek istediğim şu ki; Allah (c.c) birine sen bu işi yap demekle kalmıyor, bizzat o işin ilmini sırrını ve o iş için lazım olan maddi ve manevi bütün imkanları emir verdiği kulunun gönlüne yerleştiriyor.

Efendim yine Cenab-ı Hak Sema'ya vahy ettiğinden bahseder Kuran-ı Kerimde. Şimdi şöyle düşünün ben bal arısını niye örnek verdim. Bal arsısı ufak bir böcek değil mi? Çok ufak bir böcek. Allah-u Teala dileseydi balı başka şekilde insanoğluna yaptırırdı. Fakat Allah-u Teala burada vahyini perçinleştiriyor.

Yani bakın bir bal arısı gibi aciz bir varlığa Allah-u Teala sır verdi. Yani vahiy sır demektir. Allah-u Teala sır verdi.O verdiği sır ile o verdiği ilim ile bal arısı gezdiği hangi çiçekte hangi hastalığa şifa var. Hangi çiçekte hangi kalori var. Hangi çiçekte insanoğluna şifa olacak nimetler varsa bal arısına bu sırrı öğretti. Allah bal arısına vahy

etti şerbet yaptı demekle kalmayın. Vahiy demekle bir ayetin gelmesi anlamını anlamayın.(onunla sınırlamayın)

Vahy ile ayet geliyor, tamam doğrudur. Fakat vahye muhatap olan kişi o ayetteki Cenab-ı Hakkın sırrını öğreniyor. Vahy de kuru bir ayet verilmiyor. Bu ayetteki muradını yüce rabbimiz muhatap olduğu peygamberinin sırrına nakşediyor. Vahy, öyle basit bir şey değil.

Onu için Resulullah efendimiz buyuruyor ki;

Dikkat edin bana vahy olunan bu Kur-an-ı kerim ilmi kadar bir ilim daha verildi. Bazı hokkabazlar tahtlarına kurularak size bu kurandan başka selam yoktur derler. Bunda neyi helal görüyorsanız o helaldir. Neyi haram görüyorsanız oda haramdır, diyenlere sakın inanmayın. Onlar ümmetim arasında fesat çıkarmaya çalışan fitnelerdir.

Cenab-ı Hak yaratıyor yaratmakla kalmıyor.

Örneğin; yüce rabbimiz arza vahy ettik; buyuruyor.

Toprağa üretim hayatı vermiş. Hangi sebze ve meyvenin çekirdeğini toprağın için atsanız sırrını dışarı çıkarıyor.

O çekirdeğin sırrındaki varlığı dışarı çıkarma özelliğini vermiş. Yani hangi sebze, meyve veya hangi ağaç dikseniz onun içindeki sırrı dışarı çıkarıyor.

Yani yaratmakla kalmıyor. Öyleyse vahiyde öyledir. Yani vahiy bir ayetin gelmesiyle bu ayeti tebliğ et Habibim diye bizim mealinden okuduğumuz gibi bir haber vermiyor.

Öyle kuru bir haber değil o. Ayetin maddi ve manevi bütün boyutları bütün sırları o gönle yazılıyor, tecelli ediyor.

Ve bugünün bilginleri arının günde dört bin çiçek gezdiğini beyan eder. Bir zayıf arının bir günde dört bin çiçek gezdiğini bal mevsiminde, çiçek mevsiminde dört bin çiçek gezdiğini tespit etmişler. Tespit edemedikleri de kenarda dursun.

Ne ile geziyor? Allah-u Tealanın verdiği sır ile geziyor. Her dört bin çiçekten dört bin çeşit madde alıyor, gıda alıyor.

Eğer, vahyin muhatabı insan olunca işte o insana gelen vahyin artık hesabını yapabilirseniz siz yapın ama yapamazsınız.

Yani bir peygambere verilen ilmin hesabını yapamazsınız. Evliyaullah'a verilen ilahi ilhamın muhabbetin hesabını yapamazsınız.

Mevlana Hazretleri buyuruyor ki; Ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa, sema da kağıt olsa, her ağacı ayrı bir melek eline alsa mahşere kadar yazsalar yinede insanı kamilin sırını (vasfını) yazmakla bitiremezler buyuruyor.

Sen bir peygamberin sırrını nasıl yazacaksın? Bir peygamberin ilmini nasıl kavrayacaksın? Muhatabı Allah olmuş. Ama dersin ki; gelen vahyi bende okudum. Doğru okudun. Ama gelen nimetin milyonda birini fark ettin mi? Yada fark edebildin mi?

Tüm bu nimetlerin muhatabı olan Peygamberimiz sabahlara kadar ibadet ederken hanımı Aişe Validemiz diyor ki;

Ey Allahın Rasulü! Anam babam sana feda olsun. Senin geçmiş ve gelecek günahların bağışlandığı halde neden bu kadar kendini yorup ibadet ediyorsun?

Peygamberimizin verdiği cevap şu Ya Aişe! Allaha şükreden bir kul olmayayım mı? Şükredici bir kul olmayayım mı?

Yani peygamberimize alemleri rahmete gark edecek ilahi ilim hazinelerini sırlarını ve sayısız nimetleri vermiştir.

O Allah rasulü ki vahyin aydınlığında aydınlanmış, kendisine ikram edilen nimetlerin tam anlamı ve tam manası ile farkında.

Ama biz insanoğulları yüce Mevla'nın ilahi ihsanlarından ve nimetlerinden habersiz olduğumuzdan dolayı şükredemeyen gafletli kul durumundayız onun için ibadet ve itaatten uzak yaşıyoruz. Bundan da vicdanen hiç mi hiç rahatsız olmayanlarımız var.

Verdiği nimetler karşısında şükrün ifadesi amel. Zikir, fikir, şükür. Cenab-ı Hak bizi de şükreden kullarının safına geçmeyi nasip eylesin.

Efendim demek ki vahyi bugünkü aptal kafalıların, aklını nefsine esir etmiş ruhunu nefsine esir etmiş televizyon ve şöhret budalası olan bazı bilginlerin veya sokakta nefsin arzularına dolanan cahillerin vahyi anlamaları asla mümkün değildir.

Vahy doğan güneşten daha ağırdır. O doğan güneş ise dünyadan yüzlerce, binlerce kat daha büyüktür. Ama o tecelli eden vahiy o güneşten daha ağır ve daha parlaktır.

Olur, mu diyen desin. Onun kafası çalışmaz. Çünkü o nurun karşısında o güneşin ziyası söner. Çünkü güneş ışığını (nurunu) vahye muhatap olan Allah resulünden aldı unutma.

Cenab-ı Hak Rahman suresinde;

بسم الله الرحمن الرحيم

الرَّحْمَنُ {1} عَلَّمَ الْقُرْآنَ {2} خَلَقَ الْإِنسَانَ {3} عَلَّمَهُ الْبَيَانَ {4}

الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ {5} وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ {7}

وَالسَّمَاء رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ {7}

Rahman – 55 / 1-2-3-4-5-6-7- ve meali

O Rahman (hükümranlığı idaresi ile insan) Kur-an-ı öğretti.

O Allah ki insanı yarattı. Ona beyanı (konuşmayı düşüncelerini açıklamayı) öğretti.

Güneş ve ay da bir ölçü (hesaba) göre hareket ederler.

Bitkiler ve ağaçlar Allah a secde etmektedirler.

O (Allah) göğü yükseltti ve mizanı(ölçüyü) koydu.

Onun için **vahyi anlamak Hakkın sırlarını anlamak gibidir. Vahyi anlamak Allah Rasulünü anlamak gibidir.** Vahyi anlamak Allaha kulluğu anlayıp cemale ermektir.

Ama vahyi duyduk Peygamberimize vahy geliyormuş. O vahy gelirken Peygamberimiz kendinden geçiyordu, haberi yoktu.

Vahy hali tecelli ettiği zaman Peygamberimiz kendinden geçiyordu. Baygın bir şekilde ateşler içinde yanıyordu. Dedim ya vahy güneşten daha ağırdır diye. daha sıcaktır.

Onun için vahyi iyi anlamak lazım. O ışığından da faydalanmak lazım. Işığıyla duygularımızı, damarlarımızı aydınlatmak ve ısıtmak lazım.

İşte bugünün insanları vahyin ışığından ışık almadığı için kalbini, gönlünü, azalarını nefsine esir etmiş durumdalar.

Yine arza olan vahiy Cenab-ı Hak o gün yeryüzü bütün haberlerini anlatacaktır.

Çünkü rabbin kendisine o şekilde vahy etmiştir buyurdu.

Yeryüzü o şiddetli sarsıntı ile sarsıldığı zaman, Yer içindeki ağırlıkları dışarı çıkardığı zaman

Ve insan “ Bu yere ne oluyor” dediği zaman.

İşte o gün yer haberlerini anlatacaktır. Çünkü Rabbin ona (öyle) vahy etmiştir.

Zilzal – 99 / 1-2-3-4-5

Şimdi Peygamberimizde Ebu Hureyre (r.a.) Efendimize bu ayet-i kerimeyi okudu, sordu. Biliyor musun ey Ebu Hureyre! Arzın vereceği haberler nelerdir?

Ebu Hureyre (r.a.) Efendimiz biliyorum demiyor. Bilseler de biliyorum demiyorlardı.

Neden? Çünkü Allah Rasulü onların bilmediği başka bir bilgi verecekti, onlarda ona taliptiler.

Diyorlardı ki; Allah Rasulü daha iyi bilir.

Rasulullah Efendimiz buyurdu ki;

Arzın haberi şudur ey Ebu Hureyre! Kıyamet günü her erkek ve kadın olan kulun arz üzerinde işlediği bütün günahlara şahitlik etmesidir. Filan gün şöyle yaptı filan gün böyle yaptı diyerek o kul

için arz Allah-u Teala'ya haber verecek buyuruyor. Görüyor musunuz?

Arz nasıl konuşacak? İnsanın dili nasıl konuşuyorsa işte öyle konuşacak. Bir et parçası olan dili konuşturan Allah (c.c) hiç şüphesiz toprağı da konuşturur. İnanmayacak ne var.

Ayrıca, insanların cansız bir maddeden yaptığı televizyon, teyp, cd, v.c.d (v.s.) nasıl ses çıkarıyor, kaydediyor, konuşuyorsa arz da öyle kaydedecek ve öyle konuşacak. Ama arz kendisine vahy edilecek o günü ve o emri bekliyor. Allah insanlardan aciz mi, Elbette ki aciz değildir.

Efendim vahy çeşitlidir. Çok çeşitlerine girmeyelim. çünkü gaflet ehli kendi nefsine göre hisseler alıyor. Vahy hakkında bu kadar bilgi yeter sanıyorum.

Efendim vahyin penceresinden bakıyoruz. Evliyaullahta ki; keramet, ilham buda vahyin aydınlığından vahye talip olan vahyin sahibine talip olan Allah'ın değer verdiğine değer veren bir kula açılan penceredir bu ilham keramet. Buna vahiy demiyoruz. Vahyin penceresinden yansıyan bir ışık diyoruz, rahmet diyoruz, bereket diyoruz. Yani evinizin camından odanıza, dairenize yansıyan bir güneş ışığı gibi.

Veya kapının anahtar deliğinden yansıyan bir ışık misali, yani Allah Rasulünün o mübarek gönlünden ona talip olan sevgisini Rasulullaha bağlayan arzusunu Rasulullaha bağlayan ve o istikamette hayatını harcayan, ömrünü veren o insanlara ilahi yansımanın adına biz ilham diyoruz keramet diyoruz. Buda haktır. Hakkın tecellisidir. Aynı zamanda inkarı da küfürdür.

Ve onlarda yansıyan o ilahi ışıkla bazı hakikatleri bildirirler ki bunlar yine Allah adamıdır. Hakkın memurlarıdır.

İşte o yansıma kulu zarardan kurtaran, kula bilmediğini bildiren, kula gücünün yetmediğini yaptıran, kula Allah yolunda çile ve cefaya

göğüs gerdiren ilahi bir kaynak, ilahi bir güç, ilahi bir duygu, ilahi bir cevherin adıdır ilham ve keramet.

Yani Allahtan Peygamberimize yansıyan ilahi vahyin aydınlığı akılların ermeyeceği bir şekilde ona talip olan yani Peygamberimizin o ilahi ilmine, kemaline talip olanlara da Peygamberimizden yansıyan vahyin ilahi ışığı, aydınlığı o gönülleri aydınlatıyor, taliplerini aydınlatıyor.

Ayrıca kerameti kuluna veren yüce Mevla yine diğer kullarına merhametinden ilahi bir kapı açmış oluyor.

Cenab-ı Hak ilhamına muhatap olanlardan eylesin. Bunu da fazla kurcalamıyorum. Çünkü yine insanlar bazıları ilham ve kerameti kendi nefislerinin isteğine göre yorumluyorlar. Yorumlasın sana ne diyenler olur. Öyle deme kardeşim adam küfre gider.

Küfre gidiyor, küfre gittiği gibi etrafında ki saf temiz halis niyetli nice kardeşlerimizi de beraberinde dalalete götürüyorlar.

İyi biliniz ki kardeşlerim: Sırlar meydana dökülmez ehli okur.

Peygamberimiz buyuruyor ki;

Ehli olmayana layık olmadığı ilmi vermek haramdır.

Fıkıhlarda da bu böyledir. Ehil olmayana bazı sırları, hikmetleri onlarda fitneliğe kullanıyorlar. Kendini helak ediyorlar.

Cenab-ı hak hikmetten nasibini alanlardan eylesin.

Bu sohbet 2009 ekim ayı cumartesi bir dervişin evinde yapılmıştır.

MELEKLERE İMAN

بسم الله الرحمن الرحيم

آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِن رَّبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ

كُلٌّ آمَنَ بِاللّهِ وَمَلآئِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لاَ نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ

Bakara – 2 / 285 ve meali

Peygamberler ve müminlerin hepisi, Allah'a Meleklere, Kitaplarına, inandı.

Meleklere iman nasıl olmalıdır?

Meleklerin varlığına, günahlardan uzak yaratılmış olduğuna daima Allaha itaat eden hiç isyan etmeyen kullar olduğuna inanmak imanın altı şartından biridir.

Peygamberimiz kendisine bir insan şeklinde gelerek iman nedir Ya Rasulallah! Diyen Cebrail (a.s.) a iman Allaha, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kadere, hayır ve şerrin Hak olduğuna inanmandır buyurmuştur. Ve Cebrail (a.s.) da doğru söyledin Ey Allahın Rasulü demiştir.

Yine Cenab-ı Hak meleklere inanan müminler için ayet-i kerimede şöyle buyuruyor.

Müminlerden her biri Allaha, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine iman etti.

Bakara – 2 / 285

Yani meleklere inanmayan mümin değildir. Mümin olan herkes Allah-u Tealanın inanmasını istediği varlıklara inanan kişidir.

Yine Bakara suresinin doksan sekizinci ayet-i kerimesinde meleklere inanmayanlar hakkında şöyle buyuruyor;

Kim Allaha, meleklerine, peygamberlerine, Cebrail'e, Mikail'e düşman olursa şüphesiz Allah da bütün kâfirlerin düşmanıdır.

Bakara – 2 / 98

Demek ki bir insan Allaha inanmış olsa meleklere inanmamış olsa kâfir oluyormuş. Altı şarttan birini inkâr eden açık bir kafirdir. Meali verilen bu ayet-i kerimede evvelki hadisten anlaşılmıştır ki meleklere inanmak Allaha imanın altı esasından birini teşkil eder.

Şimdi şu soru sorulabilir. Melekler günah işlemez salih kullardır. Allah öyle yaratmış. Beni günah işleyen bir varlık olarak yaratmış. Benim günahım ne burada? Allah dileseydi beni de öyle yaratırdı bende hiç günah işlemezdim cennete giderdim.

Böyle düşünenler çok. Yani kabahat Allahın diyor. Açıkça kabahat Allahın demiyor da benim kabahatim ne diyor?

Yani cahil müslümandan tepki alacağından korkuyor, Allahtan korkmuyor. Kim? İnkar eden inkarın fısıltılarına boğulmuş cahil kendini müslüman, akıllı zanneden bir grup insan böyle düşünüyor.

Allah-u Teala insanları yaratmış. İnsanlara idarecilik vasfı, şerefi vermiş. İnsanlara cennete girme şerefi verdiği gibi evladını, akrabasını, arkadaşını da cennete götürmeye yetkili kılmış.

Melekleri ise sadece emre hazır bir asker olarak yaratmış. Mesela Cenab-ı Hak meleklerden kimilerine emir veriyor. Sen falan kulumun sinesinde yer alacaksın onun günahını, sevabını yazmakla görevlisin.

O melekler sağında ve solunda o insanın günahını yazmakla görevli. Bir saniye kenara gidişi yok. Bir saniye emre itaatsizliği yok. Eğer o meleklerin emre itaatsizliği olsaydı kızdığına çok günah yazardı sevdiğine çok sevap yazardı.

Bakın meleklerde itaatsizlik yok. O neyi nasıl yarattığını ve nasıl yaratacağını biliyor. Ama biz insanlar yaratılmışların hikmetini

bilmediğimiz için itiraz kapılarını çalıyoruz. İtiraz ediyoruz. Ve bu itiraz ne için biliyor musunuz?

İtirazların geneli insanın kendisini haklı çıkarması içindir. Bütün itirazların kaynağı bu itirazımla kendimi haklı çıkaracağım. Ama haklı olan bir insanın itirazı yok.

İnsanoğlu kardeşim iyi bil ki; meleklerin günah işleme kabiliyetlerinin olmaması senin saadetin içindir

Hakkı arayanın itaat arzusu var. İtirazlardan kurtarma arzusu var. Yani itiraz edenle, Hakkı arayanla Hak ehliyle haksızın arasındaki farka bakın. Biri kendini itirazıyla aklamaya çalışıyor biri de içindeki itirazları bitirmeye çalışıyor.

Hak ehli bir insan, haklı olan bir insanın kendini haklı göstermeye çalışmasına gerek yok ki. Haksız olan daima haksızlık yaparak kendini ispata çalışır.

Her yaptığı haksızlık da kendini biraz daha perişan eder. Ve kötülüklere götürür. Dünyada rezil ahirette rüsva olur. Belki dünyada Cenab-ı Hak bazılarının hatalarını açığa çıkarmayabilir ama ahirette çıkaracaktır.

Onlarında ayrı, ayrı hikmetleri var. Eğer Cenabı Hak bir insanın ayıplarının açığa çıkarılmasını ahirete bırakırsa, ona ebedi cehennemi garanti eder.

Biz konuyu daha fazla dağıtmadan meleklere dönelim.

Kardeşlerim çok iyi bilmek lazım gelir. Meleklerin itaate, emre hazır bir şekilde yaratılışındaki hikmetlerden birisi bizim yüreğimiz rahatlığıdır. Şimdi meleklerin doğruluğu hakkında biz bir şüpheye düşsek ne olur? Bütün duygularımız altüst olur. Yani huzurumuz kaçar rahatımız tamamen bozulur. Hatta insan hayatında psikolojik bunalımlar başlar.

Ama biliyoruz ki Allah-u Tealanın emriyle melekler hakkımızda yanlış bir yazı yazmazlar. O zaman gönlümüz rahat. Meleklerin yalınız itaati de yine biz insanlar için olduğunu hiçbir zaman

unutmamak lazım. İnsanın yaratılışı insan dünyaya halife olarak yaratılmış. İdareci olarak yaratılmış. İnsan hem saptırır hem sapıtır hem de başkalarını cehenneme götürebilir.

Ancak yine insan kendisine verilen ilahi nimetleri kullanırsa o ıradesiyle insanları cennete, cemale, rahmete, berekete, hidayete davet eder.

Dilerse nefsine uyar isyana davet eder. Burada insan serbest bırakılmış. Buda Cenab-ı Hakkın insana verdiği değer ve kıymetin ve imtihanın açık bir alametidir.

Melekler nurani bir varlıktır. Nurdan yaratılmıştır. Onlarda erkeklik ve dişilik evlenmek, boşanmak, uyumak, yorulmak, usanmak, gençlik, yaşlılık gibi bir durum söz konusu değildir.

Peki, biz niye yaşlanıyoruz? Rasulullah Efendimiz buyuruyor ki; cennette hiç kimse yaşlı değildir.

Cennete girecek erkekler yirmi ile otuz yaşındadır. Ve öyle kalır. İsterse yüz yaşında vefat etsin. Cennet ehli ise yirmi beş ve otuz yaş arasındadır.

Neden? Çünkü erkeklerin en çekici ve en güçlü yaşı yirmi ile otuz yaş arasıdır.

Cennette yaşlanmak yoktur. Biz niye yaşlanıyoruz diye baş kaldıran kendi kendine vesveseye düşen insanlar iyi bilsinler ki; cenneti kazanan insanlara yaşlılık yok.

Kadınlarımızda erkeklerimizde en dinamik en genç en görkemli yaşında ebediyen cennette misafirdir. Cenab-ı Hakkın sonsuz ikramlarına muhataptır.

Melekler nurani bir varlık olduğu için görünmezler. Görünmedikleri de yine insanların hayrınadır. Zaten insan melekleri görse imtihandan çıkar. Yani melekleri gördüğümüz zaman baktınız ki defterinize günah yazılıyor hemen o günahtan tövbe edersiniz, vazgeçersiniz.

O zaman imanınız gördüğünüze olur, gözünüze olur, meleklere iman etmiş olmazsınız.

Birde meleklerin görünmemesindeki diğer bir husus da Allah-u Teala melekleri çok heybetli yaratmıştır. İnsan meleğin heybetiyle görürse düşer bayılır. Onu kaldıracak insan pek yok.

Meleklerin kuvvet ve süratleri meleklerin bir anda ulaşamayacağı pek yer yoktur. Cenab-ı Hak onlara o denli bir hız, sürat vermiş ki dünyanın bir ucuyla diğer bir ucu dünyayla ahiret arasında gidip gelmeleri bir saniye almaz. O kadar hızlı bir yaratık.

Melekler yine Cenab-ı Hakkın vermiş olduğu izin ile kuvvet ile kudret ile melekler diledikleri şekillere girebilirler. Ve Cenab-ı Hak bunlara da izin ve müsaade vermiştir. Zamana ve mekâna göre duruma göre. Zaten onlarda Allahın razı olmayacağı bir işi yapmazlar.

Mesela melekler İbrahim (a.s.) a misafir gelmişler. Bakın İbrahim (a.s.) ın bir duası var. Ya Rabbi diyor benim canımı ben istemedikçe alma. Cenab-ı Hak da kabul ediyor. Fakat ne garip Azrail (a.s.) ı gönderiyor. Git İbrahim'in canını al. Azrail (a.s.) diyor ki;

Ya Rabbi! Sen ona dilediği kadar ömür verdin. Ben şimdi onun karşısına nasıl çıkayım? Cenab-ı Hak emir veriyor sen vazifeni yap.

Azrail (a.s.) geliyor. Böyle yaşlı, fakir bir insan kılığında, İbrahim (a.s.) da misafire ikram etmeyi pek sever. Yemek ikram etmiş o mübarek sakallı, yaşlı. Kaşıkla yemeği alıyor. Sallıya, sallıya sakalına, yüzüne, elbisesine dökülüyor.

İbrahim (a.s.) soruyor kaç yaşındasın?

Azrail (a.s)

Yüz yetmiş iki yaşındayım.

İbrahim (a.s)

Yani ben iki sene sonra senin gibi mi olacağım?

Azrail (a.s.) da evet benim gibi olacaksın.

İbrahim (a.s.) dua ediyor,

Ya Rabbi! Beni bu hale düşürme. Canımı al şimdi.

Azrail (a.s.) o zaman hemen kendi şeklini alıyor. Diyor ki; bende Rabbimin izniyle emriyle senin ruhunu alamaya gelmiştim.

Yine melekler İbrahim (a.s.) a geliyor. İbrahim (a.s.) yemek ikram ediyor. İnsan sıfatında geliyor. Fakat melekler yemeği yemiyorlar.

Yemeyince İbrahim (a.s.) mahcup oluyor. Benim yemeğimi niçin yemiyor bunlar? İbrahim (a.s.) mahcup olunca melekler diyorlar ki; Ey Allahın nebisi! Biz meleğiz. Yemekten, içmekten münezzeh kılındık.

İbrahim (a.s.) peki, niçin geldiniz?

Lut (a.s.) ın kavmini helake geldik.

Demek ki melekler her sıfata girebiliyormuş.

Tabi bu kıssaları hepiniz biliyorsunuz, ama hiç düşündünüz mü? Benim kalp gözlerim açık olsa ben bana gelenleri nasıl idrak edebilirim. Yada onları hakkı ile tanıyamazsam, şeytana dost dosta şeytan dersem benim halim nice olur.

Olur mu? demeyin Eğer Hz İbrahim (a.s) seçemeyip karıştıra biliyorsa ben neyime güveneyim, düşünceleri gönlünüzde hakim olursa yüce mevlanın ikramlarının ne kadar hikmetli olduğunu kalben tasdik hiçte zor olmaz.

Şimdi şöyle diyelim. Bugün insanlarımızın ihlâsı var Allah dostları görüyor her şeyi. Hal bu ki; Allah dostları ancak Allah'ın kendine göstermek istediği seçtirmek istediği konuları görüp seçebilirler, bunun ötesine hiç kimse geçemez.

Her şeyi gördüğünü iddia edenler için şu gerçeği de hatırlatayım. Kendine çok güvenen daima hataya düşer.

Onun için gerçek Allah dostları gördüğünü değil göremediğini iddia etmişlerdir. İnsanın kendi aklına güveni insanı hep hataya düşürür. Aklına güveneceğine Allaha güven.

Bu konuda size çok hikmetli bir örnek vereyim:

Bakın İbrahim (a.s.) meleklerin insan mı melek mi olduğunu fark edemiyor, tanımıyor da sen nasıl tanıyacaksın? Ben görüyorum? Nasıl tanıyacaksın? İbrahim (a.s.) a geliyor. Cenab-ı Hakkın dostum dediği Halil'im dediği görüyor musunuz? Ateşi onun için nura çevirdiği bir peygamber melekleri insandan ayırt edemiyor. Sen nasıl tanıyıp da nasıl göreceksin?

Mesela aynı şekilde hadis-i şerif naklettim.

Yabancı bir insan geliyor, peygamberimize imanı soruyor. Peygamberimiz imanı tarif ediyor.

O suali soran yabancı adam doğru söyledin ya Rasulallah deyince

Ashap soruyor o adam kimdi ya Rasulallah?

Peygamberimiz o gelen Cebrail (a.s) di. Buyuruyor.

Ashap orada ashap tanımıyor. Ebu Bekir orada Ömer orada Osman orada. Yine Peygamberimiz buyuruyor; ene medinetü ve ilmü Ali babuha.

Ben ilmin şehriyim Ali kapısıdır. İlmin kapısı olan Ali tanımıyor onun kimliğini bilmiyor.

Cenab-ı Hakkın sıddıkım dediği sadakat ehli Ebu Bekir Sıddık onu tanımıyor. Ömer Faruk, Hz. Osman-ı Zinnureyn onu tanımıyor. Sen tanıyacaksın öyle mi?

Bu tür iddialar ancak şeytan ve şeytanın uşaklarına mahsus bir iddiadır. Unutmayın.

Demek ki şunu iyi bileceğiz. Bir insan evliya olabilir. Kadın olsun erkek olsun evliyalık kapısı açık. Allah irfan verip tanıtmadan hiç kimse tanıyamaz. Ne meleği tanıyabilirsiniz ne ruhaniyeti tanıyabilirsiniz.

Yani Allah-u Teala irfan vermeden, yardım etmeden sizin aklınız ve gözünüz gerçeği görmekten aciz kalır.

Onun için kendi aklınıza güveneceğinize Allaha güvenmeyi bilin. Kendi gücünüze güveneceğinize Allahın gücüne güvenmeyi bilin.

Meleklerin size hile yapacağını düşüneceğinize meleklerin dürüst sizin nefsinizin hilekâr olduğunu bilin.

Allahın mahlûkatı yaratılış şeklindeki adaletsizliği düşüneceğinize Allah-u Tealanın hikmetini düşünün ki; Allah-u Teala da size hikmetleri bildire.

Hem zaman, zaman söylüyorum.

Örneğin; Cenab-ı Hak yılanı yaratmış akrebi yaratmış zehirlidir. İnsanlara zararı vardır. Ve İslam fıkhında da bu hayvanların katli vaciptir.

Kara yollarını yapan evlerin temellerini açan o kepçelerin, dozerlerin paletleri o yılanın ayaklarından alınmış. Yılanın ayakları yok içinde paleti var onun. Görüyor musunuz insanlara ilim vesilesi. İyi bilelim ki her yaratılmış olan mahlukun insanlar için maddi ve manevi faydaları var ama bunu ehli biliyor. Bizlere de anlayışlı olmak düşüyor.

Mesela akrep'e bakın bütün iş makineleri akrebin kolu gibi kavrıyor. Efendim yirmi kişinin değil de yüz kişinin kaldıramayacağı şeyi rahatlıkla kaldırıyor. Bakın o yaratıldığı hali ile akıl sahiplerine ilim öğretiyor. İnsanlara o zehirde balı bulduruyor. Yani kolaylık veriyor.

Onun için siz Allahın yarattığı varlıklarda Allah'ı sorgulayacağınıza Allahın hikmetini arayın ki irfan sahibi olasınız, ilim sahibi olasınız. Ahlakınızdaki çirkinlikler kaybola ihlâsınız düzgün ola. Allah-u Teâlâ da size kulum diye.

Efendim meleklerin kanatları üç yüz, beş yüz, altı yüz kanatları var. Yani Meleklerin kanatları da yine yüce rabbimizin dilediği kadardır. Bunlar hakkında çelişkiye düşmek, tartışmak, pek doğru

değildir. Sayıları Allah dilediği kadardır. Yine sayılarını da Allah bilir demek en doğrusu olur.

Bizim sadece ihlas bakımından, iman bakımından, inanç bakımından onların şekillerinin Allah-u Tealanın kudretinde olduğunu bilmek kabul etmektir.

Bunun aksine bilinmeyen gayb âlemini fazla eşiştiren insanlarda dalalete gider, sapıtır vesselam. Onun için gayb olan bir şeyi fazla eşiştirmeye gerek yoktur.

Melekler gaybı bilmezler. Ne garip değil mi şimdi? İnsanlar hep gaybı bilmek istiyor. Melek Allah-u Tealanın vahyine muhatap gaybı bilmiyor.

Allah ile peygamberlerin arasında geçen bütün ilim ve irfan maneviyat hep onların elinden geçiyor. Bunlar gaybı bilmiyor. Bizim gibi kendinden habersiz olan insanlar gaybı bilecek ve bilmek istiyor.

İyi bilelim ki; gaybı bilmeyi arzulayan insanın imanı, ahlakı değil insanda ki; yaradan Allah'ı tanımayan nefistir.

Tekrar ediyorum yine aynı şekilde kim gaybı bilmeye zorlarsa bu insan sapıtır. Bakın cinciler, büyücüler hep kayıpla uğraşırlar ve hep sapıtır dalalete düşerler.

Kim gaybın peşine düşerse yani görünmeyen şeylerin peşine düşerse ve bunu devamlı eşiştirirse nefsinin kulu kölesi olarak sapıklığın her türlüsünü yapar.

Çünkü o merakı insana veren kimdir? Nefis ve şeytandır. Yani gaybın peşine düşen nefis ve şeytanın peşine düşmüş olur. Ama kişinin kendi haberi yok. Nefis ve şeytanın götüreceği yol neredir? Dalalettir, sapıklıktır v.s.

Öyleyse gaybı dostlar biliyor mu bilmiyor mu?

Evet, hiç şüphesiz, Allah'ın dostları gaybı Allah'ın bildirdiği kadar bilirler.

Yüce Mevla göstermek istediği nesne için ona ait olan perdeyi açar gösterir, sonra da kapatır, bu iş Allah için çok basit.

Bir örnek ver diyen kardeşlerime.

Mesela siz akşam yatıyorsunuz rüya görüyorsunuz. Bir bakıyorsunuz ki Kâbedesiniz. Uyanıyorsunuz gönlünüzde bir sevgi var. Yüzünüzün rengi bile değişmiş.

Veya rüyanızda bir dostu gördünüz renginiz değişmiş. Muhabbetiniz var. Esasen o gördüğünüz rüyada ruhunuz orada gezdi. Yani kabeyi gören bir insan Kâbenin nuruyla aslında o ruh nurlandı. O rahmetini aldı döndü.

Allah-u Teala ne kolay iş yapıyor. Kâbe'yi gören nasıl nurlanıyorsa aksine çirkin bir rüya gören bir insan uyanıyor bütün damarları ezilmiş gibi. Sanki bir suç işlemiş gibi bedeni ve duyguları sıkıntı huzursuzluk içinde, tatsız tuzsuz bir yemeğe dönmüş.

O çirkin rüyayı görenin o çirkinliği de ona bulaşmış oluyor. Yani ruhu onunla yani o çirkinliklerle uğraşmış oluyor.

Demek ki rüyaların bir takım duyguların yansımasıyla Cenab-ı Hak o insanlara rüyalarla bir takım bilgi veriyor. Veya ikramda bulunuyor.

Aynı Cenab-ı Hakkın insana göstermesi de buna benzer. Nasıl ki rüya gösteriyor elinizde değil uyanıyorsunuz güzel bir rüya ise gözünüzü kapatıyorsunuz bir daha görmek için, gör bakayım. Görebiliyormusunuz.

Cenab-ı Hak dilerse bunu ayıkken gösterir dilerse uyurken gösterir. Şimdi ayık olarak görüntü de aynı şekilde kul elinde değildir. Cenab-ı Hak kapıyı açar seyrettirir ihtiyaç olduğu zaman. O gösterdiği kula da diğer insanlara ikram içindir.

Mübarek Abdülkadir Geylani Hazretlerine soruyorlar.

Efendim sizden çok keramet zuhur ediyor. Bunun sebebi nedir?

Mübarek buyurmuş ki;

Oğlum Allah size merhamet etmek istiyor. Bizden keramet zuhur ediyor.

Yani biz Allah dostlarında zuhur eden kerametler Allahın size merhametindendir. Yani Allahın size rahmetidir.

Allah size rahmet vermek istiyor nimet vermek istiyor. Bizi de vesile kılıyor. Görüyor musunuz Hakkı bilen insanları?

Onun için gaybı Allaha bırakın. Gaybın sahibi Allah'tır. Gaybı Allaha bırakın. Gayba yönelenler sapıtırlar. Siz onlardan olmayın.

وَعِندَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لاَ يَعْلَمُهَا إِلاَّ هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِن وَرَقَةٍ إِلاَّ يَعْلَمُهَا وَلاَ حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الأَرْضِ وَلاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ إِلاَّ فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

Enam- 6 / 59- ve meali

Gaybın anahtarları Onun katındadır. Onları ancak O bilir. Karada ve denizde olanı bilir. Düşen yaprağı, yerin karanlıklarında olan taneyi, yaşı kuruyu ki apaçık Kitapta yazılıdır.

وَلِلّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضِ

Nahl – 16 / 77

Göklerin ve yerin gaybını bilmek Allaha mahsustur.

Demek ki Cenab-ı Hak dilediğine dilediğini veriyor. Ama neyle veriyor? Dikkat edin buda bir ölçüye göre yani Allah birini kayırıyor birini atıyor meselesi yok.

Hak edene hak ettiğini veriyor. Ve hak eden hürmetine de birilerine nimet göndermiş oluyor.

Yine Cenab-ı Hak bu gayb hususunda;

قُل لَّا يَعْلَمُ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّ اللَّهُ

Neml – 27 / 65 – ve meali

De ki; göklerde ve yerde Allahtan başka kimse gaybı bilemez.

Her şeyi bilen, Yüce Rabbimiz, dilediği zaman kapıyı açıyor ve bildirmek istediği kuluna da bildiriyor. Bunlar müstesnadır.

Zaten keramete inanmayan kişi küfre gitmiş olur. Cenab-ı Hak Âdem'e keramet vermiştir. İnsanoğluna keramet ve kamalat vermiştir.

Kerameti inkâr eden kim olursa olsun küfre gider. Kuran-ı Kerimde bir sürü keramet örnekleri vardır.

Yine Meleklerin sayısını Allahtan başkası bilmez. Bildiğimiz sadece çokluklarıdır. Sayamayacağımız kadar çok olmalarıdır.

Meleklerin vazifeleri:

Cenab-ı Hak meleklerin her birine ayrı bir vazife tayin etmiştir. Ve kendileri her biri ayrı ayrı vazifesi başındadır. Onlar vazifesi başından asla ayrılmaz, yorulmaz, usanmaz, erinmez, nefret etmezler.

Onlar sadece kendine verilen vazifeyi yerine getirip Allah-u Tealaya kulluğunu yaparlar.

Hatta Cebrail (a.s.) a bir ayet-i kerimede Cenab-ı Hak Cibril-i Emin diye hitap ediyor. Cebrail (a.s.) o ayet-i kerimeyi öyle bir sevinçle Peygamberimize getiriyor ki;

Peygamberimiz soruyor;

Ya Cebrail! Seni böyle şenlendiren husus nedir?

Cebrail (a.s)

Ey Allahın Rasulü! Rabbim bana Emin ismini koydu ya bu ismi alana kadar vallahi cehennemden korkum o denli fazlaydı ki ama Rabbim bana Emin ismini koyduktan sonra cehennem korkusundan emin oldum diyor. Görüyor musunuz?

Onlar da kulluk yapıyorlar. Cehennemden korkuyorlar. Cennette oldukları halde Cennetini arzuluyorlar. Ama günah işlemezler. Lakin şeytan günah işlemiştir, Ama **iyi biliniz ki; Şeytan Melek değildi. Sadece meleklerin derecesine kadar yükselmiş olan bir cin idi ve melek değil meleklere hocalık yapmıştı.**

Ama bizim müslüman kardeşlerimizin birçoğu şeytanı melek olarak bilirler.

Meleklerin görevleri:

Yine bizim bildiğimiz dört büyük melek vardır. Cebrail (a.s.) Azrail (a.s.). Mikail, (as) İsrafil,/a.s) dır. Ve bunlarında her birinin vazifeleri ayrıdır.

Cebrail (a.s.) biliyorsunuz peygamberlere vahy getirmekle vazifeli.

Azrail (a.s.) da can alma görevi ile görevlendirilmiştir.

Mikail, (as) da Mahlûkatın rızkına vuku bulacak olaylara, hastalık, şifa, bereket, gibi işlerin kullara ulaşmasına görevlendirilmiştir.

İsrafil (a.s.) ise suru üflemeye memur kılınmıştır. Kıyamet onun sura üflemesiyle kopacak tekrar diriliş yine İsrafil'(a.s) in sura üfürmesiyle olacaktır.

Demek ki kıyameti burada iyi anlayalım. İsrafil (a.s.) koparmayacak. Kim koparacak? Allah koparacak ama İsrafil (a.s.) ın düdüğü neci? Kıyametin habercisi. O düdük öyle bir düdük ki duymayan bir canlı kalmayacak. Yani Cenab-ı Hak hikmetiyle dünyanın ve ahiretin her tarafına bu sesi duyuracaktır.

Düdük derken yani sura üfüreceğimiz bizim Türkçemizde düdük sesi bizim bildiğimiz bir şey değildir.

O da yine Cenab-ı Hakkın sır içerisine gizlediği ilahi bir ses tonudur. İlahi bir haber tonudur. Haber aracıdır.

Yani halk dilinde bir düdük sesi düdük sözü geçiyor ama bunu bir haberci bunu bir kıyametin habercisi bir iletişim aracı insanlara çeşitli vasıtalarla gelen ilahi bir güç, bir kuvvet olarak bilirseniz daha isabetli olur.

Yani peygamberlere Cebrail (a.s.) geliyor ama bize de bir melek gelecek ama vahiy getirmeyecek. Ölüm varlığını bize getirecek.

Bizdeki hayatı o ölüm varlığı ile yok ediyor, öldürüyor.

Siz hayatı böyle bir kalp gibi bir varlık zannetmeyin. Hayat öyle bir varlık ki; insanın bütün duygularında mevcut.

İşte Azrail (a.s.) ölüm varlığını getiriyor. O ölüm varlığı insanın ayağından başlayarak bütün azalarını yavaş, yavaş ölümle tanıştırıyor.

Hani insanlar ölürken soğuk olur. Ölüm soğukluğu diyorlar. Hani derler ya ölümün yüzü soğuktur. Bir gün o ölümle tanışacağız. Ama Cenab-ı Hak ölümü bayram edenlerden eylesin.

Tabi diğer meleklerin de çok vazifeleri var. Mesela insanların günahını yazma, sevabını yazma, insanları koruma gibi vazifelendirilen melekler var. İbadet maksadıyla görevlendirilen melekler var. Hafaza melekleri.

لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِّن بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللّهِ

Rad – 13 / 11 –ve meali

Ardında ve önünde insanoğlunu takip edenler vardır. Allah ın emri ile onu gözetlerler.

Cenab-ı Hak ayet-i kerimede buyuruyor; Onun ve her insanın önünde, arkasında kendisini Allahın emriyle gözetleyecek takipçi melekler vardır. Görüyor musunuz? Allah-u Teala sadece günahı yazan bir melek değil hafaza melekleri dediğimiz meleklerle Cenab-ı Hak insanları önünden, arkasından, sağından ve solundan koruma görevi verdiği melekler de varmış.

Yine başka bir melek münker, nekir bu iki melek de ölen her insana kabirde sual sormakla görevlidir.

Soracakları sualin ilki; Rabbin kim? Peygamberin kim? Dinin neden ibarettir? İlerde kabir ahvalinden bahsederken bunları da hafızanızda tutun unutmayın. Ben ezber ettim yeter mi? Yetmez. O suallere cevaba hazır olmalısınız. Hazırlanmalısınız.

Mesela bir insan bunlara nasıl cevap verir? Akşama kadar talim yapsanız orda ameliniz yoksa Allah-u Teâlâ size unutturur.

Yani kabirde dili konuşturacak olan insanın ameli ve ihlâsıdır. Kabirde insanı konuşturacak olan cevap vermeye güç verecek olan kaynak ihlâs ve ameldir.

Onun için ihlâsınızı amelinizle süsleyiniz ki kabirde cevap vermek kolay ola. Eğer ihlâsla ameli süsleyemezseniz kabirde Münker, Nekir meleklerinin sualine cevap verme şansımız olmaz.

Yine cennet ve cehennemde Cenab-ı Hakkın görevli melekleri vardır. Yine sayılarını da Allah-u Teâlâ bilir. Bunların detayına girmiyoruz.

Meleklerle insanlar arasındaki efdaliyet insanların peygamberleri meleklerin peygamberlerinden üstündür.

Allah-u Teâlâ insanlar arasından peygamberler seçtiği gibi meleklerinden de seçmiş onları diğer meleklerden üstün kılmıştır. Ayet-i kerimede bu durum açıkça ifade edilmiştir.

اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

Hac – 22 / 75-ve meali

"Allah hem meleklerden hem insanlardan peygamberler seçer. Allah her şeyi hakkıyla işiten kemaliyle görendir."

Demek ki Allah-u Teâlâ dilerse meleklerden de peygamber seçermiş. İnsanlardan da peygamber seçermiş. Efendim meleklerden peygamber seçmesi de insanlardan peygamber seçmesi de insanlar arasında üstün dereceler kazandırması yine Cenab-ı Hakkın bütün insanlığa merhametindendir.

Nimete erişen arkadaşlarınızı görünce, şu insan büyük nimet aldı da ben alamadım düşüncesine kapılmayın bu gibi düşünce kıskançlığa yol açar. Kıskançlık şeytandandır.

Eğer ona Rabbim verdiyse o insandan faydalanayım demek ve faydalanmak senin vazifendir.

Ne zaman bu ahlak sende olursa o zaman Allah-u Teâlâ da sana kemalinden, ilminden, hazinesinden sana şöyle bir damla koklatır. Sende bir takım ilimlere aşina olursun.

Ama ona verdi bana vermedi gibi duygu düşünceler esasen Allah'ı suçlamak, Peygamberimizi suçlamak, şeyhini suçlamak gibidir.

Ama bunun aksine Allah bana vermedi ona verdi, düşüncesine kapılırsan, şeytan da sana aferin der gelir şöyle fısıltısını kalbine salar. Seni isyanlar içine daldırır. Kendini de iyi bir müslüman zannedersin. İsyan içinde hayatını bitirirsin. Cenab-ı Hak idrak edenlerden, uyananlardan, uyaranlardan eylesin.

Meleklerden söz etmişken cinlerden de söz etmeden olmaz. Cinler hakkında halka umumi bir bilgi vermek gerekiyor. Cinler meleklere benzemezler. Cinlerde insanlar gibi Hakkın emrinin muhatabıdırlar ibadet ve itaat etmekle emrolunmuşlardır. Erkek ve dişidirler yerler içerler, evlenirler çocuk sahibi olurlar. Ve onlarında insanlar gibi nefsi arzuları vardır.

Ama meleklerde erkeklik dişilik söz konusu değildir. Onlar yemeyip içmedikleri gibi nefsi arzuları da yoktur.

Cenab-ı Hak biliyorsunuz Kuran-ı Kerimde Cin suresi diye bir sure indirmiştir.

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا {1}

يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَن نُّشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا {2}

وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا {3}

وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا {4}

Cin – 72 / 1-2-3-4- ve meali

Ey Muhammed! De ki; Cinlerden bir topluluğun Kur-an-ı dinlediği bana vahy olundu. Onlar şöyle demişlerdi. Doğrusu biz doğru yola götüren, hayrete düşüren bir Kur-an dinledikte ona inandık. Biz rabbimize hiçbir şeyi ortak koşmayacağız.

Doğrusu rabbimizin yüceliği, her yücelikten üstündür.

O zevce ve çocuk edinmemiştir. Doğrusu aramızdaki beyinsiz Allah'a karşı yalanlar uyduruyordu.

Doğrusu insanların ve cinlerin Allah'a karşı yalan uydura bileceklerini sanmazdık.

Gerçekten bir takım insanlar, cinlerin bir takımına sığınırlardı da onların azgınlıklarını artırırlardı.

Ve yine cinlerden bir grubun Peygamberimizin peygamberlik görevi verildiğinde gelen Kuran-ı Kerim okuyuşunu dinlediler. Ve dediler ki; biz gerçekten Hak olan bir kelam dinledik. Hak olan bir Peygamber gördük.

Biz bu kitaba ve Peygambere inanıyoruz dediler. Diğer akranlarını yani arkadaşlarını tebliğe gittiler, İslam a davete gittiler.

Cinlerde insanlar gibi İslam olmakla Allah a, peygamberlerine, ahiret gününe inanmakla, ibadetle mükelleftirler.

İnsanlarda mükelleftirler. Cenab-ı Hak Kuran-ı Kerimin çeşitli ayet-i kerimelerinde de cinlerin varlığından, ibadetle görevli olduğundan haber veriyor.

Bunlardan birisi;

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ {56}

Zariyat – 51 / 56 ve meali

Ben insanları ve cinleri bana itaat etsin, ibadet etsinler diye yarattım buyuruyor.

يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالإِنسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاء يَوْمِكُمْ هَـذَا

En'am – 6 / 130

Ey cin ve insan topluluğu! Size ayetlerimi anlatacak bu günle karşılaştığınızda sizi uyaracak peygamberler gelmedi mi?

Yani onlarda ibadetle, itaat ile mükelleftirler.

Hadis-i şeriflerde de cinlerin varlığından çok söz eder. Peygamberimiz haber veriyor. Efendim hatta cinler hakkında Kuran-ı Kerimde başlı başına bir sure mevcuttur. Yaratılışları insanların yaratılmasından daha evveldir. Çok zehirli bir ateşten yaratıldıkları Kuran-ı Kerimde anlatılır.

And olsun ki; insanı balçıktan, işlenebilir kara topraktan yarattık. Cinleri de daha önce, alevli ateşten yarattık.

Hicr – 15 / 26-27

Bir kısım İslam âlimleri cinleri ervahı süfliyye yani aşağılık ruhlar diye adlandırmıştır. Gözle görünmezler. Onların görünmeyişleri meleklerde olduğu gibi bizim görecek kabiliyette olmayışımız sebebiyledir. Erkek ve dişi olanları vardır.

Cenab-ı Hak; cinlerden bazı kimseler bazı insanlara sığınırlar. Şimdi her din kardeşime burayı iyi anlamak lazım gelir.

Cinler insana sığınınca insanda o süfli varlıkların sinsi düşünceleri hakim olur ki; bunlar o cinnilerin şerrinden daha da şerli hale gelirler.

Örneğin: Büyücüler, falcılar, muskacılar bunların adına toplumda kısaca cinci deniyor. Ama işte bunlarda her şeyi bildiğini iddia ediyor. Her şeyi gördüğünü iddia ediyor. Ve bu insanlarda başta

iyi başlıyorlar, belki ibadete yönelik başlıyorlar. O cinle muhatap olduğu için onu da saptırıyor. Her türlü dalalete götürüyor.

Ve cinlerde evlenirler, çoğalırlar. Yerler, içerler. Genci, yaşlısı vardır. Onların sığınmaları insanlarla evlenmeleri de var. Sığınmaları belki bunu da ifade edebilir. İnsanlardan cinlerle evlenenler ve çoluk çocuk sahibi olanlarda var. Dolayısıyla buda bir felakettir.

İnsanların birbiriyle zinaları haram olduğu gibi insanların cinlerle beraber ilişkileri de haramdır. Allah onları haram kılmıştır. Yani insanı cine, cini insana haram kılmıştır.

Yaratılışları türlü suretlere girmeye ağır işler görmeye müsaittir. Peygamber Süleyman (a.s.) Belkıs'ın tahtını Yemen'den getirtmek isteyince cemaatine hitaben sordu.

قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَن يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ

Neml – 27 – 38 ve meali

"Ey cemaat! Bana teslim olmalarından önce, hanginiz o kraliçenin tahtını yanıma getirebilir" dedi

قَالَ عِفْرِيتٌ مِّنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَن تَقُومَ مِن مَّقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ

Neml – 27/ 39-ve meali

Cinlerden bir İfrit şöyle dedi; " Sen makamından kalkmadan ben onu sana getiririm, eminim ki buna gücüm yeter" dedi.

Demek ki cinler kendine güvenen bir varlıkmış. Yani ben kuvvetliyim onu getiririm. Yani kendine çok güvendikleri için kendisine güveneni de sapıtıyorlar.

Cinlere güvenen kim oluyor? Onlarla uğraşan büyücüler oluyor değil mi? Falcılar oluyor. Onlar da sapıtıyorlar. İşte bazen ona bir takım şeyler gösteriyor. O da aldanıyor. Ben bununla her şeyi yaparım diyor. Ondan sonra da belasını buluyor vesselam. İmanını da veriyor. İhlâsını da veriyor. Kuru bir bencillik sevdasına.

Ama Süleyman (a.s.) bizim gibi cahil değil haşa.

Cin öyle deyince kendini güçlü görünce etrafına bakındı. Süleyman (a.s.) biliyor ki insan yaratılmış bütün varlıklardan güçlü onun bilincinde. Etrafındaki ümmetine ashabına bakıyor buyuruyor ki;

Bundan daha hızlı Belkıs'ın tahtını bana getirecek olan var mı?

Süleyman (a.s.) ın ümmetinden biri ashabından biri kalkıyor.

Efendim ben getiririm diyor.

Süleyman (a.s.)

Ne kadar zamanda getirirsin?

Süleyman (a.s.) ın ümmeti.

Efendim gözünüzü açıp kapayıncaya kadar getiririm. Veya kapatıp açıncaya kadar getiririm diyor.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَالَ الَّذِي عِندَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَن يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ

فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِندَهُ قَالَ هَذَا مِن فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ ا

وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ

Neml -27 / 40 – ve meali

Kitabın bilgisine sahip olan biri: "Gözünü açıp kapamadan ben onu sana getiririm" dedi. Süleyman, tahtı yanına getirilmiş görünce: Bu şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınayan Rabbimin lutfudur. Şükreden ancak kendi için şükretmiş olur,

Cin diyor ki siz yerinizden ayağa kalkıp oturuncaya kadar getiririm. Ama o insan diyor ki ben sizin gözünüzü kapatıp açıncaya kadar getiririm.

İnsanla cin arasındaki yani kâmil bir insanla cin arasındaki kuvveti siz mukayese edin. Hızı siz mukayese edin. Onun için yüzlerce cin bir tane insanı kamil-i yenmekten aciz kalır. Ama

gönlünü Hakka bağlamış Hak ilhamına muhatap olmuş bir insanı yenmekten aciz kalır. Bırakın yenmeyi de yanına yanaşmaktan acizdir.

Yani Süleyman (a.s.) dileseydi kendi getirirdi. Ama kendisi getirmedi bakın onun ashabından, ümmetinden biri getirdi. Süleyman (a.s.) getirseydi bir peygamberdi, mucizesi olurdu. Keramet olmazdı. Ama ümmetinden biri getirince Cenab-ı Hak o kerameti bizlere sunuyor ve insana verdiği üstün meziyeti yine insanlara bildiriyor.

Bakın ben insanlara böyle güçler verdim. Keramet verdim. Çalışırsanız size de veririm. İhlâsınız güzel olursa size de veririm. İtikadınız güzel olursa bu nimetleri bütün kullarıma dağıtırım diye yüce Rabbimiz bizi teşvik ediyor, uyarıyor.

Ve nihayetinde Süleyman (a.s.) ın gözünü kapatıp açmasıyla o mübarek insan Belkıs ile beraber tahtını Süleyman (a.s.) ın önüne getirdi. Biri Yemende birisi nerde? Bugünkü Kudüs'te. Yani Mescidi-i Aksa'da. Allah-u Tealanın şu insanoğluna verdiği güce bakın.

Ama bizim insanlarımıza her ne oluyorsa cinlerin hayranı oluyor. Onlarla görüşmek için can atıyorlar. Onlarla buluşmak için günlerce aç kalıyorlar. Riyazet yoluyla cinlerle görüşen insanların sayısı az değil.

Amaçları ne gayıptan haber verecek. Demin söyledim gayıptan haber vermeye çalışan insanların tamamı sapıtmıştır. Sizde sapıtanlara tabi olmayın.

Yine cinlerin mükellef oluşu yani ibadetle görevli oluşu Allaha itaat etmeleri Cenab-ı Hak Kuran-ı Kerimde; **Ben cinleri ve insanları bana ibadet etsin diye yarattım buyuruyor.**

Zariyat – 51 / 56

Mesela şimdi insanoğlu gaflette oluyor. Emri veren kim? Cenab-ı Hak. Mesela bize emir vermiş. Yönünüzü Kabeye dönün. Secde edin. Bilerek yönünüzü başka tarafa dönerseniz secdenizi kabul

etmem. Hadi bakayım şimdi biz Kabeye dönüp secde etmekle biz oradaki bir duvara mı secde etmiş oluyoruz?

Hayır, Allaha secde etmiş oluyoruz.

Peki, Adem'e secde edenler melekiyetin tümü Adem'e mi secde etti Hakkın emrine itaat ettiler. Adem (a.s) bütün melekler bana secde ediyorlar diye hiç büyüklenmedi.

Bakın cinler kendini çok beğendiği için kendini beğenen bu insanlar aradaki hikmeti kavramaktan aciz kalıyorlar. Üstünlük taslamaya çalışıyorlar. Diyor ki; o topraktan ben ateşten ben ona secde etmem. Ben ondan üstünüm diyor.

Kim diyor? Emirden habersiz cahiller diyor.

Büyüklenme duyguları her zaman, insanın sırrından üfleyen vesveseci cin şeytanına aittir bunu da hafızalara yerleştirmek lazım.

İnsanda bu ahlakı, bu fısıltıyı kendi ahlakı olarak algılar, kendi düşüncesi olarak algılarsa o zaman bu insanda o cin mahlûkunun yönetimine girmiş şeytani bir akla sahip olmuş olarak Cenab-ı Hakkın rahmetinden uzaklaşma gibi dalalete düşer.

Ve büyüklenerek Âdem'e secde etmeyen şeytan ne oldu? Lanetlendi.

Ama şimdi ben secde et derken şimdi gönlüme gelen hadiseye bakıyorum. **Şimdi şeytan bir defa secde etmedi lanetlendi. Bu bizim insanlarımız secde etmiyor. Bir ömür boyu secde etmiyor. Hakkın davetine kulak vermiyor. Allah-u Tealanın şu insanlara verdiği rahmete, berekete bakın. Buda Peygamberimiz hürmetinedir.**

Tabi arada niyet farkı da var. Biri üstünlük taslıyor secde etmiyor. Öbürü de tembellik ediyor secde etmiyor. Tabi bu fark da gözetilmeli. Ama yine secde etmiyor yani. Allah-u Teala yine de lanetlemiyor. Yine buda Peygamberimiz hürmetinedir. Peygamberimizin şefaati, duası hürmetinedir. Bunu da ayrıca bilmek lazım.

Şeytanın insanlığa ilk darbesi Hz. Adem ile hanımı Havva Validemize olmuştur. Yenilmesi yasak olan ağaçtan yedirmiş. Cennetten çıkmalarına sebep olmuştur. Adem'in olmuş da bizim olmamış değil mi? Hep Adem'i anlatıyoruz.

Ama bizi de cennetten çıkarıyor. Yalan söyleterek, vesvese vererek, haram yedirerek yani Allaha secdeden uzaklaştırarak, itaatten uzaklaştırarak bizi de cennetten çıkarıyor. Cennetlik olmaktan mahrum bırakıyor.

Ama bizim halkımız hep Âdem (a.s.) la Havva validemizin hikâyesini anlatır, anlatır. Birde kendi hikâyene baksan ne olur? O zaman uyanırsın işte. Ama kendisini unutmuş bir insan nasıl uyansın? Rabbim kendini hatırlayanlardan, uyananlardan eylesin.

Ve onları kandırmak için de şeytan Allah adına yemin etmiştir. Yani Âdem (a.s.) la Havva validemizi kandırmak için Allah adına yemin etmiştir. İnsan sevdiğinden aldatılır. Sevdiği için insan sevdiğine kucak açar, merhamet eder. O sevdiği de hayırsız olursa onu da ağa düşürmüş olur.

Ve bütün insanlarımız bu sebeple sevdiği arkadaşı daveti ile isyan ediyor. Onu kıramıyor o da isyan ediyor. İnsanı her kötülüğe sevdikleri götürüyor değil mi? Kumara götüren sevdiği arkadaşı, içkiye götüren sevdiği arkadaşı, ibadete bırakmayan sevdiği arkadaşı yine ibadete ve itaate vesile olan yine sevdiğiniz arkadaşlarınızdan, komşunuzdan herhangi biri. Ama bu acı gerçeği, insanlarımız bir türlü anlamak istemiyorlar.

Onun için Peygamberimiz; kişi arkadaşından olgunlaşır. Arkadaşından azgınlaşır buyuruyor.

Ve dikkat ediniz buraya gelmişken hatırlatayım.

Cenab-ı Hak Asr suresinde; Ayet-i kerimeye bakıyoruz;

Asra yemin olsun ki; imanını Salih amelle birleştirene(hakkı tavsiye ve sabrı tavsiye kapıları açılarak) bütün zararlardan kurtuluş vardır.

Asr suresi meali

İmanını salih amel ile süsleyen birine hakkı tavsiye gibi yüce bir memurluk sıfatı veriyor. Kendine memur ediyor. Nasıl bir memur? Hakkı tavsiye gibi bir memuriyet veriyor.

Yani bir insan salih amele erişti mi Allah-u Teala onu şereflendiriyor. Diğer kullarının hayrına uyanmasına vesile kılıyor. Bunun adına salih amel diyor. Beni niye memur kılmıyor diyen kardeşim. Amelin salih olmamış da onun için memur kılmıyor. Salih amel işleyen biri Hakkın memurluğu gibi bir ilahi nimet ve hüccet kazanıyor. Sabrı tavsiye neden en sonra? Sen salih amel işleyeceksin Hakkı tavsiyeye başladın mı şeytan senin düşmanın oluyor.

O zaman etrafındakileri kışkırtacak senin üzerine gelecek, iftiralar, haksızlıklar, hırsızlıklar başlayacak Efendim taşlamalar, dışlamalar işte bütün bu kötülüklere Hakkı tavsiyeye karar alarak sabredersen işte kulluğun zirvesine tırmanmış oluyorsun.

Onun için sabır kulluğun esasen zirve noktasıdır. Ve sabır peygamberler mirası ve ilmidir. Sabır basit bir ilim değildir.

Cenab-ı Hak yine Yasin suresi altmışıncı ayetinde;

يَا بَنِي آدَمَ أَن لَّ تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ا

"Ey Âdemoğulları! Şeytana tapmayın. Çünkü o sizi Rabbinizden ayıran bir düşmandır diye size demedim mi? Emir vermedim mi, haber vermedim mi?" buyuruyor.

Yine Fatır suresi altıncı ayetinde; "

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوه عَدُوًّا

Şeytan sizin için yaman bir düşmandır, sizde onu düşman edinin.

Siz şeytanı düşman edinmezseniz düşman kabul etmezseniz dost kabul etmiş olursunuz.

Şeytanı dost kabul eden de Allah'ı kaybetmiş olur. Allahın sevdiği kulları kaybetmiş olur.

Dolayısıyla şeytanın, nefsin esiri olarak yaşar. Ebedi hayatı da ziyan olur, hüsran olur. Hüsranla sonuçlanır. Siz salih arkadaş edinirseniz şeytan sizden uzaklaşır. Bakın salih amel salih arkadaşlarla olur.

Kim salih amel istiyorsa salih arkadaş edinsin. Kim kötülük istiyorsa kötü arkadaş edinsin. Yani kötüler içinde siz ben iyiyim derseniz kendinizi aldatmış olursunuz.

Ama iyiler içinde de insanın kötülükleri güneşi görüp de eriyen bir kar misali insanın kötülükleri iyiler ve Salihler arasında eriyerek iyiliği artar. İyiler safına, sınıfına girmiş olur.

Yoksa insanoğlunun her tarafı kusurdur. İnsanda kötülük bitmez. Ancak bir insanın kötülüğü iyiliğinden az ise o insan iyi insan sayılır.

Peygamberimiz buyuruyor. Bir insanın hayrı şerrinden çoksa o insan hayırlı sayılır. Şerri hayırdan çoksa o insanda şerli bir insan sayılır. Bunlar ölçüdür.

Onun için insanoğlunda yanlış, hata, eksik bitmez. Yani bir yanlışla insanı düşman edinmeyin. İnsanda hata olur. Ama iyiler arasında bulunanın hataları, kusurları da eriyen bir kar misali eriyerek iyiler safında, yerini alır.

Sizde iyilerden olun. İyi ve salih amel işleyin. Salih arkadaş arayın.

Bu sohbet 2009 ramazan ayı taravhte camide yapılmıştır.

MUCİZE

بسم الله الرحمن الرحيم

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلاً مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ
الأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ البَصِيرُ

İsra – 17/ 1 ve meali

Kulu Muhammedi bir gece Mescidi Haramdan kendisine bir kısım ayetlerimizi göstermek için çevresini mübarek kıldığımız Mescidi Aksa ya götürün Allah ın şanı yücedir. Doğrusu O işitir ve görür.

Mucize, peygamberlik nişanı ve alametidir.

Mucize; peygamberin, peygamberliğini ispat etmek üzere evvel haber verdiği veya karşı tarafın tam istediği şekilde meydana getirilen yüce Rabbimizin ihsan ettiği harikulade bir haldir

İnsanlardan, doğruyu arayanlar peygamberlerin gösterdiği mucize vesilesi ile onun peygamberliğini tasdik ederler.

Allah-u Teâlâ her gönderdiği peygambere hiç kimsenin yapamayacağı (olağan üstü hal) mucizeler vermiştir. Yani mucize insanların çalışmakla erişemeyeceği yüce Mevla'nın verdiği ilahi davet ilimidir.

Mucize diğer bir deyimle hiçbir insanın çalışmakla Cenab-ı hakkın vermiş olduğu o ilahi ihsanlara yetişemeyeceği bir ikramdır.

Yine mucizenin bir kanadı bir peygamberin Allah tarafından peygamber olduğuna açık bir alamettir.

Yine mucize Cenab-ı Hakkın o peygamberim diye gönderdiği peygamberlere bizzat yakınlığının açık alametidir.

Tabi mucizeyi böyle geliştirebiliriz. Yani bizim anladığımız, tarif edebildiğimiz kadarıyla Mucize böyle:

Allah-u Teâlâ mucizeyi her insana vermez. Neden peygamberlerine verir? Cenab-ı Hak peygamberleri kendisi bizzat ilmi, irfanıyla yetiştirir. Diğer kullarının kurtuluşunu onunla sağlar.

Yani insanlara merhametinden, kullarına merhametinden Cenab-ı hak peygamberler gönderir. Yine insanlara merhametinden peygamberleri de ilmiyle, kemaliyle, yüksek vasıflarla, değerli ahlak ile donatarak insanların kurtuluşuna vesile kılar.

Yâda inananların kurtuluşuna, insanlar demeyelim. Çünkü asi insanlar kurtulmuş olsaydı dünyada hiç kimse asi olmazdı.

Demek ki peygamberlerin daveti inanan, akıl sahibi, iyi düşünen, yaratılışının gayesini birazcık idrak eden insanların kurtuluşuna Cenab-ı Hak peygamberleri vesile kılıyor.

Bizde elhamdülillah bu inanç dairesinde bu iman dairesinde ve peygamberler zincirinin mucizelerine ve son peygamber Muhammed Mustafa (s.a.v.) Efendimizin mucize zincirine yada mucize iplerine mucize aydınlığına inanmış ve o ilahi nurdan nasibimizi almak için yola çıkmış birer üyeleriz elhamdülillah.

Buna ne kadar şükretsek ne kadar hamd etsek azdır.

Demek ki mucize diğer bir deyimle Allah-u Tealanın kullarının gönüllere yakmak istediği ilahi iman lambasını, ihlas lambasını, itikat lambasını peygamberler vasıtası ile hakka talip kullarının gönüllerine yakması imiş.

Çünkü insan o erişemeyeceği bir nimeti görünce o nimetin sahibine itaat eder değil mi? Mesela Peygamberimizin ayı ikiye bölmesi. işte Ebu Cehil'in hadi elimdekini, avucumdakini bil de sana iman edeyim diye Peygamberimizi denemesi karşısında yüce Rabbimizin Peygamberimize verdiği mucizeye bakın.

Rasulullah Efendimiz buyuruyor ki;

Ey Ebu Cehil; O avucundakiler benim kim olduğumu söylerse iman eder misin? Ebu Cehil; İman ederim diyor.

Bu defa Ebu Cehil'in avucundaki kum taşları La ilahe illallah Muhammedün Resulullah diyerek yere dökülüyor.

Ebu Cehil ister istemez elini hayretle açıyor. Ve o kum taneleri kelime-i şahadetle yere dökülüyorlar. Bakın peygamber mucizesini kum tanelerini insan gibi konuşturuyor.

Buna benzer binlerce mucize. Kuran mucizesi, Miraç mucizesi tek başına dünyanın rengini değiştirmiş bu mucizeden çok azının haberi var. Dünyanın akışını değiştirmiş. İsyana giden dünya insanının, dünya ehlini Cenab-ı Hakka çevirmiş. Bakın buda hayat mucizesi, yaşam mucizesi, idare mucizesi, otorite mucizesi, irfan mucizesi bunların her biri başlı başına ayrı bir mucize.

Demek ki bize düşen vazife o ilahi ışıktan o ilahi rahmetten nasibimizi almak. Ne kadar alırız? Ne kadar çalışırsak o kadar alırız.

Efendim mucizeden nasibini alan Peygamberimizin yakınları var. Peygamberimizin yakınlarına geçmeden şunu iyi bilin ki her müslümanın iyi bilmesi lazım ki peygamberlik nübüvvettir, çalışmakla peygamber olunamayacağı gibi nübüvvet sırrına da erişilmez.

Yani Cenab-ı Hakkın umumi olarak insanlığa ikram edeceği insanlığı kurtuluşa davet edeceği kullarına verdiği özel bir görevin adına biz nübüvvet diyoruz, peygamberlik diyoruz.

Çalışarak peygamberlik asla elde edilmez. Yani bir insan gece gündüz secdeden başını kaldırmasa dünya dolusu kitaplar yazsa o insanın peygamber olma şansı yoktur.

Peygamberlik Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) Efendimizle son bulmuştur. Kıyamete kadar da bir peygamber gelmeyecektir.

Ancak İsa (a.s.) ın geleceği bildirilmiştir. İsa (a.s.) da gelecek ancak Peygamberimizin şeriatı üzerine Peygamberimizin ümmeti olarak Peygamberimizin getirdiği ilahi dini insanlara yaşatma gayretiyle gelecektir. Kuran-ı Kerim haricinde bir din Peygamberimizin sünneti haricinde bir sünnet getirmeyecektir.

Dolayısıyla buda ne demektir? Peygamberlik sona ermiş ve Peygamberimizden sonra hiçbir peygamber gelmeyecektir.

Öyleyse Peygamberimizden sonra peygamber gelmeyecek. Cenab-ı Hak da insanları irşad edecek insanları peygamberler sünnetine, yoluna Cenab-ı Hakkın emrine davet için Peygamber âşıkları, Peygamber vekilleri, Peygamber halifeleri, Peygamber dostları olan evliyaları yetiştiriyor.

Bunlar nasıl yetişiyor?

Bunlar şefaat dediğimiz yada mucize dediğimiz mucize zincirinin sallanan o ilahi nur şefaat ziyasından tutunarak yetişiyorlar.

Cenab-ı Hakkın mucize zinciri gökten sallanan ay nasıl ışığını veriyor gece karanlığını aydınlatıyorsa, güneş nasıl ziyasını saldığı zaman dünyamızı aydınlatıyorsa mucize zinciri dediğimiz mucize ışığı dediğimiz mucize aydınlığı dediğimiz o hakikatte hangi gönül talip ise hangi gönül layık ise o gönlü aydınlatan karanlıklardan, kötülüklerden, kötü düşüncelerden, kötü iş yapmaktan o kulun kalbini, gönlünü ayırarak Cenab-ı Hakka çeviriyor.

MUCİZEYİ ANLADIKDA KERAMET NEDİR DİYENLERE!

الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ
أُوْلَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُوْلَئِكَ هُمْ أُوْلُوا الْأَلْبَابِ

Zümer - 39 / 18

Onlar ki; sözü dinleyip (sözün) en güzeline uyarlar. İşte onlar Allah'ın hidayete erdirdiği kimselerdir. Ve aklı, selim sahibi olanlar da onlardır.

Keramet peygamberimizin şefaat nurundan istikamet sahibi ümmetinin gönlüne yansıyan ilahi bir hediyedir.

Bu kulun adına evliya deniyor, Allah dostu deniyor. Ve kendisine de keramet sahibi bir kul deniyor. Ona da keramet veriliyor. Ancak o keramet ne demektir? Peygamberimize verilen mucize ilminden, mucize ahlakından Cenab-ı Hak o talip olan kulunun Peygamberimizin ümmetinin gönlüne koyduğu ilahi bir nurun adına keramet diyoruz.

Yani Allah-u Tealanın alameti peygamberlerde mucize oluyor Evliyaullahta da zuhuru keramet oluyor. Yani mucizenin bir ziyası mucizenin bir tecellisi bir Peygamber yakınlığının alametinden zuhur eden hale keramet diyoruz.

Yani Peygamberine yakınlığın bir alameti olarak da tabir edebiliriz. Yakınlık olmasa zaten güneşten sıcak gelmeyince nasıl ki dünya soğuduğu gibi Peygamberine yakın olmayan bir kulda da

sıcaklık, yani iman sıcaklığı, ihlas sıcaklığı, itikat sıcaklığı, amel sıcaklığı olmaz ve kemale erişemez.

Aziz kardeşlerim., kerametten söz etmeden evvela büyük bir tehlikeyi haber vereyim.

Eskiden gayri Müslimlerde büyü dalaleti çoktu. Bu tehlike bizim ülkemize de sıçradı. Dünyada ehl-i küfürde büyücüler çok sihirbazlar çok kahinler çok Televizyonlar da bilhassa bu sihirbazları getiriyorlar, çoluk çocuğumuzun hafizasını sihirbazların sihri ve büyüleri ile kirleterek zehirliyorlar.

Büyü filmleri yine başta diziler başta ve büyü filmleri olmak üzere çocuklarımızı büyüye özendiriyorlar, sihire özendiriyorlar, sihirbazlığa özendiriyorlar.

Bunun adına keramet denmez. O büyücülerde bazı şeyler vardır. Efendim büyücüler cinciler aracılığı ile insanın geçmişini, bazı halleri bilirler

Bunun adına da keramet denmez. Şu söyleyeceğim söze çok dikkat edin.

Büyücülerin bütün hedefi kehanetini kendilerini karşısındakine ispat ederek, bütün gücünü karşısında ki insanı sömürmeye kullanırlar

Büyücüler kendisinde o cinlerin verdiği o haberi kendisini ispat için kullanırlar.

İşte bak ben biliyorum ben yapıyorum ben ederim gibi kendini ispat için kullanırlar.

Fakat peygamberler nasıl ki mucizeleri insanları inandırmak ve iman sahibi yapmak, ebedi hayatını kurtarmak, Hakka yaklaştırmak ve Hakkı ispat için kullanmışlarsa Evliyaullahın tamamı da kendisine verilen ilahi halleri Hakkı ispat için kullanırlar. Asla kendini ispat için kullanmazlar.

Kendini ispat için kullanan büyücü ve büyücülerdir, sihirbazlardır. Kendini ispata çalışanlar büyücülerdir. Ve o zavallı insancıklar büyücü cinlerin, sihircilerin uşağı ve çırağıdır.

O zalim ve cahil büyücü kişiler kendilerini ermiş H.z Süleyman (a.s) ı da halka kafir olarak tanıtmaya çalıştılar. Bakara suresi 102 de bu acı gerçeği görebilirsiniz.

O büyücülerin ve büyücü uşaklarının keramet sahibi olan zatlara karşı aşırı derecede kinleri vardır. Onların Allah adamlarına olan kini onların büyü ve sihirlerinin iptal olması sebebiyledir.

Çünkü Allah adamı olan keramet sahibi kişilerin Allah ve resulünden intikal eden ilahi nur vesilesi ile o büyücülerin cinleri Allah adamlarının olduğu yerde duramaz ve barınamazlar. Büyücüler ve cincilerde iflas etmiş olurlar onun için Allah adamlarına kin ve öfkeleri dinmek bilmez.

Büyücülere büyü yaptıranlarda büyücüler gibi Allah ın rahmet nazarından düştükleri için onlar büyücü olmasalar da onlarda da büyücü ahlaksızlığı hâkim olmuştur. Onun için onlarda Allah adamların olan keramet sahibi kişilere düşman gibidirler.

Bunlarda şeytan ahlakına esir olmuş ahlakı zemimeye esir olmuş nefsi emmareye esir olmuş dünyada gezen zavallı insanlardır. Yani ahlak-ı hamideden bir eser yok. Edepten, hayâdan bir eser yok. Dinini dinara (üç kuruş paraya) satan zavallılardır.

Onlar sadece nefislerini büyütmek için bütün varını, malını o yolda kullanırlar. Zamanını, ömrünü de o yolda geçirirler.

O büyücülerin büyüsünü Keramet ehlini kerametini anlamak, biri birinden ayırmanın ilmi ahlakı usulü de şöyledir.

Hak ehlinin alameti de Hakkı ispata çalışmaktır, sözleriyle, hizmetiyle, gayretiyle Hakkı ispata çalışırlar ve bu uğurda kendisinden olağanüstü hal zuhur eder. Bunun adına keramet denir. Kendilerinden zuhur eden keramet için Allah adamları şöyle derler bu Rabbimizin bize ikramıdır. Yine Hakka mal eder kendi üzerine mal etmez

İstidraç; dediğimiz büyü ve büyücülerin hali ise bunun tam tersidir. Kendisinde bir hal zuhur edince bak biz böyleyiz yapamayacağımız şey yoktur, gibi sözlerle böbürlenirler.

Cenab-ı Hakkın peygamberlere verdiği mucizeleri peygamberlerin halka haber vermesi yada halka sunması peygamberler üzerine vaciptir.

Evliyaullaha gelen kerametleri de Evliyaullahın saklaması vaciptir, gizlemesi vaciptir. Onun için Evliyaullah kolay, kolay keramet göstermezler. İbreti alem için çok az keramet gösterirler. Bazı kerametler de evliyaların elinde olmayarak zuhur eder ki buda yüce Rabbimizin sevdiği kulların halka tanıtmak içindir. Veya denemek içindir.

Fakat büyücüler, sihirbazlar keramet göstermek için yarışırlar. Keramet demeyelim de yanlış söyledim buna istidraç diyoruz. Yani kendini ispat etmek için kendini evliya tanıtmak için kendini ermiş tanıtmak için cinlerle olan münasebetini hemen meydana çıkarırlar. Ama cin demezler bana cin haber veriyor demezler. Ben işte falanla görüşüyorum derler.

Ve kendilerini bu şekilde anlatırlar. Hatta benim kendisinden ilim olarak çok faydalandığım (İlahiyat profesörü) bir hoca efendi vardı.

Diyor ki; bir gün bir yere gittim. Adam içki içiyor diyor. Ama adam benim içimden geçenleri söylüyor. Geçmişte yaşadıklarımı söyledi bana diyor. Sonra bazı şeyler düşünüyorum diyor.

Adam benim düşündüğüme de cevap veriyor. Ayağa kalktım diyor. Dedim ki vallahi sen benim kalbimi kontrole aldın. Ama sen kafirsin dedim diyor.

Bir müslüman içki içmez, bir müslüman Allaha asi gelmez. Senin bu yaptıkların belki keramet gibi ama keramet değil. Buna istidraç denir.

Şeytan ahlakı denir, sen vallahi şeytan ahlakındasın, büyücüsün ve bir sihirbazsın. Senin şerrinden Allaha sığınırım dedim çıktım diyor. Görüyor musunuz?

İşte buna benzer bu gibi istidraçı, kerameti birbirinden ayırmak biraz ilim ister biraz amel ister biraz istikamet ister.

Bugün tabi biz mucize göremeyeceğimiz için biraz karışık anlatıyorum. Bugün biz mucize göremeyeceğiz. Mucize görmemiz için peygamberlerin gelmiş olması gelmesi lazım. Gelmeyeceğine göre mucize göremeyeceğiz. Mucize göremeyeceğiz ama Evliyaullah, veliler, Cenab-ı Hakkın dostları gelecektir. Keramet göreceğiz. Kerametin karşısında istidraç da göreceğiz. Bu asrımızda da zaten görmekteyiz.

Büyülerini, sihirlerini şeytanın halifeleri olan şeytanın dostlarından göreceğiz. Kuran-ı Kerimde bu mevcut. Kıyamete kadar bu olacak.

Öyleyse bizim esasen mucizeden almamız gereken derslerin aslı, önemi bugünkü mucize ahlakına mucize ilmine kısmen yaklaşmış o imanı kemali kendinde toplamış keramet ehli kullar ile şeytanın dostlarından zuhur eden çirkinliklerle insanları aldatan insanları kirleten, pisleten o şeytan sıfatlı insanları birbirinden ayırma ilmini kavramamız gerekiyor.

Bizim mucizeden almamız gereken asıl ders bu. Aksi halde bugün mucizeleri ezber etmemiz şeytanlara karşı bizi kurtarmayabilir.

Efendim tabi burada bilmek lazım peygamberlere gelen mucizeleri anlatmak, halka duyurmak vacip. Niçin? Çünkü peygamberler o mucizelerle insanların onun peygamber olduğunu tasdik edecekler ve ona göre inanacaklar ve bu sayede insanlar kurtuluşa ermiş olacaklar.

Fakat evliyalara gelen kerameti ikram edilen sunulan bazı olağanüstü nimetleri gizlemesi vaciptir. Neden? Çünkü onlar kendileri öyle rast gele bir peygamber misali teşbihte hata olmasın gelen

kerametleri rast gele her önüne gelene söylerse o zaman o da bir peygamber misali halkı kendine çekme gibi bir dalalet ortaya çıkar. O zaman bunun adı hizmet olmaz. Cehalet olur, dalalet olur.

Fakat evliyaların kerametini görmeyi arzu edenler hep zarar etmişlerdir. Tarih boyu böyledir. Keramet gösterilmez görünür bunu bilin. Nasıl?

Mesela keramet sahibi kerametini gösterirse kerametini görmek isteyen insan ne diye ister? Onu denemek için ister bir. Evliya her denemek isteyene keramet kendini ispatlamak için göstermiş olur ki zaten buna da manen müsaade yoktur.

Denemek için evliyadan keramet isteyen kişi bu küstahlığına devam eder de evliyanın celaline rast gelirse incinirse işte o zaman o denemek için keramet isteyen insandaki manevi güzellikleri söker alır. Buda evliyanın elinde değildir. Çünkü evliyaya celal sıfatından tecelli eden Haktır. Ona da bir hesap soran olmaz ve soramaz da. Ayrıca celalden zuhur eden kerametin zuhuru biraz zaman alır. Onunda nereden geldiği silleyi (tokatı) yiyenler tarafından bilinmez.

O insandaki güzellikleri söker alır. O zaman o insanın duygularını tamamen şeytanlık bürüyerek cehennemin dibine doğru koşar adım gider.

Ama eğer bir insan gafletinden dolayı, aşkından, muhabbetinden dolayı keramet görmeyi arzu ederse bu gerçeklerden haberi o zaman belki onu anlayacağı bir zuhuratla Evliyaullahın sevgisinden zuhur eder.

Cenab-ı Hakkın verdiğini Peygamberimiz de o gönle kısmen ikram ediyor. Kendisine verilen mucizeden, ilahi rahmetten kendisine talip olan o ahlakı arzulayan gönle o testiden bir damla su koyması bir damla rahmet ikram etmesi bunun adına keramet diyoruz.

Keramete erişen o güzel insanlara baktığınız zaman diğer insanlar kitap okurken o insan kitabı değil Cenab-ı Hakkın rızasını okuyor. Razı olduğu şeyleri haber veriyor. Cenab-ı Hakka yakalaşacak

ilahi sırları haber verdiğini görürsünüz. Buda o kişinin şefaat testisinden dolduğunun açık alameti oluyor.

Yani bir kuldan ilim almış olması değil de gerçekten bir Peygamber hoşnutluğunu kazanmış adeta o Peygamberin hazinesine müşterek olmuş. O hazineden alıp satan gönül sahibi.

Öyle olunca insaf ehli olan insanlar böyle biraz hayrete dalıyor. Ben bu sözleri hiç duymamıştım. İslam ahlakı ne güzelmiş ve yaşaması ne kadar kolaymış ama biz bilmediğimiz için İslam'dan uzak kalıyoruz ve gafillerin tuzağına düşüyoruz demekten kendini alamıyorlar.

Ama duygularına nefis ve şeytan hükmetmiş olanlar da bu hayretin karşısında şeytani ahlaka sahip olanlar hemen hile yoluna başvuruyorlar.

Çünkü onun amacı her hayır her güzellik çirkinliğin yolunu kestiği için onun hemen hedefine ters düşüyor. Diyor ki bu adam böyle devam ederse benim etrafımdakiler benin niyetimi anlarlar ve beni terk ederler benim menfaatlerim azalır düşüncesi duygularında hakim oluyor.

Esasen çok iyi bilinmesi gerekir ki; bu hal onlara nefislerinin kurduğu bir tuzaktır ama o gibi zavallıların haberi yoktur. Onların bütün ömrü nefis dalgalarının içinde korku ile yaşayarak huzursuzluk içinde geçer

Ne yapıyorlar? O zaman dışarıya yaygara yapıyor. Kardeşim bu adamın sözünün doğruluğuna nasıl inanırsınız? Hiçbir hoca bunu söylemiyor ki, bakın mucizenin parçası dedim ya tecellisi dedim ya bütün peygamberlere peygamber olana kadar hayatındaki yaşantısına bütün ahali imrenmiş. Ahalimizin en akıllısı demişler. En bilgin kişisi demişler. Ama peygamberlik gelip de kendisi tebliğe başlayınca şu sözü söylemişler Kuran-ı Kerimde görürsünüz; **Biz seni akıllı olanlardan biliyorduk. Ama şimdi seni büyülenmiş görüyoruz. Kimsenin söylemediği sözleri konuşuyorsun.** Görüyor musunuz?

İşte Peygamber ahlakına bende olan muhatap olan o insanda Peygamberimize ikram eden o testiden dolduğu için o sözler de aynı gibi oluyor. Suçlama da aynı oluyor görüyor musunuz?

Suçlama aynı. Çünkü yol aynı ilim aynı irfan aynı dava aynı. Değişiklik yok. Değişlik sadece insanların şekillerinde, kalıplarında, hizmetin akışında.

Aksine yolda değişiklik yok, davada değişiklik yok istikamette değişiklik yok emirde değişiklik yok. Değişiklik insanların kendilerinde, şekillerinde ve davanın akışındadır. Olayların akışındadır. Başka bir şeyde değişiklik yok.

Tabi dolayısıyla şu örneği de verelim. Mesela; Ebu Cehiller, Ebu Lehebler emsali müşrikler Peygamberimizden ve geçmiş peygamberlerden hep mucize istediler. Cenab-ı Hak da mucizeleri veriyor.

Mesela; Ebu Cehil, Ebu Leheb Peygamberimize geliyorlar. Peygamberimizin evinin arkasında bir büyük taş vardı. Diyor ki hadi sen peygamberlik iddia ediyorsun.

Hadi dua et de şu taş ikiye bölünsün. İçinden bir hurma ağacı çıksın. İki dalı olsun biri doğuya baksın biri batıya baksın.

Hurma ağacını da tarif ediyor bakın dikkat edin. Hurma ağacını tarif ediyor yani benim istediğim gibi olsun diyor.

Peygamberimizde kabul ediyor tamam diyor. Elini açıyor dua ediyor. Daha Peygamberimizin duası bitmeden taş ikiye yarılıyor. İçinden hurma ağacı çıkıyor. Ve o müşriklerin istediği gibi.

Ama müşrik diyor ki nerden bileyim senin onu akşamdan taşın içine yerleştirmediğini. Yani bu ne demektir? Sohbetimizin başında söyledim mucizelere iman ehli inanır.

Yani inanmak isteyen inanır. İmanını artırır. İnanmak istemeyen inkar edenlerinde küfrünü artırır.

Kerametler de böyledir. Yani inanmak isteyenin keramet imanını artırır ihlasını artırır. Bugün insanlara keramet göstermekle iman ettiremezsiniz.

Bakın peygamberler mucizeyi göstermiş iman etmemişler ki Ebu Cehiller, Lehebler, Firavunlar. Bakın Musa (a.s.) nice mucize göstermiş ama yine inanmamışlar. Yine İbrahim (a.s.) nice mucizeler göstermiş. Nemrut gibiler inanmamış. Nemrut gibilerin çocukları da asla inanmazlar.

Yani keramet göstermekle birilerini inandıracağınızı zannetmeyin. Cenab-ı Hak bunun haberini veriyor. Bakın o kadar peygamberler mucize göstermişler. Ama inanmak isteyen inanmış inanmak istemeyen inanmamıştır.

İnkar edenden örnek verdik. Bir de ikrar edenden verelim. Bakın iman sahibine gelince Hatice Validemize Peygamberimize daha vahiy yeni geliyor. Titriyor Peygamberimiz.

Hatice validemiz soruyor:

Ya Muhammed! Ne oldu? Niçin böylesin? Peygamberimiz titreyen sesle.

Ya Hatice! Bana peygamber olduğumu söyleyen biri var. Beni kim tasdik eder, kim bana inanır diyor.

Hatice validemizin verdiği cevaba bakınız.

Ey Allahın Rasulü! Hiç kimse sana inanmasa dahi, ben sana iman eder, inanırım. Hiç üzülme. Ey Allahın resulü. İnanmak isteyeni görüyor musunuz? Daha ortada mucize yok. Sadece bir haber var. Peygamberimiz Ebu Bekir Efendimize rastlıyor. Ebu Bekir Efendimizi imana davet ediyor.

Peygamberimize diyor ki Bir mucizen var mı? Peygamberimiz sadece buyuruyor ki; Ya Ebu Bekir! Rahibin on iki sene evvel yazdığı mektubu bana verir misin? O rüyayı anlattığında sen ona eğer tabirin doğru çıkarsa yüz altın daha vereceğine söz vermiştin.

O da bana mektup yazdı senden gönderdi.

Ebu Bekir Efendimiz hemen iman ediyor. Daha şek şüphe yok. Ne ayı böldü ne taşları konuşturdu. Görüyor musunuz?

Sadece doğruları arıyor ve doğrulara inanmak istiyordu. Öyle bir yapıştı ki hakkın ipine ondan sonra ayrılmak yok. Bakın inanan böyle inanmayan öyle.

Demek ki biz kimseyi inandıramayız. Ancak inanmak isteyene nasihat ederiz. Keramet kimseyi imana getirmiyor sadece inkar edenler keramet sahibi olan mucize sahibi olanları dışladığı gibi taşladığı için nasıl olsa keramet gösteremeyecek zannı ile toplumda küçümseyecek.

Keramet gösterirse büyücü sihirbaz diyerek çirkin iftiralarda bulunacak. Keramet göstermezse bu defada geçmiş evliyaların kerameti var eğer evliya olsaydı bu da keramet gösterirdi yaygaralarını sürdürmeye devam edecek. Her halükarda kendini haklı göstermeye çalışacak.

Mesela Peygamberimiz mucize gösteriyor. Onlar diyor ki büyücü. Bugün Evliyaullah keramet gösteriyor. Taşlayanlar diyor ki büyücü. Taşlayanlar diyor ki cinci.

Aynı tilkilere benziyorlar, tilkiler yetişip yakalayamadıkları tavuk için, zaten onda et olsaydı elimden kaçamazdı derler.

Yani tilki misali inkârcıların erişemediği nimetlere işine gelmeyenlere yüz çevirip iftira etmekten başka bir şey yapmıyorlar.

Bugünün inkârcıları da aynen bunu diyor. Ne kerameti büyücü diyor cinci diyor. Kim diyor? İnkârcı ruhlu insanlar diyor.

Bunları inandırmakla vazifeli ve yükümlü değiliz. Bunları irşad etmekle görevlendirilmedik. Böyle bir görevimiz yok. Biz iman ehli olarak müslüman olarak inanmak isteyen Cenab-ı Hakka yaklaşmak isteyen sevgi isteyen gönüllere Cenab-ı Hakkın lütfuyle gıda, irfan, ahlak, edep, haya gibi güzel nimetleri taşımaya, öğretmeye, yolunu göstermeye memuruz.

Zaten Kuran-ı Kerimde onların iman etmeyeceğini açık, açık ayetlerde anlatılıyor.

Bizim vazifemiz Hakkı sevmek isteyip de imkân bulamayanlara el uzatmak. Hakka gitmek isteyip yol çıkaramayanlara yol göstermek.

Edep, hayâ isteyip de edepsizler içerisinde kalmış edep giyemeyen insanlara edep elbisesi giydirmek İbadet edemeyenlere cemiyete kavuşturarak ibadet özgürlüğüne kavuşturmak. Bizim hizmetimiz, vazifemiz bu.

Çünkü kâfirler inkârcıdır adı üstünde. İnkârcıya iman giydirilmez. İnkarcı inkarcıdır onlara iman elbisesi giydirilmez.

Ne zamana kadar? İnkârından vazgeçene kadar inkârcıya iman, ilim, ahlak, edep elbisesi giydirilmez.

Çünkü iman, ilim, irfan, edep, hayâ inanan müminlere yakışan ve onlara biçilmiş ilahi bir elbisedir. Bu elbiseyi biçen ise sağ, sağ cennete giden İdris (a.s.) dir. Bu elbiseyi biçen herhangi biri değil, bizzat Allah'ın nebisi İdris (a.s) dir.

Bazı ilahilerde söyleniyor ya; İdris nebi hulle biçer, biçer Allah deyu, deyu. Terzilerin piri de varmış.

Yani o iman elbisesini biçen Allah'ın nebi kulu. O elbiseyi getirip giydiren de yine Allahın salih kulu. Görüyor musunuz? Bunları ayrı, ayrı düşünüp idrak etmek lazım

Ben giyemez miyim? Giyemiyorsun işte giydiğin elbise seni kapatmıyor. Ama Cenab-ı Hakkın senin için hazırladığı iman elbisesi bir dost kanalıyla, Cenab-ı Hakka yakın bir kulun kanalıyla salih bir kulun kanalıyla sana giydiriliyor. Senin haberin yok. Kime? Sevene giydiriliyor. Nasıl giydiriliyor? Giyenle giydiren bilir.

Bir bakıyorsunuz ki o insan dün çıplaktı bugün giyindi. Dün ibadetsizdi bugün ibadetli. Dün inkârcıydı bugün ikrarda. İşte ona elbise giydirildi onun için değişti. Ama elbiseyi giydiğinden haberi yok.

Hala kendinde bir şeyler arıyor. Onun için işte o kerameti görebilirseniz sizi irşad eder. Sizi dosta yaklaştırır. İmana, ahlaka her güzelliğe yaklaştırır. O güzelliğe yaklaşan da güzele yaklaşmış olur.

Güzel kim? Hak güzeldir, Hakkı sevenler de güzeldir. Güzelliği dağıtan da Allah'tır. Herkese hak ettiği kadar güzelliği dağıtır. Sende itaat et hak et sende güzellikten payını al güzellerden ol.

Zaten Cenab-ı Hak buyuruyor

Ben insanları en güzel surette yarattım. Tin – 95 / 4

Ama onlar çirkinleştiler

Aşağıların en aşağısı (çirkinlerin en çirkini) oldular.
Tin – 95 / 5

İnsanlar güzeldir güzel yaratılmıştır. Güzelliği veren Cenab-ı haktır. O güzelliği kaybeden de insandır. Öyleyse güzelliğini kazanan da güzeldir. Ne kadar? Kazandığı kadar güzeldir.

Siz, siz olun o güzelliğinizi kaybetmeyin. Yaratılmış olduğunuz insan güzelliğini, kemal güzelliğini, Ahsen-i takvim güzelliğini kaybetmeyin. Kaybederseniz kaybedenlerden olursunuz. Cenab-ı hak kazananlardan eylesin.

Efendim insanlar gerek mucize karşısında gerek keramet karşısında yani Hakkı söyleyen hakikat yolcusunun karşısında, cemaatinde yada Hakkın emri karşısında insanların çeşitleri var. Bunlardan bazıları kendisine ayet okunduğu zaman veya bir mucize nakledildiği zaman veya bir keramet anlatıldığı zaman o insanların kimileri vardır. O insanlar o doğruyu gördükleri zaman kendisinde olan yanlışlıkları derhal terk eder, iyi olan güzel olan kendisine verilmek istenen nimeti almaya çalışırlar.

Dünde böyledir bugünde böyle. Şimdi diğer bir kısmı var. Buda inandığından veya düşündüğünden başkasını kabul etmeyen ve kendisine ayetler ve hadis-i şerifler okunduğu zaman mucizeler sunulduğu zaman toplumun dikkatini çekip o insanların nefretini kazanmamak için böyle usulen dinleyen insanlarda var.

İnanmadığı halde dinleyen insanlar da varmış. Ne zaman? Tarih boyu ve bugünde var.

Efendim bazıları da var dinlediği anda inkar ediyor karşı çıkıyor. Bazıları da var dinlemediği halde dinliyor görünüyor itiraz etmiyor.

Dinledikten sonra dışarıya çıkıyor o söze birkaç daha ilave ediyor. Bir bakıyorsunuz o dinlediği sözleri çarpıtarak bugünkü basının yayının yaptığı gibi hatta yapamadığı gibi söz sahibiyle alay ediyor. O cemaatle alay ediyor. Bunları görmek tarih boyu da, bugünümüzde de mevcut. Cenab-ı Hak buyuruyor;

Onlar ki; sözü dinleyip de en güzeline uyarlar. İşte onlar Allah'ın hidayete erdirdiği kimselerdir. Ve aklı, selim sahibi olanlar da onlardır.

Zümer - 39 / 18

Cenab-ı Hak bunların tümünü bize böyle teşhir ediyor. Yani insanlara bakıp da aldanmayın.

O sözleri hayatına geçirmeye gayret eden o kullarıma müjde ver diye Peygamberimize haber veriyor. Dolayısıyla bize de aynı müjde veriliyor. Kuran bizim Kuranımız, ayet bizim ayetimiz emir bize geliyor.

Yani kıyamete kadar gelen bütün insanlara bu ayetler, emirler aynıdır. Değişmiyor.

Bugün biz yaşadığımız için müjde bize. Ama biz kendimize bakacağız. Biz yukarıda sıraladığımız o kişilerin hangi grubundanız? Önce kendimizi tanıyacağız, Ben hangi gruptanım, kötülüğünü terk eden gruptan mıyım yoksa dinlediğine itiraz eden gruptan mıyım?

Dinlediğini kabul etmeyen sabit fikirli insan mıyım? Veya dinlediğini doğru gördüğü halde dışarıdaki insanları memnun etmek için cemaatte gelip cemaatle alay eden bir grup muyum? Hangisindenim? Diyerek kendimizi sorgulamalıyız ki; çirkin gördüğümüz insanların çirkinlikleri bizim hayatımıza girmesin.

Bunları önce tespit edeceğiz. Kendimizi tespit ettik mi insanoğlunda bir karakter vardır. Kötülüğü kendine yakıştıramaz. Tespit ettik ki kendimizi kötü bir sınıftayız. O zaman hemen iyi sınıfa geçmeye bizi aklımız zorlar.

Nefsimiz zorlar. Kötülüğü asla kabul etmez. Kötü durumda olmayı ve görünmeyi ne nefis kabul ediyor ne akıl kabul ediyor ne mantık kabul ediyor.

İnsan fıtratı kötülüğü kendi şahsında görmek istemiyor. Yani kendisini kötü bir sınıfta kabul etmiyor.

Yani kendimiz aklımızla, kendimizde olan o kötülüğü tespit ettik mi tedavisi çok kolay. Bir başkasının tespit edip de sen şu sınıftansın demesi o zaman nefsimize daha çok ağır gelir. Hatta bizim iyiliğimizi isteyen hatamızı düzeltmeye çalışan dostumuza düşman gibi olabiliriz.

Onun için Evliyaullahın kerametini de açığa vurmadığının bir kısmı da bundandır. İnsanlara hatasını söyleyince hata görünmediği için iftira atmış gibi oluyor.

Cenab-ı Hak kulak verip dinleyip, çirkinliği terk eden doğruya, güzele kulak veren ve doğruya yönelen kullarından eylesin. (amin)

Bu sohbet 2009 Aralık ayı cumartesi bir dervişin evinde yapılmıştır.

YETİŞ YA MUHAMMED

Bu gafil ümmetin uyanası yok
Yalvarıp Mevla'ya dayanası yok
Şefaat derdinden dem alası yok
Yetiş Ya Muhammet gel imdada gel

Ehli küfrün eli uzandı tuttu yolumuz
Kaldıramaz olduk bizler kolumuz
Geçmez oldu ehli imana sözümüz
Yetiş Ya Muhammet gel imdada gel

Bakar oldu gözler gerçeği görmez
Âmâya dönmüş gönüller gülmez
Gönüller kokunu dahi seçemez
Yetiş Ya Muhammet gel imdada gel

Münkir ile münafık bir baş oldular
Çoğu inananla yoldaş oldular
Müminler kenarda mahsun kaldılar
Yetiş Ya Muhammet gel imdada gel

Âşıklar aşkını aşılayamaz oldu
Âlimler ilmini satamaz oldu
Ariflerin huzuru özünden kaçtı
Yetiş Ya Muhammet gel imdada gel

Ümmetim diyenler cehalet selinde
Münkir münafığın asker elinde
Müminler huzursuz dünya hanede

Yetiş Ya Muhammet gel imdada gel

Zikrullah zevkine dalınmaz oldu
Muhabbet meyvesi yiyilmez oldu
Dervişler dergâhı anlayamaz oldu
Yetiş ya Muhammet gel imdada gel

Halil İbrahim der ümmetin zorda
Ismarladık işimiz yüce zatına
Bir ferman kıl ümmetlerin birleşe
Yetiş ya Muhammet gel imdada gel

OKU' DÜŞÜN VE ANLA
(Güzel sözler)

Derviş kendisine tarif edilen dersi (zikri) belli bir zaman muhabbetle yapıp sonra dersini bırakma gibi gaflete düşüyor. Bu tembelliğin asıl sebebi dersin zorluğu değil; asıl sebebi dervişe tarif edilen zikri amacına ve usulüne uygun yapamadığından kaynaklanıyor. Ama çokları bu gerçeğin farkına varamıyorlar.

Dersi (zikri) sadece bir vazife misali yapanlar kısa bir zaman için zikir nimetinden mahrum kalırlar. (ve kalıyorlar)

Zikrin (dersin) asıl hedefi; gönüldeki haktan başka sevgileri aşağı çekmek ve Allah sevgisini, muhabbetini gönül evinin en üst köşesine yerleştirmektir.

Dervişin zikirdeki muradı hak sevgisi ve muhabbeti ile tanışmak ve o sevgi ile yaşamak olunca inanınki zikir dervişe az gelecektir, az geldiği gibi dervişin her nefesi zikir fevkinde (değerinde) olacaktır.

Gönül hak sevgisi ve muhabbeti ile tanışınca o zaman derviş imanında, ihlâsında, davasında ve bütün duygularında ilahi kuvvetin varlığını hissederek yolculuğunun ehemmiyetini (değerini) anlayacaktır.

İlahi kuvvetin kendisi ile beraber olduğunun şuuruna varan derviş Allah sevgisine aşina olduğu gibi Allah korkusunu da gönül evine yerleştirmiş olacaktır.

Allah korkusunu gönlüne yerleştirenlerde yalnız Allah'tan korkarlar ve hiçbir düşmandan çekinmezler.

Aynı zamanda gönül evinde Allah sevgisini yüceltenin dili ile beraber bütün azaları da beraber Yüce Allah'ı tespih eder hiçbir zaman haktan gafil olmaz.

Gönül evine zikri yerleştirince maneviyat yolculuğuna hak kazanmış olur.

Gönlüne zikri yerleştiremeyenin mana ve mana yolunda yürüme şansı olmadığı için yolun büyükleri ona manevi gülü koklatmazlar.

Zikrini gönül evine yerleştirenler rabıtada Allah, resulü ve dostun ayrılığını aradan çıkarır. Allah ve resulünü şeyhinin gönlünde şeyhini de kendi gönül evinde bilerek o ihlâs ile mana bahçesinde mana güllerinin güzel kokularını müşahede eder.

Rabıta ipine tutunan dervişler
Şefaat lezzetine hak kazanırlar.
Şefaat payını alan zakir kullar,
İki cihanda mesut bahtiyar olurlar

İyi biliniz ki!

Hak ehli ile gaflet ehli arasındaki farklardan birisi odur ki: hak ehli kendini hak nazarında aklamak ister.

Gaflet ehli cahil insanlar ise kendisini çevresindeki insanlar nazarında aklamaya çalışır ve bütün uğraşları bu yönde olur.

Haksızların birliği tamamen menfaate dayalıdır.

Hak ehlinin birliği hakka ve adalete, huzura dayalıdır. Onun için hak ehli kullar sayıca az olsalar da bütün dünya tarih boyunca hayranlıkla onlardan bahseder.

Birlik haktadır, haksızlıkta asla birlik olmaz.

Köpekler bazen hep bir gezerler, ama aralarına bir kemik atılınca birbirini yerler onun için köpeklerin sürüsüne gönül vermeyin

Bir insan ilmi ile dostunu düşmanını seçemezse yâda ilmi olduğu halde ilmini hayra kullanmazsa zaman sonra içinde nefsine dışında düşmanlarına oyuncak olur.

Şeytanın insanı yenme şansı yoktur, yanıltma gibi bir çaba ve gayreti vardır.

İnsan duyguları şeytanlaşmadıkça asla şeytan insanı yenemez sadece sıkıntı verir.

İnsanların birçoğu şeytandan ve vesvesesinden söz eder.

Hâlbuki insan şeytana kapı açmadıkça asla şeytan insanın içine giremez. İçine giremeyende sadece dışarıdan köpek misali havlar.

Eğer size aşk tecelli ederse iyi bilin ki aşk gonca güle benzer, korunması ve değer verilmesi gerekir. Eğer bakmaz kıymetini bilmezsen aşk gülünüzü soldurursunuz. Aşk gülünü solduranların dünyada ve ahirette asla sancıları dinmez.

Unutmayınız ki maneviyat erleri daha sıkıntılı hayat yaşarlar.

Çünkü onların çektikleri çileler gelecekteki cemiyet sıkıntılarına deva olacak irfanlarla doldurulurlar.

Geleceğin hesabını yapanların gönlü hiçbir zaman huzur bulamaz. Çünkü o tür insanların gönlünün bir köşesinde devamlı olarak geleceğin kederi vardır. Nefis o kanaldan onları daima tuzağa düşürür.

Maneviyat erlerinin şahsında çektiği sıkıntıların çoğu hizmet edeceği cemaatin sıkıntılarının hafifletmesine ve işlerinin kolaylaşmasına vesile olur. O da Mevla'nın merhametindendir.

Akıllı bir insan yâda maneviyat insanı geçen günün hesabını yaparak ayıplarını kapatmak için hata yapmaz, geçmişteki hatasından ders alarak bugün yapılacak hataları önlemeye çalışır

Maneviyat erleri çok merhametlidir, isterler ki kendilerine intisap edenlerden hiç kimse nefsine uyarak perişan olmasın hepsi cenneti alaya misafir olsun.

Onların bu tutumları çoğu zaman baş ağrısı olur cemaatte fitneye sebep olur. Çünkü maneviyat sofrasının sahibi haktır. Hak, sofrasından gıda almak istemeyenleri sofrasında barındırmaz.

Hakkı istemeyeni hakta istemez eğer siz hakkın istemediğini tutmaya çalışırsanız işte o zaman bir takım fitnecilerin tuzakları oldukça sıkıntıya düşürür.

Dostluğu arzulayan derviş kardeşlerim iyi bilmelisiniz ki hakka yaklaşan kulda rahatlık bulunmaz. Rahatlık bulunmadığı gibi de yaklaşanda asla çilesiz gün olmaz. Kendinizi ona göre ayarlayınız ki imtihan için başınıza gelen musibetler sizi isyana doğru sürüklemesin.

Yüce Rabbimiz dostluğu hak eden kullarına bazı musibetler vererek etrafında onun maneviyatına engel olacak, ikiyüzlü insanları seçer bu vesile ile maneviyat eri tek taraflı olarak ikilikten uzak yalnız hakkın emri doğrultusunda çalışır.

Etrafınızdakiler seçilmiş olunca onu ikiliğe düşürecek sebeplerde oradan çekilmiş temizlenmiş olur.

Dostun etrafından giden ayrılanların çoğu dünya malı kazanmak için gider. Hâlbuki dünyayı hiç kimse ahirete götüremedi ve dünya hiç kimsenin gözünü doyurmadı. Hiç kimseyi de huzura eriştiremedi.

Kocasına hizmeti güzel yapan kadın kocasını kendine esir etmiş gibi bağlar.

Ayıplarını düzeltme yerine ayıplarını gizleyerek kendini aklamaya çalışanlar hem gerçeği, doğruları inkâr etmiş olurlar hem de şirke düşerler. Geç de olsa gerçek ortaya çıkınca rezil olurlar, bir çoğu da mahkûm olur, bir kısmı da zalim olur diğer bir kısmı da ahirette zelil olarak cehennem çukurlarından bir çukura yuvarlanırlar.

Fasığın vazifesi inkârdır.
Müminin vazifesi ikrar ve tasdiktir.
Siz tasdik edici olunuz ki Salihlerden biri olasınız.

İnsanoğlu kendisine gelen iyiliklere ne kadar seviniyorsa, karşısına çıkan kötülüklere de o denli sabırlı olması gerekir ki insana verilmiş olan şerefi kaybetmesin.

İki ayağa bir baş verilmiş öyle ise başında bulunan aklını iyi kullan ki ayakların yokuşa gitmesin.

Hayrı güzellikleri, engellemeye çalışan insanlara da yüce Mevla'mız cennet yolunu ve cennete girmeye onlara engel koyar; cehennem yolunu onlara kolaylaştırır.

Evladını dünya işi ve rahatlığı için evlenmeye ve huzura bırakmayanlar, büyük bir cehalet sergileyerek evlatlarını her iki cihanda da huzur ve saadetten mahrum bırakırlar

İÇİNDEKİLER

Dua...4
İman nedir?..8
Gayba iman..10
Bana lazım iman 32
Ben Allah derim kalbim demiyor..35
Benim gönlüm uyanacak 37
İmanın bütünlüğü ve korunması 38
Biz rahmetinin muhtacıyız 63
İman ve amal bahsi 65
Dua...82
Ben derdimi dosta derim...85
Benim gönlüm garip benim 87
Bende yaradan aşkı olsaydı...89
Okuyun düşünün...91
Amel imanın gıdasıdır...94
Allah_u Teala'nın isimleri hakkında 112
Ben aciz biçare sana yöneldim..119
Esma_ül Hüsna (Türkçe okunuşu)..121
Kapına geldim yalvarıyorum..122
Ben Allahın mücrimiyim 123
Gönlüm dostları arzular 124
Ya Rabbi...127
Hikmet hakkında örnekler 139
Söylesem bir türlü sussam bir türlü 142

Hesabını siz yapın..143
İmanın sıhhati...145
Böyle bir nesile rahmet yağar mı?.....................................169
Yol verin Can Ahmed'e gideyim..173
Evladım size (Dua ve münacat)..175
İman salih amelle birleşince insan kemal bulur...................179
Eman Yarab derdim ayandır..194
Kısa bir dua..196
İman ve Ramazan .... .198
Gel Allah'ı seven gönle gir..207
Hakkı arzulayan kardeş gönüller..209
İmanı dara düşüren anlayış eksikliğidir...............................211
Bizi âşıklarından ayırma, bizi.. 229
Ey Yüce Rabbim.. ..233
Silsile_i şerif 235
Kitaplara iman 236
Vahy (Vahiy) 244
Meleklere iman 252
Mucize 278
Mucizeyi anladık da keramet nedir diyenlere 281
Yetiş Ya Muhammed gel imdada gel...................................295
Oku düşün ve anla (güzel sözler) 297

Not: Bu kitap Halil İbrahim Kul hoca efendinin yaptığı sohbetlerden hazırlanmıştır.

Allah'a emanet olun